

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hard to LOSE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
K. BROMBERG

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Hard to LOSE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

K. BROMBERG

Table of CONTENTS

<u>BAŞLIK SAYFASI</u>
<u>K. BROMBERG ÖVGÜ İÇİN</u>
<u>AYRICA K. BROMBERG TELİF</u>
<u>HAKKI</u>
<u>PROLOGUE</u>
<u>BİRİNCİ</u>
<u>BÖLÜM İKİNCİ</u>
<u>BÖLÜM</u>
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM</u>
<u>DÖRDÜNCÜ</u>
<u>BÖLÜM BEŞİNCİ</u>
<u>BÖLÜM</u>
<u>ALTINCI BÖLÜM</u>
<u>BÖLÜM YEDİ</u>
<u>BÖLÜM BÖLÜM</u>
<u>DOKUZSEKİZ</u>
<u>ONUNCU BÖLÜM</u>
<u>ON BÖLÜM BİRİNCİ</u>
<u>ON İKİNCİ BÖLÜM</u>
<u>BÖLÜM ON ÜÇ ON</u>
<u>BÖLÜMDÖRT BÖLÜM</u>
<u>ON BEŞ</u>
<u>ON ALTINCI BÖLÜM</u>

BÖLÜM ON YEDİ ON
BÖLÜM BÖLÜM ON
DOKUZ SEKİZ BÖLÜM
YIRMI
BÖLÜM YIRMI BİR
BÖLÜM YIRMI İKİ
BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM
DÖRT YIRMI BÖLÜM
YIRMI BEŞ
BÖLÜM YIRMI ALTI
BÖLÜM YIRMI YEDİ
BÖLÜM YIRMI BÖLÜM
YIRMI DOKUZSEKİZ
OTUZUNCU BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ BİR
BÖLÜM OTUZ İKİ
OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ DÖRT
BÖLÜM OTUZBÖLÜM
OTUZ ALTI BEŞ
BÖLÜM OTUZ YEDİ
BÖLÜM BÖLÜM OTUZ
DOKUZOTUZ SEKİZ
KIRKINCI BÖLÜM
BÖLÜM KIRK BİR BÖLÜM
KIRK İKİ
KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BÖLÜM KIRK DÖRT BÖLÜM
KIRK BEŞ SONSÖZ
EPILOG
ÇOKYAZAR
HAKKINDA YAKINDA

Praise for K. BROMBERG

"K. Bromberg her zaman zekice yazılmış, duygusal olarak yoğun, şehvetli bir romantizm sunuyor."

-*USA Today*

"K. Bromberg sizi gerçek aşkın gücüne inandırıyor."

-#*New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı yazarı
Audrey Carlan

"Hayatta kalma, ikinci şanslar ve aşkın iyileştirici gücüne dair dokunaklı ve akıldan çıkmayacak kadar güzel bir hikâye. Mutlaka okunması gereken bir kitap."

-*New York Times* çok satan yazarı Helena Hunting

"Kitabı bitirdikten uzun süre sonra bile aklınızdan çıkmayan, karşı konulmaz derecede ateşli bir aşk romanı."

-#*New York Times*'ın en çok satan 1 numaralı yazarı Jennifer L.
Armentrout

"Bromberg ateşi yükseltme konusunda bir usta!"

-*New York Times* çoksatın yazarı Katy Evans

"Aşırı sıcak ve yürek dolu. Bromberg ilk sayfadan son sayfaya kadar çok başarılı."

-*New York Times* çok satan yazarı Kylie Scott

Also by K. BROMBERG

Sürüldü

Yakıldı

Çarpıldı

Yarışıldı

Kabul

Edildi

Slow Burn

Sweet Ache

Hard Beat

Down Shift

UnRaveled

Tatlı

Yanaklar

Tatlı Rekabet

Oyuncu

Yakalama

Kelepçeli

Yanma

Kokpiti

Kontrol

Sahteciliği

Diren
Göster
Sonra Sen Oldun 40'la
Flört
Tutması Tutması
Zor Zor
Puanlaması

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Copyright© 2021 by K. Bromberg

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

JKB Publishing, LLC tarafından

yayımlanmıştır ISBN: 978-1-942832-23-2

Kapak tasarımı Helen Williams

Kapak Resmi Wong Sim Kapak

Modeli: Mitchell Wick

Düzenleme Marion Making Manuscripts

Formatlama Champagne Book Design

Amerika Birleşik Devletleri'nde

basılmıştır

Prologue

Ryan

"İŞİMİZ BİTTİĞİNDE VE BURADAN ÇIKTIĞIMIZDA, dostum, bence hep birlikte bir bar açmalıyız," diyor Shotgun inanmaz bir kahkahayla, etrafımızdaki çöl kahverengisi kontrplağı işaret ederek. Bunun ötesinde, üzerinde jiletli tel bulunan beton bariyerler, daha fazla çit ve muhtemelen etrafımızdaki tepelerde oturup her hareketimizi izleyen düşmanlarımızı dışarıda tutmak için güvenlik nöbetçileri var.

Dickman viski şişesini bana uzattı. Ya da en azından ben viski olduğunu *düşünüyorum*. Yüzde yüz emin değiliz ama çevirmenimizi tanıyan birini tanıyan birini tanıyan birinden almış ve alkol bizim için yasadışı olmasına rağmen yine de içiyoruz.

Belki de bu yüzden almakta tereddüt ediyorum. İsteyeceğim son şey, komutanımız tarafından yakalanmak ve ceza olarak yakıp yıkmak.

Yine de uzanıp şişeyi alıyorum ve uzun, derin bir yudum için dudaklarıma götürüyorum. Yanık boğazımdan aşağıya inerken ırkiliyorum ama Tanrım, sadece birkaç dakikalığına nerede olduğumu ve ne yaptığımızı unutmama yardımcı olsa bile bu hoşuma gidiyor.

"Bar mı?" Richard sorar.

"Evet. Dördümüz birlikte bir bar satın alacağız ve burada tadını çıkardığımız bu hayatta bir kez yaşanacak deneyime sessiz bir övgü olarak adını FUBAR koyacağız." Shotgun'ın alaycılığı yüksek sesle ve net bir şekilde çınlıyor ve hepimiz gülüyoruz.

"Bunu kabul edebilirim," diyorum başımı sallayarak, alkol beklediğimden daha hızlı etki ediyor. "Tanrım, bu çok sert bir şey."

Dickman ılgın bir deli gibi gülüyor ve başımız belaya girmesin diye hepimiz onu susturuyoruz. "Kesinlikle bizim evde itiğimize daha fazla alkol içeriyor."

"Ev," diye mırıldanıyor Shotgun. Hepimiz sessizliğe gmlyoruz, çünkü kız arkadaşının onu terk ettiğini ve bunu çok zor karşıladığını biliyoruz. Kahretsin, daha bir aydır buradayız, yani bunu yapmadan önce çarşaflarının soğumasına bile izin vermedi.

O kız arkadaşını kaybetmiş olabilir ama ben hayalimi kaybettim.

Hay sikeyim. Bu kesinlikle acıttı.

"Geri dönmek için sabırsızlandığınız şey nedir?" Richard şişeyi bana geri verirken soruyor.

Dickman "Amcık" diye mırıldanıyor ve hepimiz kahkahalara boğuluyoruz.

"Hadi canım," diyor Richard, koluna yumruk atarak. "Ben ciddiylim. Buradayız falan ama geri döndüğünde ne yapmayı umuyorsun?"

"Eski hayatlarımıza veda etmeliyiz," diyor Dickman, "nk artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

"Hadi ama," diye mırıldandım. "Bu doğru değil."

"Cehennem gibi değil," diyor Dickman ve tabii ki o konuşurken hepimiz daha fazla dikkat kesiliyoruz çünkü bu onun ikinci turu.

"Hayır, çok ciddiylim." Beni işaret ediyor. "Anlamıyor musun? Artık Er Ryan Camden değilsin. Birçoğunun arasında yüzsüz bir numarasın. Rtbeliler sana baktıklarında, silah kullanan bir adam görüyorlar. Artık onlar için sen sadece Gunner'sın."

"Her neyse." Ona bir el salladım ve senden daha çok biliyorum saçmalığını reddettim.

"şaka yaptığımı mı düşünüyorsun?" Kaşlarını kaldırıyor. "şuradaki Richard'ın adı Nixon, çünkü kimsenin kurtulamadığı durumlardan kendini kurtaran kurnaz bir piç kurusu. Shotgun ise ... her zaman yanımda oturur, yani evet, adı bu."

"*Peki ya sen?* Sen neden Dickman'sın?"

Homurdanıyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda cam gibi oluyor. "nk ben bir *pisliğim*, dostum," diyor tam bir keş sesiyle. Bizden bir kıkırdama geliyor ama karanlıkta hepimiz birbirimizin gözleriyle buluşuyoruz. Bu lakap tam on ikiden vurmak gibi bir şey. O harika biri ama iyi ki bizim tarafımızda.

"Buna içerim," diyor Shotgun.

Uzaktan bir ses duyduğumuzda sessizliğe gmlyoruz. Silah sesine benziyor ama burada geçirdiğimiz kısa sürede bu sese o kadar alışmışız ki hiçbirimiz irkilmiyoruz bile.

"Bakın, hepimiz bir şeylerden vazgeçtik -burada olmak için pek çok şeyden- ama asıl soru şu: Asla geri alamayacağınız nelerden vazgeçtiniz?" Dickman iç karartıcı konuşmasına devam ediyor.

Onun sözleri beni düşündürüyor, meraklandırıyor, verdiğim kararlara ve bu noktaya nasıl geldiğime hayıflandırıyor.

"Umut iyi bir şey değil mi?" Sonunda sordum. "Dört gözle bekleyebileceğimiz bir şey varken neden vazgeçelim ki?"

"Anlamıyorsun *Gunner*," diyor Dickman ve şişeyi elimden alıyor. "Her şey değişti. Artık *orada* kimse seni sandığın gibi önemsemiyor. Ya da önemsiyorlarsa bile artık farklı." Shotgun'ın gözlerinde endişe titreyiyor. "Kendi akıl sağlığın için yapman gereken en kolay şey, en çok sevdiğin şeyi seçmek ve ona veda etmek. Bunu resmileştir ve gitmesine izin ver. Hatta *her neyse* ya da *her kimse ona son mektubunu* yaz ve sanki ölecekmişsin gibi veda et."

"Bunu yutmuyorum," diye mırıldandıktan sonra ayağa kalkıyorum ve ayaklarımın üzerinde biraz daha az sağlam durarak toplantıdan ayrılıyorum.

Yorumunun aslında tamamen saçmalık olduğunu ne kadar bilsem de, kafamda tekrar tekrar çalışıyor.

Tekrar ve tekrar.

Ranzamda yatarken vazgeçtiğim her şeyi düşünüyorum. *Şüpheler, keşkeler, belki biraz daha mücadele etmeliydim* düşünceleri içimi kemiriyor.

Sonra da ben göreve gittikten sonra annemin ne bulduğunu düşündüm. Menajerlerden gelen sesli mesajlar. Yeteneğime olan ilgi ve inanç.

Hepsi boşa gitti.

"Bırak artık Ryan," diye mırıldanıyorum karanlık tavana doğru. Gözyaşları boğazımı yakıyor ve onları uzaklaştırmak için gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Belki Dickman haklıdır. Belki de umuda tutunmak bana sadece daha fazla acı verecektir. Dört yılım dolduktan sonra MLB beni istemeyecek zaten.

Bırak gitsin, Ry.

Belki de çoktan ölüp gitmiş bir hayale tutunmak acınası bir durumdur.

Bırak gitsin, Camden.

Ranzamda doğrudum, ışığı açtım ve elime bir kâğıt kalem aldım. *Kendi akıl sağlığınız için yapmanız gereken en kolay şey, en çok sevdiğiniz şeyi seçmek ve ona veda etmektir.*

Bırak gitsin, Gunner.

Chapter ONE

Chase

Elimdeki zarfın köşeleriyle , yarı çevremdeki konuşmaları dinliyorum, yarı zarfın içindeki isim ve içindekilerle ilgili bir tarih uyduruyorum.

Kimdi o?

Hikayesi neydi?

Kenarları aşınmış ve yırtılmış, damgası neredeyse düşmüş ve mürekkebi o kadar solmuş ki zar zor okunuyor.

Ama benim çeken posta damgasının üzerindeki tarih.

"Ve söylediğim tek kelimeye bile dikkat etmiyorsun, değil mi Chase?"

Kafamı kaldırdığımda dört çift gözün bana baktığını görüyorum. Hepsi meraklı. Hepsi beklenti içinde.

"Ne?" Başımı hızlıca sallayarak soruyorum.

"Langley?" Ablam Dekker soruyor -daha doğrusu en büyük ablam, çünkü konferans salonundaki masanın etrafında oturan üçü de benden büyük.

"Peki ya Langley?" Ben soruyorum.

Babam Kenyon Kincade'in kıkırdaması odayı dolduruyor. "Şu anki toplantımıza konsantre olamayacak kadar odaklandığın yeni hedefin için endişelenmeli miyim?"

"Tanrım," diye mırıldanıyor Brexton ve gözlerimi devirmemi sağlıyor.

"Bir kez olsun aşırı başarılı olmayı bırakabilir misin? Yani, geri kalanımız senin yanında tembel gibi görünmekten bıktık."

"Oh, lütfen," diye mırıldandım. "Belki Drew'a bu kadar hayran olmayı bırakırsan sen de benim gibi daha fazlasını başarabilirsin."

Brexton sırtarak, "Küçük velet," diyor, bu da beni aşkın sanıldığı gibi bir şey olmadığına ikna etmeli ve sonra bana bir ataş fırlatıyor. "Kendimi gayet iyi idare ediyorum."

"Öğle yemeği arası seks randevuları arasında," diyor Dekker ve babamızın şok içinde öksürmesine neden oluyor.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandıktan sonra boğazını temizleyerek kontrolü tekrar ele almaya çalıştı.

Dekker elini yeni göstermeye başladığı karnına sürterken Brexton, "Öğle arası seks randevuları, diyor hamile olan," diye yanıtlıyor.

Homurdanıyorum. Yapabildiğim tek şey bu, çünkü aşk ve bebekler hakkında ne bilebilirim ki? Bu iki şeyin de aklımdan geçmesine izin vermek için başarmam gereken çok şey var. Gelecekte mi? Belki. Bu konuda henüz karar vermedim.

Ama şimdilik? Tabağım çok dolu, hedeflerim çok çeşitli ve geleceğim, üç kız kardeşimin de şu anda yaşadığı şeylerle dikkatimi dağıtamayacak kadar önümde açık.

Onlar adına mutlu ? Tabii ki mutluyum.

Benim için mi? Bunu zaman gösterecek.

"Hanımlar, görevimize geri dönebilir miyiz?" diye soruyor babamız, gülümsemeye karşı koyarak. "Seks hayatlarınız bu yaşlı adamın bilmek isteyeceği son şey."

Kız kardeşimiz Lennox, önümüzde duran duvardaki monitör ve hoparlörden, "Bu, Zoom yapabildiğim için çok mutlu olduğum anlardan biri," diyor. İngiltere'deki evinden dördümüze bakarken gülümsemesi keskin ve gözleri mizah dolu.

Dekker yanıt olarak orta parmağını kaldırıyor ve hepimiz gülüyoruz.

"Altı aylık ilerleme raporları. İşimize devam edebilmek için sonuncusunu bitirebilir miyiz? Hepimizin oldukça meşgul olduğunu biliyorum" diye yönlendiriyor ve dördümüzden de çeşitli evet yanıtları alıyor.

Bütün gözler bana dönüyor.

"Listemdeki her şeyi kontrol ettim. Müşteri sayımda yüzde on beşlik bir artış var. Ciro anlaşmaları arayışımı artırdım ve geri dönüşlerden fazlasıyla memnunum. Müşterilerimin dörtte biri ilk kez anlaşma yapıyor ki bu çok önemli. Temsil ettiğimiz hemen hemen her spor dalından birini ekleyerek kadromu derinleştirdim ve-"

"O kadar mükemmelim ki kız kardeşlerimi hasta ediyorum," diyor Lennox benimle alay etmek için ve Dekker ile Brexton kahkahalara boğuluyor.

Dilimi kameraya doğru uzatıyorum ki o da görebilsin. "Hepinizin benim kadar mükemmel olmayı dilediğinizi biliyorum." Sırıtişım saf peynir ve bunu sadece onları kızdırmak için yapıyorum.

"Hayır, teşekkürler." Lennox gözlerini devirerek ve masasından uzaklaşarak sanki buna hiç tahammülü yokmuş gibi bir gösteri yapar.

"Lütfen bize başaramadığınız bir şey olduğunu söyleyin. *Lütfen* mi? Böylece hepimiz biraz daha iyi hissedebiliriz."

Sırıtişımla savaşıyorum. Her şeyi en son yapan küçük kardeş olduğunuzda, onların yapmadığı bir şeyi yapmaktan çok gurur duyarsınız - takımın sizin için belirlediği tüm hedefleri kırmak gibi.

"Gol atmanın amacının onlara vurmak olduğunu sanıyordum," diyorum en ilkel sesimle. "Bir adam tarafından yolumdan saptırıldığım için gol atamadığım için özür dilemeyeceğim."

Yüzlerindeki gülümsemeye rağmen bir anlaşmazlık gürültüsü var.

Lennox, "Belki de ihtiyacınız olan şey tam olarak budur," diyor. "Geçtiğimiz yıl öğrendiğim bir şey varsa, o da iş-yaşam dengesine sahip olmanın önemli olduğudur."

"Tamam, Oprah," diye mırıldandım.

Dekker, "Hayır, o haklı," diyor.

"Öyle," diye ekliyor Brexton.

Dekker, "Sanırım listenize bir hedef eklememiz gerekiyor," diyor.

"Belki de uğruna savaşıacağı bir davaya ihtiyacı vardır," diye ekliyor Lennox. "A tipi kişiliğini ortaya koyacak bir şey çünkü o zaman bir şeylerin yapılacağını biliyor."

Lennox'un sözlerinde beni etkileyen bir şey var. Belki de haklıdır. Belki de bir şey bulmalıyım, bir *neden*. Kaçırdığım şey bu mu? Bir şekilde bir fark yarattığımı bilmek?

"Ya da bir neden yerine ona bir erkek bulabiliriz," diyor Dekker. "Ve bu konuşma burada sona erebilir," diye mırıldanıyorum.

"Hayır, ciddi. En son ne zaman çıktınız?" diye ısrar ediyor. Ben panikle babama bakarken tüm gözler bir cevap bekliyor, ellerini teslimiyetle havaya kaldırdığında bana hiç yardımcı olmuyor. Onun Kıkırdamaya eşlik etmek de bir o kadar kötü.

"En az iki yıl oldu, değil mi?" Lennox soruyor. "Finn ciddi olduğun son erkekti ve-"

"Ve onun hakkında konuşmayalım ya da bu tartışmayı hiç yapmayalım. Yolumuza devam edelim mi?" Soruyorum, gülümsemem gergin ve samimiyetsiz.

"Hayır, ," diye ısrar eder Dekker. "Biriyle ."

"Çıkıyorum."

"Bir erkekle çıkmak ve dışarı çıkmak, çarşaflarınızı ısıtmak için bir seks çağrısına kıyasla tamamen farklı iki şeydir." Babamız homurdanarak başını salladığında, Dekker elini ona doğru sallayarak devam ediyor. "Bunu tartışacak mısınız?"

"İş dışında ne yaptığının meraklı kız kardeşlerimi ilgilendirmediğini iddia edeceğim ve bu konuyu burada bırakacağım," diyorum.

"Seks aramalarını eleştirmiyorum," diyor Lennox. "Tanrı biliyor ya, Rush'tan önce de bir iki kez dibe vurmuştum ama eskiden ben de senin gibi düşünürdüm

... ve çok daha fazlası var, Chase."

Gömleğimin yakasını çekiştirmenin rahatsız olduğumu "söylemek" olduğunu bilmeselerdi, şu anda onu çekiştiriyor olurdum. Ama beni terlerken görmelerine izin vermeyeceğim. İzin veremem. Bunun onları daha da kızdıracağını biliyorum.

"Programın *Chase'in hayatını irdeleyelim* kısmı artık bitebilir mi? Lütfen?" Bu kez daha ikna edici bir gülümsemeyle yalvarıyorum.

Dekker kararlı bir şekilde başını sallayarak, "bir hedef ekliyoruz," diyor.

"Patron sen değilsin," diyorum omuz silkerek ve herkes kahkahalarla gülüyor.

"Bir hedef ekliyoruz çünkü hepimiz seni rekabetçi olduğunu bilecek kadar iyi tanıyoruz ve bu şekilde ortaya koyarsak, bunu yapabileceğini bize kanıtlamayacak kadar A tipisin."

"Vay canına. Gerçekten mi, Dekk? Beni manipüle etmenin bu kadar kolay olduğunu mu düşünüyorsun?" Bana verilen bir hedefi gerçekleştiremediğim için içten içe hayıflanırken soruyorum.

Üçü de tereddüt etmeden "Evet," diye yanıtlıyor.

"Burada biraz tuzağa düşmüş gibi hissediyorum." Kendi sinirlerimi yatıştırmak için gülüyorum. "Bırak Chase'in bir erkek arkadaşına ihtiyacı var planını, ben akran baskısına bile uymam."

Brexton, "Planımız bu değil," diyor.

"O halde nedir?" Eğer üçü de birbirlerinin sorularını yanıtlıyorsa, bunun arkamdan konuşulan bir konu olduğunun tamamen farkında olarak soruyorum.

"Amaç senin birileriyle çıkmanı sağlamak. Önümüzdeki iki ay içinde iki farklı erkekle en az iki randevu," diyor Dekker, bana anne bakışı atarak. Bilirsiniz, yerinden kımıldamayacağını söyleyen bakış.

"Bu tamamen saçmalık." Elimdeki kâğıtları kendimden uzaklaştırıyorum. "Bu neyi kanıtlayacak? Evde kalmış bir kız olmadığımı mı?"

"Sinirlenmene gerek yok," diye Brexton.

"Kızgın değilim. Kızgıyım," diyorum, ikisinin aynı şey olduğunu bilerek. "Birbirimizin hayatının yakın bir parçası olmamızı seviyorum ama bana aşk hayatımda ne yapacağımı söyleyemezsin. Ben senin gibi değilim. . ve sana ve kişisel kararlarına saygı duysam da, senin de benim için aynı şeyi yapacağını düşünmek isterim."

Babamız iç çekene kadar hepimiz birbirimize bakıyoruz. "Bu arada ..."

"Ona karşı çete kurmuyorduk baba. Sadece mutlu olduğundan emin olmak istiyoruz."

"Mutluluk öznedir." Ters ters bakıyorum.

"Bu toplantı rayından çıktı," diyor rahatsız bir kıkırdamayla. "Bu babanın duymak isteyeceği son şey kızlarının seks hayatları ve seks telefonları... o yüzden bu toplantıyı bitirelim ve işimize dönelim."

Brexton gülerek, "Daha kötülerini de duymuşsundur," diyor.

"Neden Finn Sanderson'dan değil de benden bahsediyoruz?" Dikkati tekrar işime, benden uzaklaştırıp rakip ajanımıza -ve *eski erkek arkadaşına*- çekerek soruyorum.

"Gerçekten onun hakkında konuşmak mı istiyorsun? Bu bir ilk." Lennox homurdanıyor. " değil, ama aranızda onun yerine getirilmesiyle ilgili haberleri gören oldu mu?"

Bir Dilek Tut çocuğunun hayali bir menajer ve NBA takımıyla anlaşmak mı?" Ben soruyorum.

"Nasıl yapmayalım ki?" Lennox öyle diyor. "Her lanet haber kanalında, spor kanalında ve gazetede yer aldı. Bu çıldırtıcı."

"Vay canına. Biraz insafli ol," diyen Dekker, Brexton'ın iç çekmesine neden olur.

"Yanlış söyledim." Lennox başını hızlıca sallıyor. "Hikaye aynı anda hem harika hem de yürek parçalayıcı. Hepimiz adamın çocuğun dileğini yerine getirmeyi kabul etmesinin tek nedeninin kendisine getireceği basın olduğunu biliyorken Finn'in tüm bu iyi hissettiren PR'ı alması daha da çıldırtıcı."

"Tipik Finn," diyorum, eski sevgilimi hiçbir şekilde düşünmek istemiyordum.

Brexton'ın cep telefonu çalar ve ayağa fırlar. "Buna bakmam lazım," diyor. Dışarı çıkarken yanından geçtiği babamızın başının tepesine bir öpücük konduruyor.

Lennox, Brexton'ın nişanlısı için "Drew'un öğle yemeğinde ayaküstü sevişmek için çağırdığına 20 dolar," diyor.

"Bunu bilmeden de yaşayabilirdim," diye mırıldanıyor babamız.

"Bu arada," diyor Lennox, "ben de gidip aynısını yapabilirim." Kameraya el sallayıp konuşmasını bitirirken tek duyduğumuz kahkahası oluyor.

"Ben de gidiyorum," diyor Dekker ve kâğıtlarının köşelerini masaya vuruyor, "ama ayaküstü bir sevişme için değil." Yerinden kalktı ve cep telefonunu bana doğrulttu. "Bu hedef konusunda ciddiym Chase. İki farklı erkekle çıktığına dair kanıt görmek istiyorum," diyor babamızı en iyi şekilde taklit ederek.

Verdiğim tek yanıt, o konferans odasının kapısından çıkarken orta parmağımı kaldırmak oluyor.

"Bu eğlenceliydi. *Değil*," diye şaka yapıyorum, sonra kıkırdıyorum, sandalyemde arkama yaslanıp gözlerimi kapatırken. "Fikirlerim ve konuşacak şeylerim varken nasıl bu kadar sapıttık ve *Tanrım*."

"Fikirler?" Kafasını bir delikten çıkarmış, konu değişikliği için yalvaran bir sincap gibi görünüyor. "Ne fikri?"

Güldüm ve "İşler nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Anlamı?" Tüm dikkatinin bende olduğunu göstermek için kalemini yere bırakıyor. "Yani bu operasyona *Finn Sanderson*'ı *becererek* başladık," diyorum.

"Kincade Spor Yönetimini kurtarmak için eski sevgilimin müşterilerini çalmaktan bahsediyor. Başarılı olabildik mi? Daha fazla müşteri kazanma konusunda bir ilerleme kaydedebildik mi? Karlılığımız ve geleceğimiz nasıl görünüyor?"

Yavaşça başını sallar. "Bu değişken bir iş Chase. Bir müşterinin yönetim şeklinden nefret ettiğini, bir başkası tercih edebilir. Her sözleşme bir kumardır. Her yeni müşteri bir yıldıza bağlanma şansıdır."

"Babacan metaforlarla konuşuyorsun." Gülüyorum. "Ne demek istediğini söyleyebilir misin?"

"KSM daha iyi durumda." Onu duyduğumdan emin olmak için kaşlarını kaldırıyor. "Daha fazla müşteri, daha fazla sözleşme aldık ... ama bilmiyorum evlat, karanlık çağlarda sıkışıp kalmış gibi hissediyorum ve belki de ajansı da bununla birlikte aşağı çekiyorum."

"Bu hayatımda duyduğum en saçma şey."

Bu inanılmaz iş kurmuşken nasıl böyle düşünebilir? Annemiz öldüğünden beri ailemizi ayakta tutan bu yer, en iyi zamanını geride bıraktı. "Finn halk gösterilerinin kralıdır. İnsanları konuşturuyor. Belki de ben yaşıyım. Çünkü bence hepsi aptal, ama üniversiteden yeni mezun olmuş atletlere ilgi duyuyorlar. Gösterişli şeyleri seviyorlar ve o da kesinlikle gösterişli."

"Finn'den daha gencim baba. Bana işimi yapmadığımı mı söylüyorsun?"

"Hayır, hiç de değil... ama ben de onun yaptığı Bir Dilek Tut şeyini çok düşündüm. Onun için harika bir tanıtım oldu. Ona büyük bir ışık tuttu ve tüm sosyal medyada sporculardan övgüler aldı. Sanki artık herkes onun adını biliyor, bilin bakalım yeni bir menajere ihtiyaç duyduklarında kimi arayacaklar?"

"Adımız hâlâ biliniyor baba. KSM hala arzu edilen bir ajans."

"Biliyorum ama artık bana öyle *gelmiyor*. Bilemiyorum. Belki de kız kardeşlerinizin size biriyle çıkmanız için verdiği saçma hedef yerine, KSM'yi daha güncel trendleri ve stratejileri kullanmaya yönlendirmeye ne dersiniz? Bir iş stratejistiyle yeni markalaşmayı düşünün. Birisi sosyal medya kullanımımızı analiz etsin ve bize nasıl daha verimli hedefleme yapabileceğimizi söylesin. Belki de bir halkla ilişkiler firmasından yararlanıp yararlanamayacağımızı araştırın. Kağıt üzerinde portföyümüz güçlü, ancak bir varlığımız olduğunu hissetmiyorum. Varlığımızı nasıl daha güçlü hale getirebileceğimizi bulmanızı istiyorum." İç çekişi ağırdı ve birdenbire alakasız hissetmesinden nefret ediyorum. Yine de aynı zamanda, böyle bir şeyi üstlenmem için bana başvurduğu için kalbim dolu.

Bana güvenebileceğini bilmek hoşuma gidiyor.

"Bana sormanız gururumu okşadı ve bunu üstlenmeyi çok isterim. Her zaman meydan okumaya hazır olduğumu biliyorsun. Ya ben-" Sözcükler dudaklarımdan dökülürken aklıma bir fikir geliyor. "Oh," diye mırıldanıyorum, aklıma gelen beklenmedik fikri anlamaya çalışırken.

"Bu sesin ne anlama geldiğini biliyorum." Kıkırdıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Dikkatimi çektin."

"Ya kendimiz olumlu bir basın yaratırsak? Sadece potansiyel müşterilerin değil, spor dünyasının ve genel olarak kamuoyunun dikkatini çekmemizi sağlayacak iyi hissettiren *bir* hikayenin parçası olsak ya da belki de bu hikayeyi biz *üretsek*? Finn'in de gösterdiği gibi, bugünlerde biraz sevgi uzun bir yol kat ettiriyor."

" et." Başını sallıyor, dudakları bir şeyin geçerliliği üzerine düşünürken gibi düşünceli bir şekilde bükülmüş.

Mektubu gösteriyorum. "Ya *onu* bulursam?"

"Kimi?"

"Bu Ryan Camden denen adam."

"Dinliyorum," diyor ve ellerini önünde birleştiriyor.

"Bu mektup beş yıldır posta girdabında kayboldu, baba. Ona ne olduğunu hiç mi merak etmiyorsun? Yani, bizim için harika bir halkla ilişkiler hikayesi olabilir. Saatte yüz mil hız yapan bir top da dahil olmak üzere dünyadaki tüm yeteneklere sahip olan ama bunun yerine ülkesine hizmet etmeye karar veren as beyzbol atıcısı. Savaşa giderken size gönderdiği teşekkür mektubu şu ana kadar kayıp. O zamandan beri ona ne oldu? Ya hâlâ öldürücü bir kolu varsa? Yirmili yaşlarının sonlarında olmalı, ama sanırım bağlantılarımızla ona büyük lig takımlarından biriyle görüşme ayarlayabiliriz."

"İkimiz de biliyoruz ki bunca zamandan sonra bir takım onu asla seçmez ve onunla sözleşme imzalamaz."

"Ama buna nasıl bir anlam yükleyebileceğimizi bir düşünün. Özverili bir gazinin ölüp gittiğini düşündüğü hayalini gerçekleştirmesine yardımcı olmak. Bu iç açıcı bir şey - bunca yıl sonra bile gerçekleşen bir rüya gibi. Hatta bir gaziler All-Star maçı bile düzenleyebiliriz - *hizmetiniz için teşekkür ederiz*, basınla halkla ilişkiler fırsatı ve her şey. Spor dünyasının biraz iyiliğe ihtiyacı var. Aşırı şişirilmiş egoların ve gülünç maaşların ötesinde bir şeye ve bu da o olabilir."

"Eklemeliyim ki maaşlarınızdan cömertçe faydalaniyorsunuz."

"Yapmadığımı hiç söylemedim, ama ... iyi bir şey yaptığını hissetmeye ihtiyacın yok mu? Tüm bunlardan yorulup bu işte insanlığı arzuladığınız olmuyor mu?"

"Evet, ama açık olalım. Üretilmiş bir halkla ilişkiler gösterisi insanlık değildir."

Dürüst olmak gerekirse, sözleri azarlıyormuş gibi hissettiriyor. "Biliyorum." Kelimeler bir iç çekiş olarak çıkıyor ve yenilgi gibi geliyor.

Başını yavaş ve bilinçli bir şekilde sallıyor, gözleri benimkileri tutarken ciddi. "Neyin var tatlım?"

Dudaklarımı büzüp omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Yeni bir meydan okumaya mı ihtiyacım var? Sanırım az önce bana bir tane verdin, ama belki de bundan daha fazlasıdır. Belki de yaşça bana yakın olan ve görevini yerine getirmek için hayallerinden vazgeçecek kadar güçlü hisseden adamı merak ediyorum. Bu tür bir

özverili olmak nadirdir. Belki . . ." *Belki de hiç tanımadığım bir adamla - benim gibi öngörülebilir beklentilere uymayan biriyle- bir bağ hissediyorum ve bunun nedenini bulmam gerekiyor.* "Bu mektubun şimdi teslim edilmesinin bir nedeni olmalı."

"Kader kavramına ya da romantizmine bağlı biri olduğunuzu hiç düşünmemiştim."

"İstemiyorum. Benim var." Ellerimi havaya kaldırdım. "Artık ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Bak. Anlıyorum. Bazen biraz kaybolmuş hissetmen normal. Dekker, Hunter ile bir aile kurmak üzere Lennox Rush'la evlendi. Brexton Drew ile delicesine mutlu. Sen kaybolmuş hissediyorsun."

"Hayır. Öyle değil." Sesimi ona doğru yükseltiyorum. "Hayal kırıklığına uğramış hissediyorum. Kapana kısılmış. Sanki ben istemediğim halde benden beklenen buymuş gibi. Radarımdaki en son şey bu ve kız kardeşlerimin bugünkü oyunu da bunu kanıtlıyor."

Gözleri gözlerimi tutarken yorumumu çiğniyor. "Kimse kendini kapana kısılmış hissetmeni istemiyor Chase. Ben kesinlikle istemiyorum. Senden tek istediğim kendi yolunu bulman, seni mutlu eden şeyi bulman ve onunla birlikte koşman."

Sözlerini duyuyorum, bunları kastettiğini biliyorum ama kabul etmekte zorlanıyorum.

"Teşekkür ederim." Mektuba ve ardındaki bilinmeyen hikâyeye tekrar bakarken sesim yumuşak. "Onun hakkında bir şey hatırlıyor musun?"

"Belli belirsiz. Çok güçlü bir kolu olan vahşi bir çocuktü." "İyi biri miydi?"

Bana yarım bir gülümseme veriyor. "Burada hafızamı test ediyorsun. Ukala olduğunu söyleyebilir miyim? Bunu bir cevap olarak kabul edecek misin?" Gülüyor. İkimiz de biliyoruz ki, herhangi bir profesyonel spor takımı tarafından işe alınacak kadar iyi olan yirmi yaşındaki gençlerin çoğu ukaladır. Bu onların tarzının bir parçası.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye şaka yapıyorum. "Onun hakkında başka ne hatırlıyorsun, eğer bir şey varsa?"

"İster inanın ister inanmayın, mektup postaya verildiğinde eski işe alım kayıtlarımı çıkardım. Onun hakkında sadece birkaç notum vardı. Bize ulaşan, doğal olarak radarımızda olmayan bir oyuncu için ilgi uyandırmaya çalışan onun ortaokul koçuydu."

"Çocuğun saatte 100 mil hızla giden bir kolu vardı. Nasıl oldu da herkesin radarına girmedi?"

Babamın gözlerinde uzaklara ait bir bakış belirliyor ve sonra başını hızlıca sallıyor. "Sanırım asıl soru bu, değil mi?"

Mektubu zarftan çıkarıp yıpranmış, çizgili kâğıdı açarken ne demek istediğini anlayarak başımı sallıyorum.

Sevgili KSM,

Bir sporcu olarak benimle ilgilendiğinizi yeni öğrendim ve size teşekkür etmek istedim. Ancak, birinci ligde oynama hayalim sona erdi. Bana eski hayalleri bırakmam tavsiye edildi. Hayatın sonsuza dek değiştiğini kabullenmem.

-Ryan Camden

"Bu mektubun hiçbir anlamı yok. Kulüplerden ve menajerlerden gerçek bir ilgi gördüyse neden oynama hayali sona ersin ki?" Mektubu her okuduğumda içimi bir hüznün kaplamasından nefret ederek soruyorum.

Bir hayalden vazgeçmek, umudunuzun tükendiğini söylemek gibidir.

"Bilmiyorum tatlım. Notlarımdaki diğer tek yorum Ryan'ın babası hakkındaydı. Adının yanına 'bekçi' yazmıştım. Aslında Ryan'ın kendisiyle konuştuğuma dair hiçbir kaydım yok. Hayal meyal hatırladığım kadarıyla tüm bu düzende bir tuhaflık vardı. Babası Ryan'ın yeterince iyi olmadığını, baş belası olduğunu söyledi. Bir menajerin gözüne girmeye çalışan çocuğunuz hakkında söylemeyeceğiniz şeyler."

"Ugh." Mektubu okudum. *Bana olan ilginizi yeni öğrendim.* . "Babasının ona hiç söylemediğini düşünüyorsun, değil mi?" Babamın yüz ifadelerini düşüncelerini okuyacak kadar iyi bildiğim için soruyorum.

"O zaman ne olduğunu anlayamamıştım, ama şimdi? Şimdi o mektubu okudum. Onun yaptığını sanmıyorum."

"Bunu bir çocuğa kim yapar? Hayallerini çalar mı?" Kalbim Ryan için acırken soruyorum.

"İnsanlar hiçbir anlam ifade etmeyen pek çok boktan şey yapıyor," diye düşünüyor.

"Gördün mü? İşte bu yüzden onu bulup gerçeği söylemem gerekiyor. Ona ilgilendiğini söyle."

"İyi halkla ilişkiler adına mı?" Kaşlarını kaldırıyor ve cevap verirken kendimi düz ayakmışım gibi hissetmekten nefret ediyorum.

Çünkü evet, KSM için iyi bir basın adına... ama aynı zamanda açıklanamaz bir şekilde bu mektuba çekildiğim için ve bunu itiraf ettiğim için kendimi gülünçten de öte hissediyorum. "Şirket için her şeyi yaparım baba," diyorum sonunda ve içimi görebildiğini biliyorum.

"Bu senaryoda ters gidebilecek milyonlarca şey var Chase," diye uyarıyor babam, her zamanki temkinli haliyle.

"Gibi mi?"

"Sanki yaralanmış ya da Tanrı korusun, çatışmada ölmüş gibi." Bu düşünceyle yüzünü buruşturuyor. "Sanki gelip geçen ve artık ilgilenmediği bir rüya yüzünden peşine düştüğün için sana kızgınmış gibi. Sanki onu kendi çıkarların için kullandığın için sana kızgınmış gibi."

"Onu bizim çıkarlarımız için kullandığımı bilemezdi."

"Elbette yapmazdı, ama en iyi planlar hakkında ne derler bilirsiniz. . ."

"Baba." Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş. "Sadece tüm açılardan bakmaya çalışıyorum."

"Açıkça." Homurdanıyorum ve başka bir tane deniyorum. "Eğer gerçekten sevdiğin bir şeyi bırakıp gittiysen, bir noktada başkalarının da senin iyi olduğunu düşündüğünü bilmek istemez miydin? Elbette, hayalini gerçekleştirmek için çok geç olabilir, ama yine de bilmek istemez miydin?"

Başını sallıyor, dudaklarını büzüyor. "Sanırım. İlk başta acı verir ama sonra gurur duyarım."

"Kesinlikle," diyorum kararlı bir şekilde başımı sallayarak. "Onu bularak *o* ve *biz*." Ellerimi çırpıyorum. "Sorun çözüldü."

Bir süre birbirimize baktık. "Yani KSM'nin reklamını yapmak için Camden denen adamı bulmaya mı gideceksin? Bana bunu mu söylüyorsun?" Ben niyetim hakkında bir şey söylemeden önce gülümsemesi yumuşak ve bilgili.

Beni çok iyi tanıyor.

"Bir molaya ihtiyacım var, buradaki tüm sevgi ve bebek konuşmalarından biraz uzaklaşmaya." Annemin ölüm yıldönümüne yaklaşıyor olmamız da yardımcı olmuyor. Yılın bu zamanlarında hep huzursuz olurum ama nedense bu mektup bu huzursuzluğumu daha da arttırdı.

"Tamam." Kelimeyi uzatıyor.

"Muhtemelen benimle aynı fikirde olmadığınızı biliyorum ve gerekirse tatilimi kullanabilirim ama bu işin peşini bırakmak istemiyorum. Ryan Camden'ı bulmak ve ona ne olduğunu kendim görmek istiyorum. Bu fırsatı KSM için nasıl kullanabileceğimi görmek istiyorum." Ve dua ediyorum ki mezarlıkta yaşayan, nefes alan bir adam yerine bir mezar taşı bulmayayım.

O kadar çok şey söyleyebileceksen bana *öylece* bakıyor - ki bunların hepsi bir şekilde *sen delisin* ve *bu hiç sana göre değil gibi* şeyler olacaktı, ama o

yok. Bir şekilde buna ihtiyacım olduğunu görmeli.

Bu ofiste yerine getirdiğim günlük rolden biraz özgürlük. i-dotter, t-crosser, and stickler on rules.

"Elbette işimi yapmaya ve KSM'ye daha güçlü bir görsel varlık kazandırmaya yardımcı olacak doğru insanları bulmaya devam edeceğim. Topları düşürmeyeceğim, ne de ben-"

"İzin istemene gerek yok, Chase. Senin iş ahlakını biliyorum. Sana güveniyorum ve bu işten istediğini alacağını umuyorum."

"Bir şeye ihtiyacım olduğunu kim söyledi?" Diye soruyorum ama ihtiyacım biliyorum. Asıl soru şu: İhtiyacım olan şey tam olarak ne?

Chapter

TWO

Chase

Resepsiyon masasının diğer tarafındaki alçakgönüllü kadın, burnunun üzerine yerleştirdiği iki gözlüğünün üstünden bana bakıyor. Mavi gözleri keskin ve eleştirel bir bakışla beni süzüyor. "Ryan Camden?" diye soruyor.

"Evet. Onu nerede bulabileceğimi bilen biriyle konuşmayı umuyordum," diyorum sıcak bir gülümsemeyle, onu yumuşatmaya çalışarak.

"Ve sen?"

"Bir süre önce askerdeyken bir mektup göndermişti. Garip bir şekilde bana ulaştı ve onunla bu konuda konuşmak istedim. Hala beyzbol oynayıp oynamadığını görmek isteyen bir spor menajeriyim. Hala atış yapıyor."

Bir an beni inceledi. "O buraya gelmiyor." Sesi düz, dudaklarının köşeleri o kadar sert ki klavyesini tıklarken onları kaldırmak için bir vinç gerekebilir.

"Buraya gelmediğinin farkındayım-"

"Hatırladığım kadarıyla altı ya da yedi yıldır buraya gelmemiști." Sıkı bir gülümseme daha. "Ve ekranımdaki kayıtlar da aynı şeyi söylüyor."

"Dediğim gibi, artık buraya gelmediğinin farkındayım. Etrafa sordum ve kasabada onu tanıyan kimse yok, bu yüzden belki Koç Bassett ile konuşursam onu nerede bulabileceğimi bilebileceğini düşündüm."

Downship Junior College'ın görünürdeki bekçisinden uzun bir bakış daha ve ardından bir huff. "Lütfen, burada bekleyin." Naylon çorapları sallanarak ve ayakkabıları muşamba zeminde gıcırdayarak uzaklaşmadan önce söylediği tek şey bu.

Sadece birkaç dakika geçtikten sonra koridorda gıcırdayarak bana doğru döndüğü duyuluyor.

"Bu kapıdan çıkın," diyor eliyle işaret ederek, "ve sonra sağa dönerek soyunma odalarına gidin. Koç Bassett sizi dışarıda bekliyor olacak. Kaslı ve beyzbol şapkalı olan o olacak."

"Tamam." Garip bir ifade ama o da kendi çapında tuhaf biri, bu yüzden boş verip soyunma odasına doğru yönlendirmelerini takip ediyorum. Okul Charleston'ın dış mahallelerinde. Küçük ama yemyeşil çimenlere yayılıyor ve bir ağaç korusu pitoresk arka planını sağlıyor. Okulun mavi ve altın renkleri duvar resimlerini, posterleri ve hatta kollarını göğsünde kavuşturmuş beni bekleyen koçu bile süslüyor.

"Koç Bassett?" diye soruyorum ve cevap olarak sert bir baş sallaması alıyorum. "Evet, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kincade Spor Yönetimi'nden Chase Kincade." Elimi ona uzattım ve o da sıktı.

"Şu anda büyük liglerde oynamak için gereken kalibreye yakın bir oyuncum bile yok, bu yüzden tüm bunların neyle ilgili olduğunu oldukça merak ediyorum."

"Ryan Camden." İfadesi temkinli bir hal alırken gülümsüyorum ve ayaklarımın üzerinde kayıyorum.

"Peki ya o?"

"Nerede olduğunu ya da onunla nasıl iletişime geçebileceğimi bilip bilmediğinizi merak ediyordum."

Kasketinin altından bana bakıyor, kolları hâlâ göğsünün üzerinde çapraz duruyor. "Neden?"

Neden? Bir parçam bu basit kelimeyle rahatlıyor, çünkü bu Ryan'ın hala hayatta olduğu anlamına gelmiyor mu?

Şu ana kadar aksini öğrenmekten ne kadar korktuğumu fark etmemiştim. Ve onun hayatta olmasının benim için neden bu kadar önemli olduğundan emin değilim.

Titrek bir nefes alıyorum ve kafamdaki düşünceleri temizliyorum. "Kulağa tuhaf gelecek ama uzun lafın kısası, neredeyse altı yıl önce bize gönderdiğin bir e-postadan yola çıkarak onu aramıza katmaya çalıştık. Bize hiç yanıt vermedi ve iki hafta önce postayla ondan bir mektup aldık. Beş yıldan daha uzun bir süre önce Afganistan'ın Helmand eyaletindeki bir İleri Harekât Üssünden postaladığı bir mektup. Görünüşe göre bunca zaman postada kaybolmuş ve ..."

"Artık yaşlanmışken ve her gün karşınıza yeni sporcular çıkarken beş, altı yıl önceki bir oyuncuyu takıma almaya geldiğinize inanmamı mı bekliyorsunuz?" Kaşlarını kaldırıyor. "Hadi ama."

"Onu işe alacağımı hiç söylemedim. Tek söylediğim onu aradığımdı-"

"Ne için?" Sesini yükseltiyor ve sesindeki suçlamayı reddetmek için başımı sallıyorum.

"Onu yakaladığınızı söylemek için. Nerede olduğunu ve ne yaptığını görmek ve belki de durumunu bir şekilde vurgulamak için-"

"Düşündüm de, söylediğiniz kişi olduğunuzu kanıtlayan bir şey sunduğunuzu görmedim."

"Ah. Evet." Telaşlıyım -hiç telaşlanmadığım halde- çantama uzanıp bir kartvizit çıkarıyorum. Kartı aldı ve bir süre baktı. "Söylediğim kişi olduğumu doğrulamak için numarayı arayabilirsiniz."

Kartı elinde evirip çeviriyor. Görünüşe göre benim bilmediğim bir şeyle boğuşuyor. "Neden Ryan'ı bulmak istiyorsun?"

"Bu konuda size doğrudan bir cevabım yok," diye geçiştirdim. "Ama içimden bir ses onu takip etmem gerektiğini söylüyor."

Koç Bassett başını kaldırıp gözlerimle buluştuğunda dudakları büzülmüştü ve bakışları acımasızdı. "Dur tahmin edeyim, bir 'savaş kahramanını' işe almak ve bu arada medyanın ilgisini çekmek mi istiyorsun? Spot ışıkları o kadar dayanılmaz mı? Siz ajanlar hep aynısınız. Ne zaman farklı olacağını düşünsem, içinizden biri çıkıp yanıldığımı kanıtlıyor."

"Affedersiniz?"

Kısa bir kahkaha attı. "Önemli bir ajan falan olmadığımı biliyorum ama bana hikâyenin tamamını anlatmadığını bilecek kadar da zekiyim. Beş, altı yıl önce herkes ondan bir şey istiyordu ama lanet olsun, istediklerini elde ettikten sonra onu bu kadar çabuk unutmaları inanılmaz."

Verdiği ama açıklığa kavuşturmadığı bilgilerle başım dönüyor. Çözmek için resmini bile bilmediğim bir bulmacaya parçalar ekliyor.

"Üzgünüm ama tekrar söylüyorum, neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Ve hala onu mu arıyorsun?" Ses tonuna alaycılık karışıyor ve anlamaya çalışırken başımı hafifçe sallıyorum.

"Sizi nasıl kırdığımı bilmiyorum Koç ama ben sadece Bay Camden'ı . Mektubu beş yıl geç geldi. Nedense masama geldi ve şu anda yirmili yaşlarının ortasında ya da sonunda olsa bile onu bulmam gerektiği hissinden kurtulamıyorum. Babam ilgiliydi ve sanırım Bay Camden'ın bunu bilmesini istiyorum. Fark edildiğini."

"Yani bunu onun yüzüne vurmak ve bir şansı olduğunu ama şimdi olmadığını bilmesini sağlamak için mi bu kadar zahmete giriyorsun? Kulağa biraz

bana karşı acımasız."

Haklı olduğu bir nokta var ve birdenbire neden burada olduğumdan şüphe duymaya başlamamdan nefret ediyorum. "Sana ne bundan?" Hayal kırıklığına uğrayarak soruyorum. "Sen onun bakıcısı mısın? Değil mi?"

Benimle konuşup ona mı bağı?" Koç

Bassett yavaşça başını sallıyor.

"Öyle."

"Ve hala bir şansı olmadığını kim söyleyebilir? Daha garip şeyler de oldu - tabii siz onun hakkında farklı bir şey bilmiyorsanız."

"Anladığımı söyleyemem," diyor.

"Eğer ona duyduğun kadar saygı duyuyorsan, kiminle konuşacağı ona bağı değil mi? Ayrıca, artık bu kasabada yaşamıyorsa neden onu bu kadar koruyorsun?" Sorum bir balık avı ve Koç Bassett'in beni susturmayacağını umuyorum.

"Çünkü çocuğa hayatı boyunca sopanın boktan ucu verildi. Onun için en iyi şey beyzboldu. Asi olabilirdi, biraz tavırlı olabilirdi ama iş atıcılığa geldiğinde odaklanabildiği tek şey buydu. Çocuk çok yetenekliydi, öyle ki son altı yılda onun gibi bir başkasını görmedim."

"Demek bu yüzden işe alım uzmanlarına ulaştın," diyorum, az önce bu kadar temkinliyken bana bu kadar çok bilgi vermesine şaşırmaktan da öte.

Ama alacağım. Ryan'ı bulmama yardım edecek her şeyi alacağım.

Başını sallıyor. "Çocuğa yardım etmek istedim ama aile dinamiklerine müdahale edecek konumda değildim. Ne olursa olsun, ona bakmak için sıraya giren takımlar olmamasına şaşırdım. Yine de burası küçük bir kasaba ve söylentiler çok yayılıyor - özellikle de sorun olarak algıladığınız şeylerden uzak durmayı tercih eden bir gözlemciyseniz."

"Ama yine de denedin."

"Ryan'ın içinde iyilik vardı. Sadece birinin onu gördüğünü bilmeye ihtiyacı vardı." Koç bana dönmeden önce bir süre boş beyzbol sahasına baktı. "Buradan ayrıldı ve bir daha geri dönmedi."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Onunla en iyi ihtimalle birkaç yıldır konuşmadım. Söylentilere göre Destiny Falls'da."

"Nerede bu?" Ben soruyorum.

"Virginia Beach'in dışında önemsiz bir kasaba."

"Hâlâ asker mi?" diye sordum.

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Teşekkür ederim, Koç. Bay Camden söz konusu olduğunda iyi niyetli olduğuma sizi temin ederim."

Kıkırdıyor. "Onunla tanıştığında, ona bir ajan olduğunu söylemesen iyi edersin yoksa seninle konuşmayacağı kesin."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Destiny Falls," diye tekrarlıyor ve konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırıyor. Ve ben zorlamıyorum. Bana bu kadarını vermesinin onun için yeterince zor olduğunu biliyorum ve bunu yaptığı için minnettarım. "Teşekkürler. Orayı kontrol edeceğim. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Bayan Kincade?" dediğinde yaklaşık on adım uzaktaydım.

"Hmm?" Onunla yüzleşmek için geri döndüm.

"Onun için doğru olanı yapacağına güveniyorum." Gözlerimiz buluştu. Tut.

Ve başımı sallayarak, buraya geldiğimden daha büyük bir merakla oradan uzaklaşıyorum. Garip bir şekilde, Ryan Camden'ın yanında biri olduğu için de mutluydum. *Tamamen yalnız olmadığı için.*

Chapter

THREE

Chase

"DESTINY FALLS?" BREXTON arabamın hoparlöründen soruyor. "Kulağa şu sevimsiz, Netflix yapımı romantik dizilerdeki şirin kasaba isimlerinden biri gibi geliyor."

Etrafıma bakıyorum. Bakımlı çimleriyle fıçı tahtası evler. Gövdelerine sarı kurdeleler bağlanmış olgun ağaçlar. Çatılarında Amerikan bayrağı dalgalanan sallanan sandalyeler.

"Oldukça fazla." Kasabanın içinden geçerken gülüyorum. "Asıl soru şu: Artık buradayım, ne yapmam gerekiyor? Nereye gideceğim?"

Bir anlık bir kararla GPS'imın yönlendirmelerini görmezden gelip küçük kasabanın kalbine doğru gidiyor gibi görünen bir sokaktan sola dönerken dudaklarımı düşünceli bir şekilde büküyorum.

"Oraya gitmek için onca yolu gitmeden önce bunu kendine sormayı düşünmedin mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Herkes her küçük şeyi ." "Sen planlıyorsun."

Touché.

"Bu dışında."

"Bu kasaba ne kadar büyük?" diye soruyor kız kardeşim.

"Haritadaki bir noktadan daha büyük ama hiçbir şekilde büyük değil." Çöpünü kaldırımdaki çöp kutusuna götüren bir adamın yanından geçiyorum ve bu hayatın benim Manhattan'daki gökdelen hayatımdan ne kadar farklı olduğuna hayret ediyorum. Komşular sokağın aşağısındaki komşulara el sallarken, benim hayatımda hepimiz başımızı öne eğiyor, kendi işimize bakıyor ve göz teması kurmuyoruz, çünkü Tanrı bunu yasaklıyor

birbirimizle konuşmak zorunda kalabileceğimiz anlamına geliyor. "Anladığım kadarıyla burası baştan aşağı askeri bir kasaba."

"Peki bu adam hâlâ asker mi?"

"Koç'a göre değil."

"Sosyal medyası sana ne söyledi?" Sanki ben aptalmışım gibi soruyor.

"Onu bulamıyorum."

"Herkes sosyal medyada." Gülüyor.

"Biliyorum ama baktım ve orada yok."

"Belki de oradadır ama farklı bir isim kullanıyordur. Askerlik günlerinden kalma eski bir güvenlik önlemi."

"Belki de." Omuz silkiyorum ve bisiklete binen bir grup çocuğa rastladığımda yavaşlıyorum. "Araştırmalarım sonucunda bulabildiğim tek şey, ortaokul ve lise gazetelerinde yer alan birkaç grenli fotoğrafı. Askerlik ödülünün fotoğrafı sert, temiz giyimli bir askeri gösteriyordu, çoğunlukla yüzünü gölgeleyen banknot tarafından gizlenmişti. Herhangi bir yerden herhangi bir adam olabilir."

"Hâlâ hayatta olduğuna emin misin?"

Yani-" "Ölüm ilanı yok. Bulabildiğim kadarıyla yok."

"Peki bunu yapmaktaki amacın tam olarak ne? Demek istediğim, Finn'i halka açık gösteri arenasında bir adım öne çıkarmaya çalıştığını görüyorum, ama kulağa boşa kürek çekiyormuşsun gibi geliyor."

"Tam olarak nereye gitmeliyim?" Hem Dekker'dan hem de Lennox'tan aldığım aynı lanet olası soru dizisine çomak sokarak soruyorum. Sanırım takım halinde küçük kardeş terapisi yapıyorlar ve ben bunun için burada değilim.

"Jeesh. Testy. Testy. Belli ki geçen haftaki toplantı için bize hâlâ kızgınsın."

"Hiç de değil." İlgisizmişim gibi davranıyorum.

"Oh." Sesi şaşırmış gibi. "Bu durumda-"

"O konuşma bitti. Yeniden konuşmaya gerek yok." Ellerim direksiyonu sıkıyor. "Sence nereye bakmalıyım?"

"Bir bar."

"Bar da ne demek?" İyi görünümlü bir otel gördüğümde rahat bir nefes alarak soruyorum. Şimdiye kadar pek bir şey bulamamıştım ve çok bakımlı olduğumdan falan değil ama-

"Kalacak bir yer bulma konusunda sessizce , değil mi?" "Hayır," diye çok hızlı cevap veriyorum.

"Çünkü dikkatin dağınık ve panik atağını telefonda hissedebiliyorum," diye takılıyor.

"Panik atak geçirmiyorum. Aslında, az önce saygın bir otoparka girdim."

"Sen tam bir ucubesin." Omurgam dikleşti.

"Ben değilim. Bir otel odasında yanınızdaki yastığın üzerinde sürünen bir yatak böceği bulduğunuzda, onlara bir daha asla aynı gözle bakamazsınız."

"Tanrım. Sakin ol. Sadece takılıyorum."

Sesli bir nefes veriyorum ve arabayı park ediyorum. "Yolumuza devam edebilir miyiz lütfen? Neden *bir bar* diyorsun?"

"Burası küçük bir kasaba. Bar, yerlilerin takıldığı yerdir. Dedikodu yaptıkları yer. Bahse girerim onun adından bahsederseniz, onu tanıyan ya da ondan haberdar olan birini bulursunuz."

"Sanırım haklısın."

"Haklı olduğumu biliyorum," diyor ve telefonda onun kibirli gülümsemesini görebiliyorum. "Ama şöyle bir şey var, oraya gidip herkese bu adamı soramazsın."

"Neden olmasın?"

"Çünkü küçük, askeri bir kasabadasınız. Kendilerini korumayı severler. Eğer oraya silahlarınızla giderseniz -kasıtlı olarak- susacaklarını ve size hiçbir bilgi vermeyeceklerini garanti ederim. Ayrıca-"

"Peki ne yapmam gerekiyor?"

"Arkadaş edin." Cevap vermiyorum, çünkü bu düşünce can sıkıcı. Neden burada arkadaş edinmem gerekiyor ki? Bir daha bu kasabaya dönecek değilim ya. "Bak, şehre uçarak gelmeye, sunumunu yapmaya, bir müşteriyi kazanmaya ve geri dönmeye alışkın olduğumu biliyorum, ama bu incelik gerektirecek. Onların güvenini kazanman gerekecek. Koç, Ryan denen adamın menajerlerden pek hoşlanmadığını söyledi, bu yüzden bu yavaş yaklaşım sana istediğini kazandırabilir - her ne olursa olsun."

"Bu çok sinir bozucu."

"Ne, küçük kasaba havası mı yoksa New York Chase'in işlerini nasıl yapacağını ayarlaması gerektiği gerçeği mi?"

"İkisi de." Gülüyorum. "Tavsiyen için teşekkürler. Dinler miyim bilmiyorum-"

"Bu adamı bulmak istiyorsan bulacaksın ve sonra bana teşekkür edeceksin," diyor şarkı söyler gibi bir sesle.

"Gitmem gerek." Yanımdaki koltukta duran çantama uzandım.

"Tüm ayların içinde bu ayda haydutluk yapmayı seçtiğinizi fark etmediğimizi sanmayın."

Sözleri beni hareketimin ortasında durdurdu. *Ve terapi seansı başladı.* Neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yirmi altı yaşındasın Chase. Kayıp Mektup Çocuğu'nu bulmaya koşman onun ölüm yıldönümünü daha kolay hale getirmeyecek." Brexton'ın sözleri yumuşak, şefkatli ve bu sözlerin kenarındaki empatiyi duymaktan nefret ediyorum.

Tabii ki annemizin ölümünden bahsediyor ama gerçek Chase Kincade tarzıyla konuyu saptırıp her şey yolundaymış gibi davranıyorum.

"Cidden mi? Sizden ve meraklı gözlerinizden uzak bir molaya ihtiyacım olduğu hiç aklınıza geldi mi? Belki de üç kız kardeşim işime burunlarını sokmadan sevişmeye ihtiyacım vardı?"

"Hayır, ama her yıl bu zamanlarda hiçbir yerde bulunmadığından emin olduğun aklıma geldi. Bir işe alım gezisinde, tatilde ya da buradan başka bir yerde olduğunuzdan emin olmak gibi bir alışkanlığınız var, bu yüzden iyi olup olmadığınızı bilmiyoruz."

"Ne istiyorsun?"

"Demek istediğim, birine ihtiyaç duymanın sorun olmadığı. *Bize ihtiyaç duymak.*"

"Not edildi," diyorum kısık bir ses tonuyla, Pandora'nın kutusundaki asma kilidi o açmaya çalışmadan önce tıklatmak istiyorum.

"Sen bizim küçük kız kardeşimizsin. Senin için endişelenmekte sorun yok."

"Ben büyük bir kıyım," diye ekliyorum. Annesinin hayatının büyük bir kısmını kaçırdığını acı bir şekilde hatırlayarak yaşamak zorunda kalmamak için duygularını bir kenara iten büyük bir kıyım.

"Yıldönümünde yalnız olmayacağına söz ver." "Evet. Söz veriyorum." İçimi çektim.

"Chase . . ."

"Bu benim adım," diye alay ediyorum, küçük bir kız kardeş gibi ve bunu yapmaktan hiç utanmıyorum. "Ayrıca, belki de biraz mekan değişikliğine ihtiyacım vardı. Ne de olsa yeni biriyle çıkma konusunda bana meydan okudunuz."

"Yani ülkenin en kalabalık şehirlerinden birinden mi kaçtınız?" İç çekiyor. "Klasik Chase saptırması."

Hiçbir şey annemi geri getirmeyecek.

Ölümünün yarattığı boşluğu hiçbir şey dolduramayacak. Hiçbir şey.

"Şimdi sakıncası yoksa otele giriş yapacağım, yatak böceği olmaması için dua edeceğim ve sonra da barmene bilgi vermek için yağ çekebileceğim hoş ve samimi bir bar bulacağım."

"Seni üzmem istememiştim," diye mırıldanıyor.

". " O göremese de gülümsemem gergin. "Beni bilirsin, gözümü bir şeye dikmişimdir-"

"Dolayısıyla başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Aynen öyle."

Ama telefonu kapattığımda sürücü koltuğuna oturup gözlerimi kapatıyorum.

Bu yüzden mi Ryan Camden'ı bulmaya bu kadar takıldım, ki kendisi tam bir pislik olabilir ve zamanımı hak etmiyor olabilir?

Kendi talihsizliğimi düzeltmeyeceğimi bildiğim için mi onun talihsizliğini düzeltmeye çalışıyorum?

Chapter

FOUR

Topçu

Bara girdiği anda dikkatimi çekti. Bu bardaki yeni bir yüz, en hafif tabirle çok çabuk fark edilir. Kasaba küçük. Bar müşterileri müdavimdir.

O onlardan biri değil.

Ellerimi belimden sarkan havluya siliyorum, kalçalarımı arkamdaki tezgâha yaslıyorum ve uzaktan onu inceliyorum.

Koyu renk saçları uzun dalgalar halinde omuzlarının biraz ötesine dökülürken başını bir o yana bir bu yana sallayarak etrafı inceliyor. Dudaklarını büzüyor ve nereye oturacağını düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Doğru yerlerde kıvrımları olan atletik bir vücudu var ve evet, fark ediyorum. Özellikle de kırmızı V yakalı kazağının ne kadar rahat olduğunu, koyu mavi kot pantolonunun söz konusu kıvrımları nasıl sardığını ve ayağındaki topuklu ayakkabıların ne kadar seksi olduğunu.

Çoğu kadın etrafında başka kadınlar olmadan bir bara girmez. Eğer girerlerse, o zaman biriyle tanışıyorlar demektir ve ben şu anda buradaki neredeyse herkesi tanıyorum. Ya öyle, ya da *tek bir* şey arıyorlar.

Belki de sadece ona ve o *tek* şeye hizmet etmek isteyebilirim.

Bir çift parmak yüzümün önünde şaklıyor ve beni elimdeki göreve, FU-Bar'ı çalıştırmaya geri çekiyor. "Dünyadan Gunner'a," diyor Nixon ve boş bardağını kaldırıyor. "Şunu yeniden doldurur musun, böylece kafamı dağıtmaya devam edebilirim yoksa dikkatini çekmek için gidip ona asılmam mı gerekiyor?"

Bardağı elinden kapıp musluğu indirirken ona ters ters bakıyorum. "Bir erkek bakabilir."

"Zihinsel olarak zaten onunla yataktaydın."

"Siktir git."

Bardağı eğmeyi unutabilirim, böylece intikam olarak birasının kafasında kocaman bir köpük olur. Ama o haklı. Bunu düşünüyordum. Hâlâ da düşünüyorum. Ve olmak için harika bir yer olurdu.

Ayrıca, en son ne zaman biri onun kadar dikkatimi çekti?

"Al." Köpüklü birayı barda her zaman oturduğu sağ taraftaki koltuğuna doğru kaydırıyorum, doldurduğumu fark ettiğinde sırtarak ona *siktir* çekiyorum.

"Piç kurusu."

"Sanırım *teşekkür ederim* demek istedin," diye şaka yapıyorum.

"İffetsiz düşüncelere sahip olmakta sorun yok," diyor o kendinden daha kutsal sesiyle.

"İffetsizlik hafif kalır-" Snug Sweater'a bakmak için arkamı döndüğümde onu tam önümde otururken bulduğumda kelimeler dudaklarımda kayboluyor. Başını kaldırıyor ve o güne kadar gördüğüm kalın kirpiklerle çerçevelenmiş en büyük, en mavi gözlerle karşılaşıyorum.

Yakından daha da güzel.

Daha kötüsü ne? Gülümsediğinde tüm yüzü aydınlanıyor ve gözlerindeki duygu daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Çok çarpıcı. Gözleri yüzüne göre çok büyük ve dudakları düğme burnunu dengelemek için ortalamadan daha dolgun ... ama Tanrım, bir şekilde en iyi şekilde çalışıyor.

"Merhaba." Bana kendinden emin bir gülümseme sunuyor, bu gülümseme hem sinirimi bozuyor hem de tüylerimi diken diken ediyor.

"*Topuklar* mı?"

"Affedersiniz?"

"Bugün Çarşamba gecesi. Buralarda çoğu kadın Cuma ya da Cumartesi günleri dışında topuklu ayakkabı giymez, yani ya bu gece için bir erkek arıyorsunuz ya da iş için buradasınız," diyorum flört ederek ve sıcak bir gülümseme sunarak.

"Ve benim gerçekten bir erkek arıyor olmamdan sana ne?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Belki de iş için başvuruyorumdur."

Gülümsemesi kırılıyor ve Tanrı aşkına, afallıyorum. Gülümsemesiyle ilgili bir şey gözlerine çok fazla sıcaklık ve yaklaşılabirlik getiriyor.

"Belki de seni geri çeviriyorumdur." Gözleri benimkilerle buluşmak için çırpınıyor ve söylediği hiçbir şeyle uyuşmuyor.

Yumruğumu göğsüme vuruyorum.

"Yaralıyım." "Olmalısın. Ben iyi bir avım."

Bir kahkaha atıp başımı sallıyorum, gözlerim onun koyu mavisinden hiç ayrılmıyor. Bir kadından nadiren etkilenirim. Dış görünüş bir artıdır - ve onda kesinlikle var - ama bir kadının beni güldürüp güldüremeyeceğini öğrenene kadar çekiciliğimi saklı tutarım. Kötü bir mizah anlayışı benim için bir anlaşma kırıdır.

Ve böyle güzel bir geri dönüş onun cazibesini daha da artırıyor.

Nixon sağımda kıs kıs gülüyor ama onu görmezden geliyorum. Eminim şu anda bana ders verildiğini görmekten çok fazla zevk alıyordur.

"Sanırım senin sözüne güvenmek zorundayım," diye mırıldanıyorum. Dudaklarını yalıyor ve zaten dikkatimi çekmemişse bile şimdi çektiği kesin. "Ve yine de, işte buradasın."

"Yine de buradayım," diyor ve ellerini barın üstüne koyuyor. Parmağında yüzük yok. Bunu kesinlikle takdir edebilirim.

Başımı sallıyorum, ifadesi bana kesinlikle buralardan olmadığını söylüyor. "Evet, hanımefendi."

"Siz bana hanımefendi deyin, ben de arkamı dönüp büyükannem burada mı diye bakayım."

"Eğer buralarda uzun süre kalacaksanız, arada bir hanımefendi diye çağrılmaya alışmanız gerekecek," diyorum. "Şimdi, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Susadım ve dost canlısı barmenimin bana ne içeceğimi sormasını bekliyorum."

Başımı yana eğiyorum ve sırtıyorum. Sözleri hızlı ama gözleri yavaş, ben önündeki tezgâhı silerken pazılarımın üzerinde geziniyor ve sonra bana bakıyor. "Şey, Bayan ..."

"Chase. Chase Kincade," diyor elini barın tepesine doğru uzatırken, ben de onun adını kafamda tekrarlıyorum.

"Buralarda insanlar bana Gunner ya da Gunny ya da buna bir şey derler." Elini elime alıp sıkıyorum. Tabii ki normalden biraz daha uzun tutuyorum ama o da elini çekmiyor. "Dur tahmin edeyim. Rom ve kola kızıydın." Gözleri kısıldı. "O zaman martini? Ekstra sek?"

"Çok gösterişli."

"Cin ve tonik. Bombay Sapphire."

Dudaklarını büzüyor ve başını sallıyor. "Üç numaralı seçeneği biraz değiştirerek kabul ediyorum, lütfen."

Başımı sallıyorum ve ona içki hazırlamaya başlıyorum, ama o etrafına gelişigüzel bakarken ve ona baktığına şüphe olmayan Nix'e bir gülümseme sunarken gözlerim ona kaymaya devam ediyor.

Sonra onun kim olduğunu anladığımda parmaklarımı şıklatıyorum.

"Kincade?" Başını sallıyor ama yemin ederim gözlerinde küçük bir irkilme de var. "Sen Duncan Kincade'in küçük kız kardeşi misin? Emekliliğini kutlamak için büyük bir parti verdiğini duydum. Üsteki söylentilere göre-"

"Keşke cevabım evet olsaydı dedirtiyorsun ama hayır, akraba değilim."

"Eğer Duncan'ın kız kardeşi değilsen, sadece buradan mı geçiyorsun yoksa bir süre kalmak ya da ..."

"Beni zaten bu gece için bir asker arayan bir Camo Chaser olarak gördüğünü düşünürsek, neden bana ne için burada düşündüğünü söylemiyorsun?" Gülüyor.

İçkisini önüne koyuyorum, o ilk yudumunu alırken kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Olasılıklar sonsuz."

"Bu bir cevap değil," diyor nazlı bir şekilde.

"Bir bakalım. Geçici bir süre için Destiny Falls'bulunuyorsun çünkü deliler gibi aşık olduğun adamı bulmaya kararlısın. Sen daha çok kaplan gibi bir kızken o aslan terbiyecisine aşık oldu ve şimdi intikam almak istiyorsun."

Benim saçma espri girişimime gülüyor ve başını sallıyor. "Bu beni aldatan bir adamı önemseydiğim anlamına gelir. Seni kırmak istemem ama bunu yapmazdım. Bir erkeğin peşinden koşmak benim tarzım değil."

"Hayır mı?" Bu kadar açık sözlü olmasını severek soruyorum.

"Hayır. Zamanım, benim değerimi anlayacak kadar zeki olmayan bir adamın peşinden koşmak için çok değerli."

Uzun, alçak bir ıslık çalıyorum ve bunu bir gülümsemeyle takip ediyorum. "Kendine güvenin oldukça yakışıyor."

Ve öyle. Ne istediğini bilen bir kadın çok seksidir.

Yanakları kızarıyor ve iltifatın ona bunu yapması hoşuma gidiyor. Demek ki iltifatlara o kadar alışkın değil, onlara karşı bağışıklığı var.

"Kendime olan güvenim pek çok erkeği rahatsız ediyor."

"Bu adam değil," diyorum ve diğer müşterilerle ilgilenmek için yanlarına gidiyorum. İçkilerini hazırladığım süre boyunca barın diğer ucundaki kadını düşünüyorum. İnanılmaz gülümsemesini, sıcak gözlerini ve seksi özgüvenini.

Ve gece bitmeden ona çıkma teklif edeceğimden hiç şüphem yok.

İçki siparişimi garsonum Aubrey'e veriyorum ve sonra Chase'in oturduğu yere doğru yürüyorum, Nixon'ın söylediği bir şeye gülüyor.

"Dönmüşsün," diyor. "Nix az önce bana burada-"

"Umalım da Nix size benim hakkımda bir şey söylemiyor olsun, çünkü ortaya dökebileceği bir sürü pisliği var."

"Hiç de kötü değil. O iyi bir eküri." Nix'e göz kırpmıyor ve şimdi tabii ki ne konuştuklarını bilmek istiyorum.

"Neden burada olduğunu ve kim olduğunu anladım," diyorum dikkatini tekrar istediğim yere, *kendime* çekmek için.

"Sana adımı söyledim, böylece kim olduğumu biliyorsun," diyor ve gülüyor. "Ama lütfen, merak ediyorum."

"Chase Kincade bir takma isim. Sen aslında çılgın kalabalıklardan ve takipçi basından uzaklaşmak isteyen büyük bir pop yıldızısın, bu yüzden festival sezonunda Destiny Falls'a gelip biraz dinlenmeye karar verdin."

"Festival sezonu mu?" diye soruyor.

"Yılın bu zamanlarında her hafta sonu en az bir tane olur. Çilek Festivali, Şarap Festivali, Destiny Falls Kasaba Fuarı var. Sonra Bira Festivali, Summer Fest ... var. Daha da devam edebilirim."

"Kalabalığın içinde kaybolabileceğim bir kasabada durduğumu bilmek güzel." "İyi içgüdülerin var."

"Görünüşe göre," diye mırıldanıyor dudakları içeceğiindeki küçük pipete dolanmadan ve dikkatimi tekrar çalmadan birkaç dakika önce.

"Peki Gunner, eğer ben gülünç derecede ünlü bir pop yıldızıysam, hit şarkım nedir?"

Ve bu bir flört, bayanlar ve baylar. Kesin bir flört. Dişleri ısırıyor. Kirpiklerinin altından bana bakan gözler. Yumuşak bir gülümseme ve ölmesine izin verebileceği bir konuşmanın devamı.

Bu kesinlikle bir flörttü.

Karşısında yerimi alıyorum, dudaklarımda muzip bir gülümseme ve ellerim aramızdaki tezgâha dayalı. "Birçok popüler şarkınız var. Gunning for You. Heartbreak Warfare. Aşk için Savaş. Ama en büyüğü - seni diğer tüm pop sansasyonlarının üstüne çıkaran şarkı I Did A Vet and I Liked It," diyorum, Katy Perry'nin bir şarkısı üzerine bir oyun yaparak.

Chase kahkahalar atıyor ve hatta bu sırada burnundan soluyor ki bu çok şirin bir şey. En iyi tarafı da, çoğu kişi güldüğünde

kadınlar utançtan ölürdü.

"Hakkını vermeliyim Gunner. Bu iyiydi. Yaratıcı. Esprili. Ayakları üzerinde düşünebilen erkekleri severim ... ama zar yok." "Zar yok mu?"

"Hayır."

Aubrey'nin verdiği başka bir sipariş için bir fıçı bira doldurmaya başlıyorum - bar hareketleniyor - ve Chase'e tekrar göz gezdiriyorum. Bir sürü erkeğin ona baktığı bir barda olabildiğince rahat oturuyor.

Bu yönünü seviyorum.

Onun pek çok yönünü seviyorum.

"Peki Chase," diyorum ona doğru dönerken, "eğer bir kaplan terbiyecisine aşık değilsen, ilgi odağından kaçmaya çalışan gülünç derecede ünlü bir pop yıldızına değilsen, neden buradasın?"

"Burası bir bar ve ben bir içki istedim." Pipetiyle oynarken nazlanıyor. "İşte bu kadar."

"Destiny Falls'tan bahsediyordum."

"Araştırma yapıyorum," diyor.

"Ne için?"

İlk kez cevap vermekte tereddüt ettiğini görüyorum. Kahretsin. Belki de sormamalıydım.

"Tezim. Bir tane yazıyorum." "Ne üzerine?" Soruyorum.

"Kurgusal olmayan bir kitap," diyor. "Hakkında mı?" Gülüyorum. "Askerlik ve çocuklar."

Chapter

FIVE

Chase

GUNNER o koyu kahverengi gözleriyle bana uzun uzun ve sert bir şekilde bakıyor, öyle ki az önce kıcımdan çıkardığım yalanın içini görebildiğini hissediyorum.

Kıçımın kenarı değil.

Daha çok odamdaki otel dergisinde göz gezdirdiğim bir makaleye benziyordu. Makale, asker ailelerinin çocukları üzerinde yarattığı zihinsel ve duygusal bahsediyordu.

Gunner bir cevap için bastırmaya devam etti. Panikledim ve ona aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

İyi tarafı mı? Muhtemelen onu bir daha görmeyeceğim. Dezavantajı mı? Belki de . . .
Görmek istiyorum.

"Eğer araştırdığınız şey buysa, kesinlikle bunun için doğru şehre geldiniz," diyor gergin bir gülümsemeyle, kızıl saçlı sunucunun daha fazla içki siparişiyle onu beklediği barın diğer ucuna gitmeden önce.

FU-Bar'ın etrafına göz gezdiriyorum. Loş olması gereken yerlerde loş, böylece insanlar isterlerse gölgelerin içinde gizlenebilirler ve aydınlık olması gereken yerlerde aydınlık, örneğin birkaç kadının sevgililerine varlıklarını sergilediği bilardo masasının yanında.

Barın her bir duvarı farklı bir askerlik branşına adanmış olup askeri hatıralar her yeredir. Bayraklar, resimler, plaketter, hatıralar ve bir yerlerde birilerinin geçmişini temsil eden daha fazlası var.

İçimden bir ses bu duvarlar arasında askerlerin, gazilerin ve ailelerinin yenilgiler ya da can kayıpları kadar çok sayıda zaferi de kutladıklarını söylüyor.

Müzik alçak ama mevcut, kahkahalar yüksek ve sık ve şu anda dikkatimi çeken adam, nazik gülümsemesi ve dostça sözleriyle tüm bunların ustası gibi görünüyor.

"O gerçekten çok iyi bir adam, biliyorsun."

"O da neydi?" Nix'le yüzleşmek için soluma dönerek soruyorum. Uzun boylu ve iri yapılı, koyu ten rengiyle yüzeyinin hemen altından seçebildiğim bir dizi yanık izini kamufle etmekte iyi bir iş çıkarıyor. Gözleriyle tanıştığımda gözleri karanlık ve gülümsemesi sıcaktı.

"Gunny. Gerçekten o kadar iyi bir adam. Gerçek bir savaş kahramanından bahsediyoruz."

"Öyle mi?" Mırıldanıyorum ve Gunner'ın barın diğer ucunda müşterileriyle sohbet ettiği yere bakıyorum.

"Evet. Tam bir baş belası. Bir sürü yüksek rütbeli insanın katıldığı gösterişli törenlerde madalya verdikleri türden." Sırtışı geniş ve kibirli. "Yani daha sonra sana çıkma teklif ettiğinde bunu hatırlamak isteyeceksin."

"Bana çıkma teklif edecek, değil mi?" Gunner'ı bir kez daha içime çekerek soruyorum. Yakasından biraz uzun siyah saçlarını. Siyah V yakasının pazılarını biraz sıkkan manşetleri.

Başımı sallıyorum. Çekici bulduğum çoğu erkekten çok farklı. Sürekli iPhone'unun başında ve iş toplantıları arasında olan, keskin takım elbiseli, genç görümlü erkeklerden çok farklı.

Ona bir süre daha bakıyorum ve beni bırakmayan şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Yakışıklılığından daha fazlası var - hiçbir kadın o keskin çene hattına ve geniş omuzlarına karşı çıkmaz - ama onda manyetik bir var. Kesin bir seksapel. Kadınların dikkatini çektiğini bildiğini ama bunu çok da ciddiye almadığını gösteren bir rahatlık. Elbette bu da cazibesinin bir parçası.

Esprî anlayışından bahsetmiyorum bile. Bir de gülümsemesi. Tanrım, gülümsediğinde kesinlikle odayı aydınlatıyor.

Evet diyeceksin.

Evet diyeceksiniz, çünkü ona vurulmuşsunuz ve libidonuzun çaresizce ilgiye ihtiyacı var. Kesinlikle verebileceği bir ilgi.

O yüzden sorarsa evet diyeceğim. Hiç utanmadan evet diyeceğim çünkü bu beklenmedik *buluşta* -onunla- bu oldukça havalı barda bir şeyler var ve bu bende bir şeyleri biraz daha keşfetme isteği uyandırıyor.

Ayrıca, bu kasaba hakkında daha fazla bilgi edinmek için -muhtemelen Ryan Camden'ın nerede olduğunu öğrenmek için- buralı biriyle arkadaş olmaktan daha iyi ne olabilir?

Ve belki biraz eğleniriz.

"Gerçekten de öyle." Nix birasından bir yudum alır. "İkinizin arasında biraz daha kıvılcım çıkarsa bu bar alev alıp yerle bir olacak."

"Bundan şüpheliyim."

"Buraya her zaman kadınlar girip çıkar. Güzel olanlar. Komik olanlar. Düpedüz ileri gidenler. Onlardan nadiren etkilenir, ama bu sefer - mmm, mmm, mmm - kesinlikle senden etkilendi."

"Teşekkür ederim, sanırım?" Yanaklarım ısınırken ve gülümsemem genişlerken son kelimelere gülüyorum.

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diyor ve göz kırptırıyor. "Sadece bu konuşmayı hiç yapmadığımızı hatırla."

Ve Gunner aramızdaki tezgâha yaklaşıp benden Nix'e ve sonra tekrar bana baktığında son sözler dudaklarından dökülüyor. "Yine ekürim mi oluyor yoksa derin, karanlık, iğrenç sırlarımı anlattığından mı endişelenmeliyim?"

"Endişeli misin?" Alay ediyorum.

"Hiç de değil," diyor, o parlak gülümsemesi şimdi biraz çarpık. "Bir başkası mı?"

Boş bardağıma bakıyorum ve bir tane daha içersem misafirliğimi fazla uzatıp uzatmayacağımı düşünüyorum. "Hayır. Sanırım gitsem iyi olacak. Uzun bir gün geçirdim ve beni yakalıyor."

Gunner'ın ifadesinin biraz düştüğüne yemin edebilirim ve egom bu görüntüyü takdir ediyor. "Bu kadar çabuk mu?"

Cömert bir bahşişle barın üstünden biraz para kaydırıyorum. "Belki yarın akşam uğrarım."

"Üzgünüm. Burada olmayacağım."

"Ah?" Bu düşüncenin bile beni hayal kırıklığına uğratmasından nefret ediyorum. "Tamam." "Onun yerine seni bir randevuya götüreceğim."

"Ne?" Kelimeyi gülerek öksürerek söyledim.

"Bu bir sorun olacak mı?" diye soruyor, sesi alçak, gülümsemesi yumuşak gözleri umutlu.

Tanrım, çok çekici. Ve yakışıklı. Ve . . . "Hiç de değil."

Başını sallıyor, gülümsemesi sırtmaya dönüşüyor. "Bildiğim iyi oldu. O kapıdan çıkarken on kez daha sorulmadan önce emin olmak ve sormak zorundaydım."

"On kez daha mı?" Ben soruyorum.

"Belki beş." Burnunu kıvırıyor. "Sakin bir gece, yüzden beş diye düşünüyorum."

"Peki ya haklıysan?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ödülümün ne sen karar vereceksin." "Ödülleri seviyorsun, değil mi?" Nazlı nazlı soruyorum.

"Herkes öyle değil mi?" Biri ona seslenmesine rağmen göz göze geliyoruz.

"Yarın saat altıda Grandy's'in önünde buluşalım."

"Grandy's?"

"Bir yolunu bulacaksın. Görüşürüz o zaman." Gunner göz kırpmıyor ve bir sonraki müşterisine doğru ilerlerken kıkırdıyor.

Başımı sallarken arkasından bakıyorum.

Ama tam isabet. *Beş kez.* FU-Bar'dan çıkarken bana yarım ağızla evlenme teklif eden adamlar tarafından durdurulma sayım bu kadar. Hepsi şakaydı ama yine de komikti.

Tam kapıdan çıkarken, Gunner'ın bana gülümsediğini görmek için arkama baktım.

Bu gecenin böyle geçmemesi gerekiyordu.

Otelime geri dönüp yatağıma uzandığımda ve tavana baktığımda bu düşünce tekrarlanıyor.

"Oraya silahla gitmek buraya kadarmış," diyorum ve sonra kıkırdıyorum.

Bırakın onu sormayı, Ryan Camden'ı bir kereden fazla düşünmedim bile. Bu yüzden burada değil miyim?

Ve küçük maskaralığımı daha da karmaşıktırmak için mi? Görevlendirme ve bunun çocukları nasıl etkilediği üzerine bir tez mi? Yarın randevuya çıkacağım adama Destiny Falls'a bu yüzden geldiğimi söyledim. Şimdi bana söz konusu işi sorduğunda ne yapmam gerekiyor?

. Bu sorunu çözer.

Ama dudaklarımdaki gülünç ve aptal sırıtış bana bunun olmayacağını söylüyor.

Onu tutmamın imkanı yok.

Hiç şansın yok.

Sadece yapacağımızı önceden belirlediğim inanılmaz seks değil, daha çok Ryan Camden'ı bulmamda bana yardımcı olacağı gerçeği.

Belki de seks yüzündendir. Beş ay kuru bir dönem için uzun bir süre.
Belki bir yanım şimdiden bunun hayalini kuruyordur.

Chapter SIX

Chase

"KELLY, seninle konuşmak çok güzel. Sanki çok uzun zaman olmuş gibi," diyorum ve arkamdaki yastıklara ve *yatak* başlığına yaslanıp, *otel yatağım* olan derme çatma *masamın* üzerindeki kâğıt yığınlarını rahatsız etmemeye çalışıyorum.

"Öyle. Sanırım birbirimizi en son baban beni iki yıl önce Super Bowl'da takılmak için davet ettiğinde görmüştük," diyor, sesindeki sıcaklık telefonda taşıyor.

"O kadar uzun zaman oldu mu?"

"Sanırım öyle," diyor uzun zamandır görüşmediğimiz aile dostumuz. "Senin için ne yapabilirim, ufaklık?"

"Benim için birini bulmanı istiyorum."

Kıkırdıyor. "Zavallı piç."

"Bu da ne demek şimdi?" Gülüyorum.

"Eğer birini bulmak istiyorsan, bu onun sana haksızlık ettiği anlamına gelir ve"- ıslık çalıyor-"bunu yaptığında onun yerinde olmak istemezdim."

"O kadar da kötü değilim." Sessizlikle karşılaştım ve sonra bir kıkırdama. "O zaman yine ..."

O da kahkahalara katılıyor. "Şu anda biraz yoğunum, o yüzden birkaç gün daha gelemeyeceğim. Eğer senin için sorun yoksa, o zaman-"

"Özel dedektiflik işi şu anda bu kadar yoğun mu?"

"Evet ve ne yazık ki bunların hiçbiri ilgi çekici ya da skandal değil" diyor.

"Bekleyebilirim. Ben sadece babama mektup gönderen bir adamı arıyorum..." ve ona mektup, Ryan Camden ve neden Destiny Falls'ta olduğum hakkındaki hikayeyi anlatmaya devam ediyorum.

"Destiny Falls, ha?"

"biliyor musun?" Ben soruyorum.

"Oraya bir ya da iki kez gittim. Çoğunlukla geçerken. Yine de güzel şehir."

"Bilmiyorum, henüz otel odasından çıkmadım."

"Chase," diye uyarıyor bir ağabey gibi. "Arada durup gülleri koklamalısın. Her zaman iş yapıyorsun ve senin yaşındaki biri biraz eğlenmeli. Kendini bırak."

"Evet, evet," diyorum ve o görmese de gözlerimi deviriyorum.

"Beni dinlemediğini duyabiliyorum." Kıkırdıyor. "Ama şu ana kadar onu bulma şansın yok mu?"

Ağzımı açıyorum ve sonra kapatıyorum, çünkü gerçekten henüz bakmadım. "Buraya daha dün geldim. Brex bana bu konuda gösterişsiz olmam gerektiğini söyledi. Bu-"

"Kendilerini koruduklarını. O haklı. Ayrıca, onu bulmak çok zor olmamalı. Gerekirse askeri personelle ilgilenen birkaç arkadaşımı arayabilirim ama bu işi önümüzdeki haftaya kadar halledebilirim."

"Gerçekten mi?" Yardımına minnettar olduğumdan daha fazla soruyorum.

"Gerçekten mi? Ya da belki Ryan denen adamı bulmakta ağırdan alırım, böylece seni biraz dinlenmeye ve şehirde bir süre dolaşmaya zorlarım."

"Mosey?" Homurdanıyorum ve sonra gülmeye başlıyorum.

Kendi kahkahasına benzeyen sesi bastırmak için, "Evet, sallan dedim," diye iç geçiriyor. "Şu Camden denen adam hakkında elinizde ne varsa gönderin, bir şey bulduğumda sizinle tekrar temasa geçeceğim."

"Teşekkürler, Kelly. Sen en iyisisin."

Aramayı sonlandırıyorum ve cep telefonumu tam önümdeki not defterinin üzerine atıyorum. Bu bir liste. Bu sabah uyandığımda beni görevimin başında tutmak için yaptığım liste. Uzun ve ayrıntılı ve günlük hayatım için inanılmaz derecede önemli, bu yüzden bir tane yaptım. Burada kaldığım süre boyunca yapmayı planladığım -hayır, yapmam gereken- şeylerin listesi.

İki hafta diye düşünüyordum ama biraz daha uzun sürebileceğini düşünmeye başladım.

Ben de bir liste yaptım. En üstte ve iki kez altı çizili: "Ryan Camden'ı bul." Sonra halkla ilişkiler şirketlerini araştırın. Sosyal medyadaki varlıklarının bizimkine kıyasla nasıl görüldüğünü görmek için rakiplerimizi derinlemesine araştırın. Sonra da sosyal medya varlığımızı analiz etmesi için bir şirket

Sosyal medya bize nerede eksik olduğumuzu veya gelişebileceğimizi söyleyecektir. Eski sporları ve geçmişteki olayları araştırmak. Ve sonra günlük işlerimle ilgili her şeyi ekledim - sözleşmeleri incelemek, ciro anlaşmalarını takip etmek, işe alım çağrıları.

Uzun bir liste ama listeler beni mutlu ediyor. Yapmam gereken her şeyin sıralandığını görmek beni organize hissettiriyor ve ardından tamamladığım her görevin üzerine bir çizgi çektiğimde kendimi başarılı hissediyorum. Bir sonraki adım, hedeflerime ulaşmak ve yolumda ilerlemek için ulaşılabilir bir günlük plan hazırlamak.

Hatta listeye "Gunner'la Seks "i de ekledim, çünkü listeye eklenmesi saçma olsa bile, eğer olası bir ara bölümüm listede yoksa, bu gelişigüzel ve beklenmedik bir şey olacağı anlamına gelir. Romantik (bleh) bir heves olurdu. Orada olmasıyla, o şey - onunla seks - olması gibi kalacak, beni elimdeki görevden alıkoymaması için bölümlere ayrılmış olacak.

Çünkü kabul edelim, dün gecenin elimden kaçmasına izin verdim. Yorgundum ve çekici bir adam tarafından kolayca pohpohlandım. Daha sonra buluşmak için heyecanlandığım bir adam... ama radarımdaki bu anlık işaretin beni buraya yapmaya geldiğim şeyden uzaklaştırmasına izin veremem.

Zaten tezini yazan bir yüksek lisans öğrencisiyim saçmalığımla işleri yeterince karmaşık hale getirdim.

Olumlu mu? Listemde biraz ilerleme kaydettim. En iyi ihtimalle yüzeysel ama en azından bir başlangıç yaptım. Aramalar yapıldı, bir plan hazırlandı ve artık organize olduğuma göre ilerleyebileceğimi hissediyorum.

Bir de Grandy's'in nerede ve ne olduğunu biliyorum.

Kelly'nin aramasından sonra işimde kayboldum. Sözleşmeler, sosyal medya analizinin tam olarak ne anlama geldiğini araştırmak ve başka bir temsilciden kapabileceğim mutsuz sporcularla ilgili ipuçları. Ancak telefonumun alarmı ikinci kez çaldığında saate dikkat ediyorum.

O andan itibaren ne giyeceğimi ve saçımı nasıl yapacağımı şaşırtıyorum. Bacaklarımı tıraş edip makyaj yapıyorum. Grandy's'e yönlendirildiğim yere giderken Destiny Falls'taki her boş park yerinin şu ya da bu nedenle dolu olduğunu görüyorum.

Bu yüzden park edebileceğim bir yere park ediyorum ve yolun geri kalanını yürüyerek kasabanın ana bulvarından bir blok ötedeki eski usul dondurmacıya gidiyorum. Bir Perşembe akşamı bu kadar çok insanın etrafta dolaşmasına şaşırtıyorum. Bir tür lise spor karşılaşması olduğunu varsayıyorum ve spor benim hayatım olduğu için hangi spor dalı olduğunu merak ediyorum.

Ryan Camden bu kasabanın herhangi bir yerinde olabilir. Az önce yanımdan geçip giden adam da olabilirdi ya da taşınmış ve şimdi başka bir yerde yaşıyor da olabilirdi.

Az önce yanımdan geçen kalabalığa bir kez daha bakmak için arkamı dönüyorum, sanki Ryan'ın internette bulduğum grenli fotoğrafların ötesinde neye benzediğini biliyormuşum gibi.

Odaklan, Chase.

Bu düşüncedeki ironi benim için kayıp değil. Ryan Camden'ı bulmak için buradayım ama kendime dün geceki barmenle olan randevuma odaklanmam gerektiğini söylüyorum.

Böylece Ryan'ın o kalabalığın içinde bir yerlerde olduğu fikrini unutup Grandy's'e gidiyorum.

Randevulardan önce heyecanlanmam. Hiç de olmadım. Bunun kibirli bir davranış olduğunu biliyorum ama bu benim hakkımda buluşacağım erkekten daha fazla şey söylemiyor mu? Randevuların sadece bir eğlence kaynağı olduğunu ve kesinlikle eşimi ya da eş adayımı ya da insanların kullandığı saçma halk dilindeki terimi bulmak için kullandığım bir şey olmadığını. Ruh eşi kız kardeşlerimin tercih ettiği bir terim ve bu terim midemi bulandırıyor.

Ruh eşi. Evet. Hayır, teşekkürler.

Ama Grandy's'in bulunduğu köşeyi döndüğümde, Gunner'ın orada durduğunu görünce nefesimin kesildiğine yemin edebilirim. Üzerinde solmuş bir kot pantolon, kahverengi botlar var ve koyu mavi tişörtü geniş göğsüne bol geliyor. Gülümsemesi geniş ve boştaki eli yaşlı bir kadının elini tutup kaldırımından inmesine yardım ederken çılgınca hareket ediyor. Kadın onun yarı boyunda ve kesinlikle üç katından daha yaşlı ama arabasının kapısını açarken onunla şakalaşıyor.

Bu manzara beni gülümsetiyor. Barda müşterilerle ilgilenmiyor. Beni tavlamaya çalışmıyor. Seyircisi olduğunu bilmediği halde nazik davranıyor. Bu bir erkek için iyi bir ölçü ve onunla buluşmaya evet dediğim için memnun olmamı sağlıyor.

Gunner direksiyonun üzerinden zorlukla görebilen kadına el sallıyor ve sonra orada durduğumu fark ediyor. Şaşkın görünüyor ama beni görünce gülümsemesi destansı boyutlara ulaşıyor.

"Gösterdin," diyor ve beni sıcak ve beklenmedik bir sarılma için kendine çekiyor.

Güzel kokuyor, göğsü sıkı ve kolları bana kendimi güvende hissettiriyor.

Güvenli mi?

çok tuhaf bir düşünce ve farkına varır varmaz elimin tersiyle itiyorum, ama şimdi aklımda en ön sırada.

"Sanki bunu yaptığımı şaşırmışsın gibi söylüyorsun," diye mırıldanıyorum o geri adım attığında ve başımı kaldırıp gözleriyle buluşuyorum.

"Öyleyim." Aynen söylüyor. Oyun yok. Gerçeğin etrafında dans etmek yok.

New Yorklu erkekler adamdan ders alabilirler.

"Gerçekten mi? Dün gece telefon numaramı isteyebilirdin ve o zaman benim orada olduğumdan emin olurdun."

"Bunu bir tip olduğunu düşünmemiştim." "Öyle mi?"

"Mm-hmm." Bir gülümsemeyle savaşıyor. "O zaman beni ne için buldun?"

Bakışları, eğlenen gözlerimle buluşmak için geri gelmeden önce vücudumun uzunluğundan aşağı inerken beni lezzetli bir şekilde yutuyor.

"Kesinlikle bağımsızsın-" "Sana bunu düşündüren ne?"

"Bir kadının, büyük olasılıkla azgın askerlerle dolu olacağını bildiği bir bara tek başına girmesi cesaret ister."

"Kendilerini kontrol edebileceklerine güvenmiştim," diyorum, gözlerindeki kahverenginin içinde altın renginin en havalı parçacıklarının olduğunu fark ederek.

"Eğer yapmasalardı, araya girip seni korumaya hazırdım; ama yine de, kendi başının çaresine bakabileceğini düşünmediğimi ima edeceğim için hakarete uğradın."

"Hakarete uğramazdım." Sanki bu yorumu sorguluyormuş gibi bana bakıyor ve ben gülüyorum. "Belki. *Belki*."

"Kesinlikle."

"Sana bunu vereceğim," diyorum. Yüzlerimizde aptalca sırıtışlarla Grandy's'in dışında duruyoruz, insanlar sürekli dondurma salonuna girip çıkıyor.

"Geldiğin için teşekkür ederim," diye mırıldanarak sessizliği bozdu. "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

"Gidelim mi?" diye soruyor ve elini bana uzatıyor.

Bu basit jeste alışık olmadığım ve bu yüzden daha da çok sevdiğim için ellerine birkaç saniye bakıyorum.

Memleketteki erkekler bunu yapmaz.

Düzelتيyorum, memlekette çıktığım erkekler bunu yapmıyor. Sanki eski usul jestler yeterince moda değilmiş gibi.

"Elbette." Ana caddeye doğru yürümeye başlarken parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Bu gece bir lise maçı mı var yoksa bu kasaba hep böyle kalabalık mıdır?"

"kendin de göreceksin," diyor gizemli bir şekilde.

Nereye gittiğimiz ve ne yaptığımızla ilgili milyonlarca soruyla onu sıkıştırmamak için elimden geleni yapıyorum. Bunun iyi tarafı, sessizliğim beni gözlemlemeye, fark etmeye zorluyor: yanımızdan koşarak geçen çocukların heyecanı; kaldırımda yanımızdan geçen neredeyse herkesin selam vermesi; Gunner'ın elinin benimkine değmesinin sıcaklığı; ufkun maviliği.

Ve herkesin gittiği köşeyi döndüğümüzde ayaklarım durdu.

Ana cadde tüm trafiğe kapatılmış durumda, çünkü gördüğüm en uzun masalardan biri caddenin ortasında en az birkaç blok boyunca uzanıyor. Her iki tarafa sandalyeler yerleştirilmiş, masanın uzunluğu boyunca uzanan iki metrelik bir bölücü gibi görünen şey ve her koltukta eşleşen kutular var. Caddenin bir tarafından diğer tarafına ve arkasına zikzak bir çizgi halinde sarkan ışık dizileri yumuşak sarı bir parlaklık sağlıyor. Kaldırımlarda satıcılar var - yiyecek ve mallar ve her şeyin fişısı gibi görünen şeyler.

"Bu da ne böyle..." Diye soruyorum ama sonra Gunner'ın işaret ettiği yere bakıyorum. Başımızın üzerindeki tabelada "Lager ve LEGO" yazıyor.

"Oynamaya hazır mısınız?"

"Oyun mu?" Kelimeyi gülerek, aynı derecede şaşkın ve meraklıydım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Gözlerinde bir pırıltıyla bana bakıyor. "Seni Destiny Falls'un festivaller şehri olduğu konusunda uyarmıştım, bu yüzden ilk festivalini yaşamaya hazır ol." Önüme geçiyor ve ellerini iki yana açıyor. "Bu Lager ve LEGO, oyunun özü şu: hepimiz aynı parçalarla başlıyoruz. Bir kutu LEGO parçasının yanı sıra her birimize bir bardak lager, yani bira veriliyor. Rastgele numaralar çektikten sonra, belirlenen koltuklara oturuyoruz ve karşımızda oturan kişiyle zamana karşı bir turda karşı karşıya geliyoruz."

"Yani bu bir yarışma mı?" Bu kesinlikle çılgınlık.

"Öyle."

"Herhangi bir şey mi inşa ediyorsun?"

"Hayır." Başını sallıyor ve adını söyleyen birine el sallıyor. "Her turda size rehberlik edecek bir konu var, ancak bu konuyu kullanabilir ve istediğiniz kadar yaratıcı olabilirsiniz."

"Ve sürenizin sonunda zil ya da dingir ya da her neyse çaldığında, hem biranızı içmek hem de yapınızı inşa etmek zorunda mısınız?"

"Sadece yapı, ancak fincanlar her turda bitirmek isteyenler için küçüktür."

Gece etrafımızda kararırken, Gunner soluk sarı ışıktaki, yakışıklı yüzünde en yumuşak gülümsemeyle duruyor ve bende ... pek çok şey istiyor, ama hiçbirine parmak basamıyorum.

"Bu saçmalığı kim düşünüyor?" Gülüyorum.

"FU-Bar'daki barmenler olarak bunun tasarlanmasına yardımcı olmuş olabiliriz."

"Ciddi misin?"

"Öyleyim," diyor kesin bir baş hareketiyle. "Ama eğer tuğla ve biraysa-"

"Haha. Ne yaptığını anladım." Parmağıyla beni işaret ediyor ve sırtıyor. "- Neden bu kadar çok çocuk var burada, madem içki içmeyecekler

Bira?"

"Çünkü onlar yargıç." Ben irkilirken kaşlarını kaldırıyor.

"Yargıçlar mı?" Kaldırımın kenarında duran çocuklara bakıyorum. Bazılarının elinde ikramlar, bazılarının elinde panolar var ama hepsinin yüzünde heyecanlı bir gülümseme var.

"Evet. Her yıldırım turundan sonra, inşaatçılar-bizler-masalarımızdan geri çekiliriz ve onlar da o masadaki iki yapıdan en iyisini değerlendirmek için öne çıkarlar. Kimi seçerlerse bir sonraki tura geçiyorlar."

"Ve bir sonraki biraya?" Alay ediyorum. "Aynen öyle."

"Aman Tanrım." Tekrar masanın uzunluğuna bakıyorum. "Bir milyon mermi olmalı. En sondaki insanlar-"

"Sana küçük bira bardakları olduğunu söylemiştim."

"Bu çılgınlık." Etrafıma bakıyorum ve her şeyi içime çekiyorum. "Ve çok harika."

"Yani oynayacak mısın?" diye soruyor, bana elini uzatıyor, ben de hemen tutuyorum.

"Hiç şüphe var mıydı?" Beni kendine yaklaştırırken soruyorum. "En uzağa kimin gideceğine dair bahse girelim mi?"

"Bu muhtemelen bana söylenecek akıllıca bir şey değil," diye uyarıyorum ve şakacı bir şekilde göğsüne bastırıyorum. "Ben aşırı rekabetçiyim ve sonuçta bu bizim ilk randevumuz. Muhtemelen çirkinliğimin ortaya çıkmasını istemezsin."

"Çirkin mi?" Gülüyor. "Bundan şüpheliyim, ama emin ol, yeterince erkeğim. Yenilgiyle başa çıkabilirim, Chase. Surat asmam ya da öfke nöbeti geçirmem."

"Bütün erkekler kaybettiklerinde surat asar ve öfke nöbetleri geçirir."

"O zaman belki de yanlış adamlarla takılıyorsun."

Gülümsemesi beni cesaretlendirirken göz göze geliyoruz.

"Peki. Elbette. girebiliriz," diyorum, "ama emin olun kazanacağım."

"Kendinden emin olmak gibisi yok."

"Aynen öyle," diyorum elimi çekiştirerek şimdi bir kayıt kabini olduğunu gördüğüm yere doğru ilerlerken. "Peki neye bahis oynuyoruz?"

Yürümeyi bırakıyor ve bana her parçamın durup hareketsiz kalmasına neden olan utangaç bir gülümseme veriyor.

"İkinci bir randevu" dedi, kafamı karıştırarak.

"Ama bu hiç mantıklı değil. Bunun ne yararı var-"

"Eğer sen kazanırsan, seninle ikinci bir randevum olacak. . . ve eğer ben , sen de benimle ikinci bir randevu alırsın. Gördün mü? Çok kolay."

"Sen pürüzsüzsün, Gunner."

"Biliyorum."

Chapter

SEVEN

Topçu

"O yargıca RÜŞVET VERMEYE ÇALIŞTIN. Kaç ? On iki mi?" Chase önümde birkaç adım atıp etrafımda dönerken gülüyorum.

"Evet. Ama o dondurmayı gerçekten istiyordu ve benim tasarımımanın daha iyi olduğuna karar verirse üç kepçe külahlı teslim etmeye çok istekliydim."

Başımı sallıyorum ve gülüyorum, çocuk onun yaptığı çok tuhaf görünümlü Tyrannosaurus Rex'e oy vermemiş olsa da - eğer buna Tyrannosaurus Rex denebilirse - onun yine de teslim olduğunu biliyorum.

"Sana söylemiştim," diyor ve omuz silkiyor. "Kazanmak söz konusu olduğunda hiç utanmam."

"Bir dahaki sefere bunu hatırlamam gerekecek," diyorum ve biramdan son yudumu alıp yanımdaki çöp kutusuna atıyorum.

"Bir dahaki sefere?" Chase soruyor, gülümsemesi gözlerindeki safiri daha da canlandırıyor - tabii bu mümkünse.

"Eğer yeterince uzun süre burada kalırsan, eminim en kısa zamanda yarışabileceğimiz başka bir şey olacaktır."

Biraz çakırkeyif ve çokça sevimli bir şekilde başını geriye atıp gülüyor.

Onda dikkatimi çeken bir şey var. Lego yapımında aşırı rekabetçi miydi? Evet, ama gülüyor, şakalaşıyor ve yanında oturduğu herkesi büyülüyordu.

Biliyorum, çünkü gözlerimi ondan alamıyordum. Muhtemelen ona karşı raundu kaybettim çünkü kafamı kaldırıp onun ne kadar ciddi olduğuna ve yüzündeki ifadelerle gülmekle meşguldüm.

"Gunner?"

"Hmm?" Gözleri benimkileri bulduğunda ve dudaklarında mahcup bir gülümseme belirdiğinde soruyorum.

"Sanırım taktiksel bir hata yaptım."

"Taktiksel bir hata mı?" Ona doğru bir adım atarak soruyorum. "Destiny Falls'a geleli kaç gün oldu, çünkü şimdiden dilimizi öğrenmeye başlamışsın gibi görünüyor?"

"Komik." Sallanıyor.

"İyi misin?"

"Taktiksel hata," diye tekrarlıyor. "Bütün gün çalıştım ve o kadar meşguldüm ki bir şeyler yemeyi unuttum."

Kıkırdıyorum. "Ve şimdi aç karnına iyi bir vızıltınız var."

Elimi tereddüt etmeden tutuyor, oysa daha önce daha çekingen davranıyordu. Gardını indirmiş durumda ve bu kadar kısa bir süre içinde onun her iki yönünü de görebilmeyi seviyorum.

Bu kadın. Tanrım. İçime tuhaf şeyler yapıyor.

Kolay yolu seçebilirdim -ona asılabilir ve evime götürebilirdim- ama onda beni duraksatan bir şey vardı. Belki de onun yerine bunu istiyordum. Zaman. Onu tanımak. Onu kazanmak.

Yataktan yatağa atlayan biri olmasam da, arada sırada katıksız, karşılıksız eğlenceye karşı bağışıklığım yok.

Ama biriyle çıkmak? Bu genellikle bana değil. Aşırı paylaşım.

Birbirimize izin vermek. Kırılgnalık.

Hayatımda yeterince incindim, yapmak istediğim son şey bu boka isteyerek adım atmak.

Ama garip bir şekilde Chase ile paylaşmak istiyorum. Onu gülümsetmek istiyorum. Konuşmak istiyorum.

"Varım. Evet. Kafam güzel. Kafam güzel."

"Ve senden faydalanmak için seni sarhoş etmeye çalıştığımndan endişeleniyorsun, ha?" Alay ediyorum.

"Benden faydalanmak için beni sarhoş etmene gerek yok Gunner. İkimiz de istediğimizde bu avantaj sağlamak değildir."

Ağzımı açıyorum ve sonra kapatıyorum, onun açık sözlülüğü karşısında afallıyorum ve kendine olan güveninden çok etkileniyorum. Sözlerinin şaşkınlığını üzerimden atamadan gülüyor ve önümüzde uzanan sokağa doğru birkaç adım atıyor. Saçlarında ışıklar ve dudaklarında gülümsemeyle boş sokağın ortasında dönüyor.

Lanet olsun, bu kadar basit bir hareketin nefesimi kesmesi nasıl mümkün olabilir?

Kısa şortu, kırmızı Converse'i ve dağınık bir at kuyruğu şeklinde topladığı saçlarıyla muhteşem. Sokakta deli gibi dönerken başkalarının onun hakkında ne düşündüğü umurunda bile değil.

Şu anda onu öpmek için her şeyimi verirdim. *Her şeyi.*

Ama önce ona yemek götürmeliyim.

Sonra onu öpeceğim.

Komik olan şu ki, açlıktan öldüğümü sanıyordum ama Lou'nun kafesine oturup sipariş verdiğimizde iştahım kaçtı. Ya da belki iştahımı kaybetmedim ama dikkatimi verecek çok daha ilginç bir şey buldum: *Chase Kincade.*

"Yani New England, değil mi?"

Çiğnemenin ortasında duruyor ve gülümsüyor. "Nereden biliyorsun?"

"Ya New York ya da Los Angeles diye düşündüm, zaten büyük bir şehir. ?" "New York." Sormadan önce bir süre durakladı. "Neden?"

Kıkırdıyorum ve milkshake'imden bir yudum alıyorum. "Çünkü buradaki yavaş tempo seni büyülüyor. Sanki insanların *sırf* sana iyi davranması anormal bir şeymiş gibi durup bakıyorsun."

"Az önce arabasına binen kadına yardım ettiğin gibi," diye mırıldanıyor ve aklıma doksan beş yaşındaki Delores, onun Grandy's'e yaptığı sevgili haftalık gezisi ve her şeyi bilen gülümsemesi geliyor.

"Bunu herkes yapmıyor mu?" Ben soruyorum.

"Hayır. Aslında yok." Loş ışıklı avlunun karşısında gözlerinde bir bakış beliriyor ama başını sallayınca bakışları siliniyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Beklediğim gibi biri değilsin, hepsi bu," diye mırıldanıyor ve arkasına yaslanıyor. "Ne bekliyardun ki?"

"Bilmiyorum, ama sen değilsin." Gülüyor. "İyi ve düşüncelisin ve beni Lego yapmaya götürdün. Yani, bunu kim yapar ki?" Ses tonu şakacı ama bu geceye tamamen şaşırdığını gösteren gerçek bir samimiyet var.

"Tüm sevgililerin seni LEGO inşa etmek için güçlü kıyafetleriyle götürmüyor mu?" Gözlerini bana dikti. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bir randevunun amacının eğlenmek olduğunu unutacak kadar bencil görünen erkeklere alışkın olduğunuzu düşünüyorum.

birbirimizi tanıyoruz."

Chase, "Bu büyük bir varsayım," diye mırıldandı.

"Belki de. Belki de değil, ama sanırım benim onlara daha çok benzememi bekliyordunuz ve benzemediğim için biraz şaşırdınız."

"Bir resim çizerken geniş bir çerçeve , değil mi?"

Omuz silkip arkama yaslanıyorum, kolumu yanımdaki sandalyenin üstüne koyuyorum. "Yanılıyor muyum?"

"Böyle bir şey söyleyip kendini açıklayamazsın. Neden sadece bencil erkeklerle çıktığımı düşünüyorsun?" diye sorar.

"Çünkü sen büyük şehirlisin. Daha önce tanıştığım tüm büyük şehir erkekleri bencil ve daha çok rol yapmakla, Instagram'da fotoğraf paylaşp beğeni almakla ilgileniyorlar. Hepsi gösteriş peşinde ve *gerçek* bir şeyler yapmaktan ve birlikte oldukları kadını tanımaktan daha az hoşlanıyorlar." Özür dilemeden omuz silkiyorum. "Her gece bir barın arkasında durmak insanlar hakkında çok şey öğrenmenizi sağlar."

"Ve bu öğrendiğin bir şey, öyle mi?" "Diğer şeylerin yanı sıra."

Gülüyor. "Instagram'da ne paylaştığınızı sorabilir miyim?" "Hiçbir şey.

Sosyal medya kullanmıyorum. Eğer biriyle konuşmam gerekirse önemli, telefonu açacağım."

"Humph." Beni inceliyor ve kısa bir an için ne gördüğünü merak ediyorum. "Yani sadece kendilerini önemseyen Instagram düşkününü erkeklerle çıktığımı düşünüyorsun, öyle mi?"

"Yanılıyor muyum?" Tekrar ediyorum.

"Hayır." Utanmazca omuz silkiyor. "*Beklenmedik birisin.*" Ve bunu söyleme şekli, sanki dünyadaki en normal şeymiş gibi, beni şaşırtıyor. "Ve ben bunu seviyorum."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim. Bu gece LEGO and Lager'da olmayı bekliyordum ama kesinlikle içkisine sahip çıkabilen bir şehirli kız tarafından kıcıma tekmeyi yemeyi beklemiyordum."

"Sanırım bu bugüne kadarki en favori iltifatım," diyor şakacı bir şekilde. "Peki ya sen? Senin tipin ne? Nerelisin? Bana iyi şeyler söyle."

Kıkırdıyorum ve konudan tamamen kaçınmayı tercih ediyorum. "Ne bilmek istiyorsun?"

"FU-Bar" mı? Neden orası? Senin mi? Bu isim de neyin nesi?"

"FU-Bar adını, burada yeterince uzun süre kalırsanız duyacağınız bir başka terim olan FUBAR'dan alıyor."

"Ve bu ne anlama geliyor?"

"Tanınmayacak kadar berbat."

Gülüyor ve bu harika bir ses. "Bunu daha önce de duymuştum. Sadece ikisini bir araya getiremedim. Yanlış giden bir görev için falan kullanılmıyor mu?"

"Bir görev. Bir eğitim tatbikatı. Felaket bir randevu. Herhangi bir şey."

"Umarım bu randevunun FUBAR olduğunu düşünmüyorsunuzdur," diye dalga geçiyor ve ben hemen başımı sallıyorum.

"Ondan en uzak şey."

"Whew. Benim için iyi

oldu." "Ve benim için."

Gülümsüyorum.

"FU-Bar'dan bahsetmişken, bar tam *size* göre."

"Peki *ben* tam olarak nasıl hissediyorum?" Beni nasıl gördüğünü merak ederek soruyorum.

Tanınmayacak kadar berbat mı?

"Sıcak ve misafirperver ama kenarları hizmetinizle demlenmiş." Ağzının kenarlarında oynayan bir gülümsemeye bana bakıyor.

Değerlendirmesini beğenerek dudaklarımı büzüyorum.

"Bu adil." "Senin mi?"

"Bir anlamda." Başımı sallıyorum ve dördümüzün karanlık bir çöl gökyüzünün altında geçirdiğimiz tüm geceleri düşünüyorum. Ya oturup evi özlüyorduk ya da açacağımız bar hakkında durmadan konuşuyorduk. Bu boş hayaller, Humvee'lerimizi IED bölgesinde sürerken yaşadığımız sinirle mücadele etmek için bir teselli aracıydı. "Birlikte bir bar açmak için anlaştık. Kim nasıl olsa geri dönecekti ve ... ben de bunu başaran şanslı kişilerden biriydim" -suçluluk duygusuyla omuz silkiyorum- "sözümü yerine getirdim."

"*Şanslı* olanlardan biri mi?" diye soruyor. "Askerlik, hatta gazilik kültürü hakkında pek bir şey bilmediğimi ilk itiraf eden ben olacağım ama eve dönenlerin kendilerini her zaman o kadar şanslı hissetmediklerini hissediyorum. Orada da çok fazla suçluluk duygusu olduğunu varsaymak doğru mu?"

Keşke bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu bilseydi. Hiç hissetmedim *şanslı* sadece . . . kafası karışık.

Neden ben?

Neden ben bağışlandım?

Ama şu anda bu iç karartıcı konuya girmeyeceğim. Hayatta kalma suçluluğuyla eğlenceli bir randevunun tadını kaçırmak gibisi yok.

"şanslıyım çünkü insanların birbirini kolladığı bir kasabada yaşıyorum. Sevdiğim bir yerde çalışıyorum. Ve hayatımı emanet ettiğim arkadaşlarım var. Çok şanslıyım, evet." İç çekiyorum, söylediğim sözlere çok zıt bir ses. Ama suçluluk duygusuyla ilgili sorusunu duymazdan geliyorum, hayatımın bu alanının şu anda yasak olduğunu anlamasını umuyorum.

Bir an beni inceliyor, o zeki gözleri belki de söylemediğim şeyi fark ediyor.

"İnanılmaz birisin." Gülümsemesi içten, davetkâr ve onu öpme isteğim artıyor. "Lütfen bana seni o kadar da mükemmel yapmayan korkunç alışkanlığın olduğunu söyleyebilir misin? Karşında otururken kendimi biraz daha az yetersiz hissetmemi sağlardı."

"Bazen kutu süt içiyorum. Arada bir bulaşıklarımı makinesine koymadan önce durulamıyorum," diye itiraf ettikten sonra garsonumuzdan hesabı alıp yanıma koyuyorum. "Bu imajımı zedelemeye yardımcı oluyor mu?"

"Sen tam bir asisin." İnsanlar kaldırımında yürürken ve garsonlar masalar arasında gidip gelirken ikimizin sadece birbirimize baktığımız bir an var. Aramızdaki sessizlik, bir sonraki adımın ne olacağına dair bir beklenti hissiyle kıvılcımlanırken, cinsel gerilim de aramızda yankılanıyor. Hayatımda en son ne zaman bir kadını bu kadar çok istediğimi hatırlamıyorum.

"Peki Chase, başka ne tür bilgiler arıyordun?" Sinirlenmiş gibi yaparak gözlerimi kısıyorum ve ona gülümsüyorum.

"Senin tipini bilmek istedim," diyor. Dudaklarını pipetinin etrafına sarıyor ve shake'ini emiyor. *Tek yapabildiğim bakmak.*

"Benim tipim mi?" Kendimi gözlerimi kaçırmaya zorlayarak soruyorum, çünkü bu görüntü buradan çıkarken ereksiyon olmamam için hiç de iyi bir şey değil. Başını sallıyor, dudaklarının kenarları yukarı kıvrılıyor. Ne yaptığını çok iyi biliyor. "Tercihen kırmızı Converse giyiyor, öldürücü bir rekabetçi çizgisi var ve çikolatalı milkshake seviyor."

"Benim için yapabileceklerinin hepsi bu mu?" Nasıl açıklayacağımı düşünürken başını yana eğiyor.

"Bunu sık sık yapmıyorum." "Hayır mı?"

Başımı sallıyorum. "Bunu isteyecek kadar ilgilendiğim bir kadın bulduğum nadirdir."

"Gururum okşandı."

Ve ben aşık oldum.

Kahretsin. Bu da çıktı, Gun?

"Nerelisin o zaman?" diye soruyor.

"Her yerden biraz. Bir kez orduda bulunduysanız - orduda ve orduda hizmet ettiyseniz - bulunduğunuz her yerden sayılırsınız."

"Yani annen ya da baban orduda mıydı?"

"Babam savaşta ölmeden önce ordudaydı."

"Çok üzüldüm."

Bu konu üzerinde fazla durmak istemediğim için başımı sallıyorum. "Sonra üvey babam askerdeydi. Ondan sonra da üvey babam." Kendimi küçümseyen bir kahkaha atıyorum. "Gün içinde o karmaşaya dalmak için yeterli zamanımız yok. Peki ya siz? Annem? Baba? Tek çocuk musun?"

İki kez baktı. "Tek çocuk mu? Neden öyle dedin ki?"

"Çünkü tek çocuklar genellikle daha bağımsızdır ve ne istediklerini bilirler," diyorum. "Bu sensin."

Chase sırtıyor. "Ben dört kızın sonuncusuyum." "Zavallı ailen," diye inliyorum.

"Yarısını bile bilmiyorsun." Sanki onları düşünüyormuş gibi gülümsüyor ve ifadesinde bana yakın olduklarını söyleyen bir yumuşaklık fark ediyorum. Diğer askerlerin etrafında ve bir barın arkasında yeterince zaman geçirirseniz, insanları nasıl okuyacağınızı öğrenirsiniz. "Ama sadece babam. Annemiz biz küçükken öldü."

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Omuz silkiyor. "Ne yazık ki bildiğiniz gibi, hayatınızın büyük bir bölümünde gerçekliğiniz olduğu için, başkaları bunu duyduklarında sizin için olduğundan daha fazla şok edici oluyor."

"Çok doğru."

"Öyleyse daha mutlu şeylere geçelim." Başını sallıyor ve beni utanmadan incelerken bir an için dudaklarını büküyor. "Nix bana senin belalı biri olduğunu söyledi. Detaylandırmak ister misin?"

Siktiğimin Nix'i. Başımı sallıyorum ve yarı iç çekip yarı gülüyorum.

Hiçbir şey sizi savaşta kötü biri yapmaz. Korku. Endişe. Bilinmezlik. Keşkeler. Korku. Savaş böyle bir şey. Beni ve rüyalarımı hala rahatsız eden anılardan ürperiyorum.

"Bazı günler sadece savaşta başka bir günü görecektik kadar yaşamak bile sizi belalı yapar," diyorum sonunda.

"Alçakgönüllülüğün."

"Teşekkür ederim, ama sizi temin ederim ki her zaman güllük gülistanlık değilim."

"Hiç kimse öyle değildir," diye mırıldanıyor.

Eğer bana bir kez daha öyle bakarsa -o iri mavi gözleri eğlence ve arzusunun karışımı- ayakta durmakta zorlanacağım.

"Gitmeye hazır mısınız?" Tuzluğun altına para sıkıştırıyorum ve elimi ona uzatıyorum. Parayı alıyor ve açık hava kafesinden çıkıp hâlâ insanlarla dolu olan caddeye geri dönüyoruz.

Şu anda müzik çalıyor, uzun masanın sonunda yerel bir canlı müzik grubu. Ebeveynleri dans ederken ya da arkadaşlarıyla sohbet ederken çocuklar oturmuş kendi eserlerini inşa ediyor.

Burası Destiny Falls. Ya kabul et ya da terk et. Bir asker olarak buradaki ilk günlerimde, ikisinden hangisini istediğimden emin değildim. Şimdi bir sivil olarak kendimi başka bir yerde hayal edemiyorum.

Dans alanının kenarından dolanırken Chase, "Bunun için teşekkür ederim," diyor. "Dediğim gibi, beklenmedik ve mükemmeldi."

"Öyle mi?" Elini çekiyorum, böylece dönüyor ve vücutlarımız buluşuyor. Birbirimize bakarken, dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaktayken, arzu içimde işkence gibi lezzetli bir şekilde dalgalanıyor ve sonunda bütün gece yapmak istediğim şeye teslim oluyorum. Dün gece FU-Bar'a ilk girdiğinden beri.

Nefesi kesiliyor. Göğsümde hissedebiliyorum ve onun da bunu hissettiğini biliyorum. Cinsel gerilim. Arzuyu. Saf ihtiyaç.

Ve tam onu öpmek için eğildiğimde-

"Gunner? Sen misin?" diye sesleniyor arkamdan, her yerde tanıyabileceğim o tiz ses tonuyla. *Hay sikeyim.*

Chase'i yine de öpmeyi tartışıyorum, ama bu aceleye gelecek ve yarıda kesilecek, oysa ben kesinlikle bunların hiçbirini istemiyorum. *Daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını.*

"Şimdiden özür dilerim."

Chapter

EIGHT

Chase

Ne demek istediğini anlamayarak GUNNER'a bakıyorum. Adı tekrar söylendiğinde, omuzları yenilgiyle çöküyor ve alaycı bir şekilde kıkırdıyor.

Dönüyor ve ikimizin de annesi olabilecek yaşta bir kadın tarafından tüm duyularıma yönelik bir saldırıyla karşılaşıyorum. Ses sahibinin saçları sarı ve destansı bir şekilde taranmış. Kıyafetleri dar, topuklu ayakkabıları yüksek ve makyajı dramatik.

Ama sesi ve Gunner'ın gözleriyle karşılaştığında yüzünde beliren ifade kadar dramatik değil.

"Aman Tanrım. *Nokta*. Burada tek başına olduğunu sanıyordum," diyor ve Gunner'ın eli sırtıma doğru geriliyor.

"Hiç de yalnız değilim," diyor Gunner ve kibar bir gülümsemeyle Onu.

"Peki o zaman." Uzanıp bir elini Gunner'ın pazusuna koydu ve ben Yemin ederim kıskandım, her ne kadar kolu bana sarılmış olsa da. "Seni burada gördüğüme çok sevindim çünkü bugün bir turtta yaptığımı bilmeni istedim ve turtamı ne kadar çok sevdiğini biliyorum. En ekşi, en sulu elmaları kullandığımdan emin oldum," diye inliyor. "Sosu da tıpkı tanıdığım her erkeğin sevdiği gibi yapışkan ve sıcak."

Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi olurken bir kahkaha atıyorum. Bana bir kez bile bakmadı; gözleri sadece Gunner'ı görüyor. Ve görünüşe göre elleri. Adam omzunu silkmeye çalışıyor ama kadın elini adamın pazusuna sıkıca yerleştirmiş.

Gunner, sonunda kızın yapış yapış ve ağzınızda nasıl eriyip gideceğini anlatmayı bıraktığında boğazını temizliyor. "Teşekkür ,

Heloisa. Teklifiniz için teşekkür ederim ama-"

"Hadi ama şekerim. Buradaki erkeklere turtamı ikram etmeyi sevdiğimi biliyorsun, ama senin özellikle elmamı sevdiğini biliyorum," diye mırıldanıyor. Bunu kendi gözlerimle görmeseydim, bir kadının bu kadar ... her neyse o olabileceğine asla inanmazdım. "Bir kenara koyduğum, şeker ve tarçınla marine edilmiş elmalarım bile var, bu yüzden bana uğramak istediğin bir zamanı söylersen, ister bir gün ister bir iki saat içinde olsun, çabucak bir turta daha pişirebilirim, böylece içine daldığında sıcak, sulu ve sevdiğin her şeyle dolu ve ağız sulandırıcı olur."

Daracık pantolonunun içinden çıkıp Gunner'inkine girerken Heloisa'ya göz kırparak bakıyorum.

Bu sırada Gunner ayağa kalkar ve kekeleyerek, "Teklifiniz için teşekkür ederim, çok minnettarım ama-" der.

"Ama sonra uğrayacaksın, değil mi?" Göz kırıyor ve dudaklarını yalıyor. "Seni bekliyor olacağım."

"Hayır. Yapmayacağım. I . . ." Ama Heloisa ve sıcak, nemli turtası ne kadar çabuk ortaya çıktıysa, kalçaları o kadar belirgin bir şekilde sallanarak dışarı çıktı ki, sırtını dışarı atmamasına şaşırdım.

İkimiz de orada durmuş ona bakıyor ve kafalarımızı sallıyoruz. "O *neydi* - daha doğrusu *kimdi*?"

"Hiç sorma."

"Oh, soracağım," diyorum şakacı bir şekilde.

"Zararsız biri. Sadece ara sıra bara gelen yalnız, yaşlı bir dul ve-"

"Ve ona kötü davranmamak için onu eğlendiriyorsun?"

"Onun gibi bir şey," diye homurdanıyor gözlerini devirerek.

"Sıcacık elmalı turtasının yemin ettiği kadar nemli ve lezzetli olup olmadığını sorabilir miyim?" Onun sesini taklit ederek alay ediyorum ve Gunner'ın kırmızının on tonuna dönmesine bayılıyorum. "Yani, az önce seninle seks yapmayı teklif ediyordu." Hâlâ şaşkınım. Ve garip bir şekilde dehşete düştüm.

"Değildi," diyor ama gülmeye başlıyor.

"İçine girebileceğin en sıcak, en sulu, en ateşli şey," diye taklit ediyorum kahkahayı patlatana kadar. Durmayan bir kahkaha, özellikle de siz istediğinizde. Ve Gunner'ın gözleriyle her karşılaştığımda daha da çok gülmeye başlıyorum, öyle ki mizah kendini yeniden yeniliyor.

"Aman Tanrım," diyorum kahkahalarım arasında. "Nokta," diye araya giriyor Gunner.

Tekrar iki büklüm oluyorum, yanlarım acıyor ve yanaklarım ağrıyor. Kendimi sabitlemek için ona tutunuyorum. Ama başımı kaldırdığımda, ağzını benimkinden birkaç santim ötede buluyorum - Heloisa bizi bölmeden önce olduğumuz yere geri dönüyoruz.

Ama bu sefer Heloisa yok. Sadece Gunner, onun büyük kahverengi gözleri, baştan çıkarıcı dudakları ve kulağımın arkasına bir tutam saç sıkıştırmak için uzanan parmakları var.

Öne doğru eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Öpücük yumuşak ve şefkatli ve içimde az önce canlı bir kabloyu yakalamışım gibi hissettiriyor.

Daha fazlasını istiyorum. O kadar çok istiyorum ki neredeyse utanç verici.

Ve eli boynumun yan tarafında, başparmağı çenemin üzerinde gezinirken, Gunner biraz daha vuruyor.

Beni tekrar öpüyor, ama bu sefer dili dudaklarımdan arasından kayıyor ve kısa bir süreliğine benimkiyle buluşuyor, gelecek şeylerin ipuçlarını veren bir öpücükle, ama şehrin ortasındaki etkinlikte hala mevcut olan insanlara kaba bir sevgi gösterisi yapmıyor.

"Bütün gece bunu yapmak istedim," diye mırıldanıyor, nefesinin sıcaklığı dudaklarıma değiyor. Vücudum onu ilk gördüğüm gecedan beri biriken arzuyla uğulduyor.

"Eğer turta istiyorsan gidebileceğn bir yer biliyorum," diye teklif ediyorum ve ikimiz de tekrar kahkahalara boğuluyoruz.

Gunner'la seks yapmak kesinlikle Destiny Falls'ta yapılacaklar listemde yer alıyor ve arada sırada tek gecelik bir ilişki yaşamakla ilgili bir sorunum olmasa da burası küçük bir kasaba. Küçük kasabalarda insanlar konuğr ve Ryan "ı bulmak için kasabalıların yardımına ihtiyacım varken kötü bir üne sahip olmak isteyeceğim son Geç.

Evet, barmen olduğ ve kasabadaki çoğ kişiden daha fazla insan tanıdığını Gunner'a henüz bahsetmediğim Ryan.

Ancak, bu gece ilk randevumuzda onunla seks yapmama konusundaki kararlılığım, onu Grandy's'in önünde gördüğüm anda test edildi. Ve o çimenli tepede, karanlık gökyüzünün altında beni öptüğünde bu kararlılığın tamamen ortadan kalktığını biliyorum.

Ve Şimdi  n kapısının kilidini   arken verandasının ıŐıŐı altında durduğuma göre, içeri dalacağımı ve Gunner'ın çökmekte olan cazibesini takdir edeceğimi biliyorum.

Aslında bu bir tartıŐma bile değildi, daha çok o ilk öpücükten sonra sonumuzun böyle olacağı bilinen bir gerçekti.

"*Senin evin mi benimki mi?*" diye bir Şey yoktu. O bana küçük kasaba gerçekleri hakkında bilgi verirken biz gülüp eğlenirken sadece orada burada  alıntı öpücükler.

Uzaktaki gökyüzünde ŐimŐeklerin dans ettiği ve etrafımızda yemli bir beklentinin zıpladığı ılık bir akŐamda birkaç ara sokakta yürürken elimi çekiŐtirdi.

Gunner beni evine götürürken, "Fazla bir Şey değil," diye mırıldanıyor. Anahtarlarını masanın üzerine fırlatıyor. Arkamdan kapı kapanıyor. Karanlıkta adımın fısıltısı.

Ve Gunner'ın sesine döndüğümde dudakları benimkilerin üzerindeydi. Öpücük yavaş ve tatlı başlıyor, tıpkı bir senfoninin ilk tellerinin dikkatinizi çekmesi gibi.

Ama beni içine çekmeye gerek yok. Ben zaten oradayken, çoktan gitmiŐken beni yumuşak bir melodiyle baştan çıkarmaya gerek yok.

Pencerelerden süzülen ve üzerimize vuran ay ıŐıŐıyla onun giriŐinde  p Ő yoruz. Dillerimiz birbirimizin üzerinde gezinirken ve ellerimiz birbirimizin vücut hatlarının haritasını çıkarırken elleri yüzümü çevreliyor. Ellerim sırtının düzleminde geziniyor, böylece altındaki gergin kasların kasıldığını ve esnediğini hissedebiliyorum. Onunkiler kalçalarımın g Ğ slerimin altına doğru uzanıyor.

Eylemlerimizde yavaş ve kasıtlıyız, sanki aynı sayfadaymıŐız gibi. Bu ihtiya ı -bu *enfes arzuyu*- bir kez serbest bıraktığımızda geri dönüşü olmayacağını söyleyen. İhtiyaç a Ğ zl l Ğe dönüŐecek. Arzu Şehvete dönüŐecek. Ve doruk tek hedef olacak.

Birbirimizin bedenlerini tanımak için zaman ayırıyoruz. Dudakları  ene  izgimin hemen altındaki noktayı bulduğunda nefesim kesiliyor, saat beş yönündeki gölgesinin kirli sakalları ağzıyla birlikte hislerimle alay ediyor. Ellerimin soğukluğu gömleğinin altındaki çıplak tenine değdiğinde inliyor ve gömleğini yukarı çekip başından geçiriyorum.

Sonra ellerimi gövdesinin  n kısmında ve ardından göğsünde gezdirdiğimde ve yüzeyinde sadece çentik olarak tanımlayabileceğim izleri hissettiğimde donup kalıyor ve nefesini içine çekiyor.

Yara izleri.

Bir sürü yüksek rütbeli insanın katıldığı gösterişli törenlerde madalya verdikleri türden.

Nix'in sözleri yine kulaklarıma çarpıyor ve ne yapacağımı ya da onu üzüp üzmediğimi şaşıyorum. Bu yüzden ay ışığının aydınlattığı karanlıkta Gunner'a bakıyorum ve sormaya hakkım olmayan bir cevap arıyorum.

"Göründüğünden daha kötü hissediyorum," diyor Gunner sessizce ve parmak uçlarını yanağımda gezdirirken yarım ağız bir gülümseme sunuyor.

Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra geri çekiliyor, tişörtümü başımın üzerinden çekip sütyenimi çıkarıyorum. Bıraktığımda, bana bakarken hissettiğim ani savunmasızlık telaşını hem seviyorum hem de nefret ediyorum. Beni içine alırken.

"Göründüklerinden daha iyi hissediyorlar," diye yumuşak bir gülümsemeyle teklif ediyorum, o anı ve sadece onun hissettiğini hayal edebildiğim kırılganlığı hafifletmeyi umarak.

"Bana güzelden de öte görünüyorlar." Elime uzanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Dudaklarımız tekrar birbirini buluyor. Bu sefer biraz daha çaresiz, kesinlikle çok daha aç.

Koridorda yavaşça devam ediyoruz, sırtım her duvarı ziyaret ediyor gibi görünüyor. Mutfağın yanındakini derin bir öpücük için. Elleri göğüslerimi bulup avuçlarken ağzını aşağı kaydırıp köprücük kemiğimi ısırması için banyoya yaklaşan. Yatak odasının hemen dışında, kot pantolonunun düğmelerini açarken dişlerimle alt dudağını hafifçe çekebiliyorum.

Sonra onun odası. Beni elimden tutup içeri götürüyor ve loş ışıkta bana bakıyor. "Emin misin? Hissetmeni istemiyorum."

"Öyle olmasaydım burada olmazdım." Kot şortumu kalçalarımın altına aşağı sıyırıp önünde çıplak dururken gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Asıl soru, şimdi benimle ne yapacaksın?"

Ukala sırtışı yeniden ortaya çıkıyor ve bana doğru birkaç adım atarken gözleri alev alıyor. Benim hareketlerimi taklit edip kot pantolonunu yere iterken dudaklarından yumuşak bir kıkırdama dökülüyor.

Merhaba.

Muhteşem biri. Ve sadece prezervatifi çıkarıp sorgulamadan ceketini giydiği için değil. Ama bunu yaparken, onu incelemek için muhteşem bir anım oluyor. Geniş omuzlar. Güçlü ön kollar. Çok sağlıklı, çok sert bir alete doğru inen ince bel. Altındaki sıkı kalçalar.

Seksten -seks hazırlık ve seks utanmadan zevk alan bir kadın olarak, Gunner ayağa kalktığında beni karşılayan şey beni hayal kırıklığına uğratmaktan çok uzak.

önümde çırılçıplak. Elbette, oda karanlık ama bu olağanüstü olacak.

Çok olağanüstü.

"Seninle ne yapacağım ben?" diye mırıldanıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatırken kaşlarını çatıyor. Belime uzanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Bedenlerimiz ilk kez aramızda hiçbir şey olmadan birbirine değiyor.

Onu hissettikçe tenim uğulduyor.

Vücudum en lezzetli ve tatlı şekilde ağrıyor.

Dudakları tekrar dudaklarımın üzerine eğildiğinde ve parmakları kalçalarımın arasına girdiğinde, her parçam bana her yerimden dokunması için ona yalvarmak istiyor. Parmakları kaygan kalçalarımın arasından kayıp içime girdiğinde öpücüğü iniltimi yakalıyor.

"Tanrım, Chase," diyor boynuma doğru, nefesinin sıcaklığı tenimi ürpertiyor. Parmakları içimdeki sınırların üzerinde kayıyor ve kendi şehvetli saldırılarını gerçekleştiriyor.

Ellerim omuzlarını kavıyor, tırnaklarım zaten yaralı olan etine batıyor. Uzanıp onu okşamak, onu hissetmek, iyiliğine karşılık vermek istiyorum ama yine de dokunuşu beni olabilecek en iyi şekilde esir alıyor.

Ağzı göğüslerime doğru hareket ediyor, kirli sakalının sertliği ve ağzının hassas meme uçlarıma değen ılık sıcaklığı, kalçalarımın arasında körüklediği ateşe gazyağı eklemek gibi.

"Gunner," diye inliyorum, parmaklarını içeri ve dışarı kaydırmaya devam ederken aynı zamanda dudakları ve dili beni baştan çıkarıyor ve isyankâr bir mutluluğa sürüklüyor.

Göbeğim ağrıyor, yanıyor ve daha fazlası için yalvarıyor ve vurduğunda - inşa ettiği senfoninin kreşendosu vurduğunda - kaslarım onun etrafında nabız atıp sıkılaşıırken vücudum gerginleşmek mi yoksa bir yığın halinde çökmek mi istediğini bilmiyor.

"İşte böyle. Hadi," diye cesaretlendiriyor dişleri omzumu ısırırken. "Benim için gel, bebeğim." İnliyor, eli artık sıırıslam ve aleti karnıma çarpıyor, aksiyona katılmak için yalvarıyor.

Kıkırdaması kulağımı ısıtırken nefesim sığılaşıyor. "Bu başlangıç için iyiydi, ama seni sikimin etrafında böyle sarılmış hissetmek için sabırsızlanıyorum." Dili dudaklarımın arasına giriyor ve benden daha fazlasını istiyor. "Beni tamamen içine alıyor." Çenemden aşağıya doğru ağzı açık bir öpücük çizgisi. "Sik beni."

Beni doldurması için şimdiden acı çekiyorum. Az önce doruğa ulaştım, ama dokunuşunun bir kibrit gibi olduğu yerde, sözleri kışkırtıcı, daha fazlasını istemem için benimle alay ediyor.

Ve kesinlikle daha fazlasını istiyorum.

"Gunner," diye fısıldıyorum, kendi elimi kalçalarımın arasına kaydırırken. Parmaklarımı uyarılmamla kaplıyorum ve sonra elimi onun horozunun etrafına sarıyorum ve yukarı ve aşağı kaydırıyorum.

Donma sırası onda. İnleme sırası onda. Fitolinin ateşlenme sırası onda.

Ve oynadığımız ateşi için gereken tek şey buydu. Birkaç saniye içinde Gunner beni sırt üstü yatağa itiyor. Dirseklerimin üzerinde geriye doğru kayıyorum ve onun yatakta sürünmesini seyretmenin keyfini çıkarıyorum.

Baldırlarımdan birini öpmek için durdu.

Sonra diğer dizime bir öpücük daha.

Kalçamın yan tarafına şakacı bir ısırık.

Sonra dudakları tekrar benimkilerle buluşmadan önce meme uçlarımdan birini yumuşak bir şekilde emiyor.

Bedenim ona sahip olmak için çaresizlik içinde kıvranıyor. Onu hissetmek için. Bana verdiği zevkin aynısını ona da vermek için.

Gunner yavaşça öpüyor. Yumuşakça. Dudaklarımız her buluştuğunda açlığım daha da artıyor. Bir parça çaresizlik, bacaklarımı açıp kalçalarımı kaldırarak neredeyse ona yalvarana kadar topyekûn bir ihtiyaç ve açgözlülük saldırısına dönüşüyor.

"Lütfen."

Neyse ki üzerine çöküp kalçalarımın arasına yerleşirken ellerini bacaklarımın arkasına koyuyor.

İlk itiş tarif edilemezdi. Vücudum onu tüm ihtişamıyla karşılamak için gerilirken, yanma ve mutluluk eşit parçalar. İkimiz de zevkle inliyoruz. Sırtımı eğiyorum ve az önce yarattığı hislerin tadını çıkarmak için gözlerimi kapatıyorum.

O andan itibaren daha da iyi oluyor. Elleri kalçalarımı buluyor. Parmaklarım çarşafı kavırıyor. O içeri girerken, geri çekilip her şeyi tekrar yapmadan önce içindeki her hassaslaşmış sinir üzerinde horozunun tepesini çalıştırırken lezzetli gerginlik.

Senkronize hareket ediyoruz. İki vücut aynı serbest bırakma için bastırıyor. Buna yol açan kimyanın tadını çıkaran iki insan.

Meme ucumu ağzına almak için eğiliyor, bu da onun içimde tamamen dibe vurmasına neden oluyor. İkimiz de hâlâ bu hissin etkisindeyiz ve o da kalçalarını birkaç kez benimkilere sürüyor. Onun içimde olmasının ve ağzının üzerimde olmasının nefes kesici hissi beni sınıra doğru itiyor.

"Evet. Tekrar," diye talep ediyorum seksin en uyuşturduğu sesimle, hisler beni şehvet ve arzusun sisi altına geri çekmeye çalışırken.

"Hoşuna gitti mi?" diyor tekrar öğütürken, içimde beni çıldırtan noktaya vuruyor ve tekrar vuruyor.

Miyavlamam odayı dolduruyor. Orgazmım daha önce hiç hissetmediğim bir yük treni yoğunluğuyla üzerime çökerken çıkardığım sesi tanımlamak için kullanabileceğim tek şey bu. Vücudum elektriklendi. Göbeğimden ayak parmaklarıma ve başıma kadar.

Kaslarım Gunner'ın etrafında kontrolsüzce nabız atarken nefesim sıklaşıyor ve başım dönüyor.

"Kahretsin, bu inanılmaz hissettiriyor," diye inliyor. Kontrolü elinde tutmaya çalışırken parmakları kalçalarıma saplanıyor.

Ama artık kontrolün onda olmasını istemiyorum. Kısıtlama üzerindeki sıkı kavrayışını kaybetmesini istiyorum, bu yüzden kendimi onun etrafında bilerek sıkarak onu itiyorum.

"Chase. Yüce Tanrım." Ve bunlar söylediği son tutarlı sözlerdi.

Bir adamın geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar kendini çalıştırmasını izlemek hakkında söylenecek bir şey var. Gergin boyun. İçinize girerken karın kaslarının gerginliği. İçinize girdiği yeri görmek için aşağıya baktığında gözlerinin parlaması. Etinizi morartan tutuşu. Başını geriye atıp içinde kendini kaybettiğinde adem elması.

Ve Gunner bunların hepsi ve geldiğinde çok daha fazlası.

O tam bir mükemmellik abidesi ve nasıl bu kadar çabuk, bu kadar zahmetsizce bu kadar yükseğe tırmandığımıza dair hiçbir fikrim yok. *Hem de hemen.*

Chapter

NINE

Chase

BİR BAŞLANGIÇLA UYANIYORUM.

Nerede olduğumu hatırlamam bir saniye sürüyor, çünkü otelde kaldığım için zaten kafam karışık.

Ama vardiyamda Gunner'ı yanımdaki yatakta yüzüstü yatarken bulduğumda nerede olduğumu kesinlikle hatırlıyorum, çarşaflar uyluklarından birini örtüyordu ve başka hiçbir şey yoktu.

Her normal kadının yapacağını yaptım, onu iyice inceledim. Ama dün gece ve bir kez daha gelip gelemeyeceğimizi görmeye karar verdiğimiz birkaç kez onun hakkında samimi bilgiler edinmedim değil.

Cevabım evetti. Evet, yapabiliriz.

Sol kürek kemiğinin hemen altındaki karmaşık dövmeyi incelerken kalçalarımın arasında lezzetli bir acı hissederek kayıyorum. Kabzasına baş harfleri kazınmış bir tür Kelt haçı ama yattığı açı nedeniyle tamamını görmek çok zor. Onun yerine yüzüne doğru ilerlemeden önce güzel kıkına bir kez daha bakıyorum.

Kalın kirpikleri güneşten bronzlaşmış yanaklarının üzerinde dalgalanıyor. Bir tutam saç aşağı sarkarak gözlerinden birini kapatıyor ve güçlü burnunun üzerine düşüyor.

Bazılarının yakışıklı olarak tanımladığı gibi klasik yakışıklı değil, ama adam son derece seksi, bu da başlı başına bir cazibe.

Yatak odasına baktım. Basit bir oda. Bej duvarlar gri ve mavi tonlarında. Köşedeki sandalyenin üzerinde bir kot pantolon asılı ve altında bir bot yan yatmış duruyor. Duvara asılmış bir sanat eseri ve şifonyerinin üzerinde üniformalı bir dedeye ait gibi görünen birkaç çerçeveli fotoğraf var ama emin olamıyorum.

Kesinlikle normalliğın tüm işaretleri, ki bu da çok iyi tanımadığı bir adamın evine gitmeye karar veren bir kadın olduğunuzda önemlidir.

Sorun şu ki, burada kalmaya hiç niyetim yoktu, ama o kadar tatlıydı ve seks o kadar iyiydi ki, ayrılmak utanç verici olurdu.

Ama gitmem gerek. Dışarı çıkmalı, işe gitmeli ve listemden şunu silmeliyim: *Gunner'la harika bir seks*.

Her zaman meşgul olmanın en iyi yanı, seksin sadece bu olmasıdır. Tatmin edilmesi gereken fiziksel bir ihtiyaç. İlişkilere karışacak zamanım yok. İstemiyorum bile.

Yani bu benim için mükemmel. Destiny Falls'a hızlı bir yolculukta biraz fiziksellik. Biraz tatmin ve akıllara durgunluk veren bir ya da *beş* rahatlama.

Hiç şikayet edemem.

Ve bu düşünce aklımdan geçtiği anda Gunner yanıma kayıyor ve dün geceki anılar canlı bir şekilde geri geliyor.

Gülümseyorum. Uzun zamandır yaşadığım en unutulmaz ve eşsiz akşamlardan birini yaşadıktan sonra nasıl gülümsemeyeyim?

Yan dönerek Gunner'ı tekrar inceliyorum.

Bir erkeğin dokunuşu hakkında söylenecek bir şey vardır. Bir kadın, ona elini sürdüğü andan itibaren bunu anlar. Açgözlülüğü tanımlamak kolaydır. Bencillik de öyle. Ama bir erkek bir kadına nasıl dokunacağını iyi biliyorsa - yeterli baskı vardır ama çok fazla değildir. Sürtünme aralıklı olarak uygulanır. Değişken yoğunlukta iyi zamanlanmış bir öpücük. Ön sevişmede elini vücudunuzda gezdirirkenki saygısı, ikinizi de mutluluğa sürüklerken kalçalarınızı kavrayışıyla yan yana gelir.

Bir erkeğin birlikte olduğu kadına dokunuşu hakkında kesinlikle söylenecek bir şey var. Ve Gunner'ın bir kadına nasıl bildiğine şüphe yok.

Bu kesinlikle nadir bir durum.

Gunner bir nefes çektikten sonra yatakta sarsılarak ayağa kalktı. "Aman Tanrım, geç kalacağım." Sonra yan tarafına bakıyor ve en seksi, uyku sersemi gülümsemesi dudaklarına kayıyor. "Günaydın. Bununla başlamalıyım." Uzanıp elimi tutuyor ve avucumun ortasına bir öpücük konduruyor. "Kesinlikle bununla başlamalıyım," diyor ve bir elini kıkımda ve sırtımda gezdiriyor.

Acı, parmaklarından hayat buluyor. Doyduğunu sandığım ihtiyaç çok geride kalmadı.

"Günaydın," diye mırıldanıyorum. Gülümsemem otomatik.

Öne doğru eğiliyor ve yataktan çıkmadan önce çıplak omzuma bir öpücük konduruyor. "Bunu sana yaptığım için üzgünüm," diyor dolabına doğru yürürken, "ama gitmem gerek, yoksa işe geç kalacağım."

"İş mi?" Yatakta bağdaş kurup oturarak, çıplaklığımın verdiği rahatlıkla ve çarşafın sadece alt tarafımı örtmesini umursamadan soruyorum. "Bar şimdiden açıldı mı?"

"Hayır." Omzunun üzerinden bakıyor ve onu incelediğimi fark ediyor. Sırıttı. "Diğer işim. Daha doğrusu gönüllü olduğum yer demeliyim. Yani ebeveynlerinden birini savaşta kaybetmiş çocuklara akıl hocalığı yapıyorum. Aslında önemli bir şey değil. Sadece ..."

Sözlerinin geri kalanını duymuyorum. Gönüllülüğünün ne kadar önemli olmadığını açıklayanları çünkü onun gerçekten gerçek olduğunu fark etmekle meşgulüm. *Onun gibi iyi adamlar, tek boynuzlu atlar* gerçekten var.

Giymek için kıyafetlerini çıkarırken nasıl tepki vereceğimi ya da ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Dün gece haklıydı. Bencil pisliklere alışkınım. Puştlara. Bırakın bir çocuğun hayatını daha iyi hale getirmeyi, işten sonra spor salonunda yeterince zaman geçirip geçiremeyecekleri konusunda endişelenenlere.

Lanet olsun. Muhtemelen tipik olarak çıktığım erkekler kadar bencil olduğum halde Gunner'ın benimle ne işi var?

Şu andan itibaren birisi iyi adamların artık var olmadığını söylediğinde, onlara Destiny Falls'u işaret edeceğim.

Omzunun üzerinden geriye bakıp tekrar gülümserken "Bu inanılmaz," diye mırıldanıyorum.

"Pek sayılmaz. Sadece bir anlamda depomu dolduruyor. Ben de en az onlar kadar keyif alıyorum. Ya da en azından öyle olmasını umuyorum."

"Yine de, bu ..." Yüzünü bana döndüğünde kelimelerim kayboluyor ve ilk kez göğsünün üzerinde çaprazlama uzanan yara izleriyle karşılaşıyorum. Başlı başına bir korku hikayesini yansıtan bu yara izleri, insanın hayal gücüne büyük bir yıkım bırakıyor.

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı kalkıyor ve bana utangaç bir gülümseme sunuyor. "Bakmanın zor olduğunu biliyorum."

"Hayır, sana bakmak kesinlikle zor değil," diyorum. "Onları görmek bana sadece o yara izlerine neden olan her neyse, önce onları almak ve sonra iyileşmek için yaşamak zorunda kaldığın muhtemelen milyonlarca şeyi düşündürüyor." Gözlerinde duygular yüzerken ifadesi yumuşuyor. "Bu, sana zarar vermeye çalışan her neyse ondan daha güçlü olduğun anlamına geliyor."

"Daha güçlü değil," diyor hafif bir kıkırdamayla. "Sadece şanslıyım."

Alçakgönüllülüğünü tekrar sergiliyor ve bu beni dün geceye geri götürüyor. Onun önünde çırlıçılak dururken hissettiğim savunmasızlığı... Biri yaralarını her gördüğünde onun bundan on kat daha fazlasını hissettiğini hayal edebiliyorum.

"Şanslı olan benim," diye mırıldanıyorum dizlerimin üzerinde doğrulup uzun, yavaş bir öpücük için onu kendime doğru çekerken. Dün geceden kalan korları yeniden alevlendiren bir öpücük.

"Bu acımasız bir şaka," diyor dudaklarıma karşı, aletin bana karşı sertleştini hissederken. "Güzel, çıplak bir kadını yatağında yalnız bırakmak kesinlikle acımasız bir şaka."

Elleri kıcıımı kavrayıp beni kendine doğru çekerken dudakları tekrar benimkilerle buluşuyor. Yüce Tanrım, ikimiz de fiziksel olarak başka bir raundu nasıl düşünebiliriz ki?

İniltisi tüm odada yankılanıyor. "Duş almam lazım." Bir öpücük daha. Dişlerini çenemin alt kısmına bir kez daha sürüyor. "Bana güveniyorlar."

"O zaman sen duştayken ben de burada uzanayım ve işimi bitireyim," diye takılıyorum - sadece kısmen. Çünkü adamın vücudunu hissetmek ve sadece öpücüğünün tadına bakmak bile o ağrıyı çoktan alevlendirdi.

"Zalimsin."

"Ve sen de ," diyorum dudaklarına karşı.

Arkasına yaslanıp bana bakıyor, parmaklarıyla yüzüme düşen saçları kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Gözlerinde eğlence var, ama aynı zamanda parmağımı koyamadığım bir şey daha var. Gülümsemesi yumuşak. "Ben dušta olacağım. Burada uzanırsan, aynada beni görmek için iyi bir açı yakalayabilirsin." Kıcıımı okşuyor. "Bilirsin, seni boşaltmak için herhangi bir görsel uyarıma ihtiyacın olursa."

"Sen bir piçsin," diye takılıyorum.

"Üç saat önce" -saatine baktı- "söylediğin bu değildi. Sanırım o zaman beni bol bol övüyordunuz."

Bana attığı sırtış büyüleyici. *Tanrım, o muhteşem.*

Tek yapabildiğim başımı sallayıp yatağa uzanmak, bunun nasıl olduğunu merak etmek ve olduğu için minnettar olmak.

Çünkü Gunner kesinlikle başka bir şey.

Açık kapı aralığında aynaya bakıyorum. Duşun neminden buğulanıyor ama onu sabunlanırken ve ellerini yıkarken görebiliyorum.

Saç.

Elimi kalçalarımın arasına sokup dakikalar önce alevlendirdiği arzuyu tamamlama düşüncesi aklımdan geçiyor ama yarım yamalak bir orgazmla kalacağımı ve tamamen tatmin olmayacağımı biliyorum.

Kim bu adam? Komik biri. Yatakta harika. Neşeli. Seksi. Özverili. Yani, benimle ne işi var ki?

İnleyerek kendimi yataktan kaldırdım ve giysilerimi topladım. İşe gitme konusunda en son ne zaman bu kadar motivasyonsuz olduğumu hatırlamıyorum.

Giyindiğimde duş durmuştu ve Gunner aceleyle yatak odasına doğru yürüyor, bir pantolon paçasını çekiyordu.

"Hayır mı?" diye soruyor gözlerimle buluştuğunda, dudaklarında şeytani bir sırıtiş oynuyor.

"Hayır mı?" diye soruyorum. Önce yatağa sonra da elime bakıyor ve ben başımı sallıyorum. "Aynı şey değil."

Başını arkaya atıyor ve gülüyor. "Bunu bir iltifat olarak kabul edebilir miyim?"

"Kesinlikle." Alt dudağımı ısıyorum ve gözlerimin sadece göğsünün üzerinde gezinmesine dikkat ederek onu tekrar içime çekiyorum.

Başına bir gömlek geçiriyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "Benim gitmem gerek. Seni bırakabilirim ya da hazır olduğunda kendin çıkabilirsin."

"Bekle, beni evinde yalnız mı bırakacaksın?" Şaşkınlıkla sordum.

"Beni soyup soğana mı ?" "Ee, hayır."

"O zaman, evet, seni burada yalnız bırakacağım. Burası büyük şehir değil, Chase." Dolabındaki raftan bir beyzbol şapkası çıkarıp takıyor ve faturasını düzeltiyor. "Ayrıca, birlikte yattığım insanlara güvenme eğilimindeyim, bu yüzden çok endişelenmiyorum."

"Oh."

"Ee, binecek misin? Binmek yok mu?" Şifonyerinden arabasının anahtarlarını aldı. "Binmek yok. Arabam çok uzakta değil."

"Tamam. Çıkarken kapıyı kilitle. *Kahretsin*, geç kaldım. Artık numaran bende var. Seni sonra ararım." Beni orada, boş kapı aralığına bakarken bırakıp yatak odasından çıktı.

"Hoşça kal," diyorum ve sonra kesin bir görevle odaya geri döndüğünde irkiliyorum.

"Bir şey unuttum," diyor beni kendine doğru çekip libidomu harekete geçiren, iç çamaşırlarımı ıslatan ve geri çekildiğinde beni tamamen nefessiz bırakan bir öpücüğe boğmadan birkaç saniye önce. "Artık gidebilirim."

Ve başka bir şey söylemeden, yerde ayak seslerini duyuyorum ve sonra kapı çarparak kapanıyor.

Parmaklarım dudaklarıma değiyor ve başım dönüyor. Burada, kırk sekiz saatten az süredir tanıdığım bir adamın evindeyim. . . *ama yine de onu hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum.*

Chapter

TEN

Topçu

Spor salonunun zeminindeki duvara . *Ne lanet bir gündü.* Çok az uyumamın bir faydası olmadı ama yine de lanet bir gündü.

"Bugün adımlarına bu neşeyi kimin verdiğini söyleyecek misin?" Ellie'ye baktım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Ama biliyorum, çünkü bütün gün boyunca aklım dün geceye ve bu sabaha gidip durdu. Chase'e, onun kahkahalarına ve sekse. Tanrım, seks *inanılmazdı*. Ama bundan daha fazlasıydı. Sadece *o* vardı. Onunla konuşurken hissettiğim rahatlık. Kahkahalar. Sohbet. Bu sabah. Yaralarım yüzünden bana deliymişim gibi ya da daha da kötüsü acıyarak bakmaması.

Evet, bugün dikkatim dağınıktı. Beni duraksatmaması gereken bir kadının düşünceleri dikkatimi dağıttı çünkü onun sadece öyle olması gerekiyordu - sorunlu uykumdan ve biraz eğlence arzumdan uzaklaşmak için bir dikkat *dağıtıcı*.

Dikkatim dağınık, çünkü onu tekrar görmek, tekrar tatmak istiyorum, oysa onu o arı sokmuş dudakları ve kocaman mavi gözleriyle evimde bırakalı sekiz saatten az oldu.

"Neden bahsettiğimi bilmiyor musun?" Ellie homurdanır. "Sözlerini duyuyorum Gunny, ama bu sırtış bana aksini söylüyor."

"Bu fark edilebilir, ha?"

"Sayılır." Yanımda yere çökerken gülüyor. "Peki ya *o*?" "Hiç kimse. Birisi." *Her şeyi*. "Onun ne olduğunu bilmiyorum ama beni kış üstü yere serdi."

"Genelde kışına tekmeyi yemek iyi bir şey değildir."

"Hayır, bunu olabilecek en iyi şekilde söylüyorum."

"Humph. Bu iyi bir şey o zaman?" diye soruyor. "Evet, öyle."

"Onu tekrar görecek misin?"

Karşımdakine bakıyorum. Koyu renk saçları sıkı bir at kuyruğuyla arkaya toplanmış ve altın halkaları onları astığı kulaklarından daha büyük. Gülümsemesi bilmiş ve koyu kahverengi gözleri beni inceliyor ve bir cevap bekliyor.

"Bilmiyorum." Bu bir yalan. İstedığımı çok iyi . "Peki, nasıl bıraktın?"

Kıkırdıyorum ve Chase'in düşünceleri ve onun çıplak, sıcak vücudu zihnimi dolduruyor. Hemen arkasından, ben duştayken kendi başının çaresine bakmakla ilgili sözleri ve benim kendi elinden daha iyi olduğumu itiraf etmesi geliyor. *Hangi erkek bunu duymak istemez ki?*

"Şu anda aklından neler geçtiğini bilmek ister miyim?" diye soruyor, Merkez'de akıl hocalığı yaptığı küçük kızlar çizgiyi aştığında onlara karşı kullandığı anaç ses tonuyla.

"Muhtemelen hayır."

"Yani?" Kaşlarını kaldırıyor. "Yollarınızı nasıl ayırdınız?"

"Müthiş bir veda öpücüğünden sonra işe gelmek için ayrıldım."

"Tamam, tamam," diyor ve dramatik bir şekilde başını sallıyor. "Şimdi bir yerlere varıyoruz. Demek geceyi burada geçirdi. Senin evinde mi, onun evinde mi?"

"Gerçekten fark eder mi? Bir yatak vardı." Güldüm.

"Önemli."

"Benim."

"Humph. Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?" "Bu da ne demek şimdi?" diye sordum.

"Erkekler tek gecelik ilişkilerini evlerine geri götürmezler. Onları otellere götürürler. Kadının evine götürürler ama asla kendi evlerine götürmezler. Tabii onu tekrar görmek istemiyorsanız, çünkü eğer öyleyse, ona nerede yaşadığınızı göstermiş olursunuz."

"Senin mantığın ..." Ama düşüncemi tamamlayamıyorum çünkü o haklı. Dürüst olmak gerekirse, tek gecelik bir ilişkiyi eve hiç sanmıyorum.

"Kız arkadaşının deli olmadığına emin misin? Çünkü eğer öyleyse, taşınmanız gerekecek."

"O deli değil, Ellie. O ..." Mükemmel. Seksi. Komik. Zeki.

Bilmiş bir kakhaha atıyor. "Tekrar ediyorum: Ondan gerçekten hoşlanıyorsun. Peki onu ne zaman arayacaksın?"

"Bilmiyorum."

İ ekişi ağırdır. "Gunner, Gunner, Gunner. Tatlım, bu sen değilsin."

"Değil mi?"

"Hayır. İyi bir seks gecesinden sonra buraya geldiğini görmüştüm ama bu kadın seni biraz bağlamış."

"Keşke beni daha çok bağlasaydı," diye takılıyorum.

"ocuklar bugün senin şu anda olduğun kadar yorucuydu," diye mırıldandı.

"Komik." Gözlerimi kapatıyorum ve başımı duvara yaslıyorum.

"Öyle olduğumu biliyorum. Ama ondan bu kadar hoşlanıyorsan, erkeklerin oynamayı sevdiği o aptal oyunları oynama. Ara onu. Görüş onunla. Onun tadını çıkar. Hayatın oyun oynamak için çok kısa olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun."

"Amin," diye mırıldanıyorum ve bunu yaptığımda gelen geri dönüşleri engellemek için tekrar gözlerimi kapatıyorum.

Keskin koku.

Sarsıcı patlama.

şiddetli acı.

Dünya parçalanıyordu. Ve her şey

bittiğinde yaşanan katliam.

Geçmişten kurtulmak için başımı sallıyorum. Asla üstesinden gelemeyeceğim, asla unutamayacağım ama bir şekilde devam etmem gereken anılardan.

"Trey zorlanıyor," diyorum çünkü çocuklardan birine odaklanmak bana odaklanmaktan daha kolay.

"Biliyorum ve bu yürek parçalayıcı."

"Her zaman yürek paralayıcıdır," diyorum küçük çocuğu ve onun büyük gri gözlerini düşünürken. Babasının neden eve gelmediğini sorarken gözlerinde kocaman timsah gözyaşlarıyla bana nasıl baktıklarını.

"O kadar eskiyi hatırlıyorsun, değil mi?" diye soruyor. İkimizin de bunu yapmasının bir nedeni var. İkimiz de babalarımızı kaybettik ve sonra asker olduk.

"Parça parça, ama bazen neyin gerçek neyin resimlerde gördüğüm ve oradan zihnimde uydurduğum şey olduğunu merak ediyorum."

"Sanırım hepimiz böyleyiz."

"Ama her şeyden çok, pencereden dışarı baktığımı ve bana geri dönmeyeceği söylenmiş olmasına rağmen, o siyah botları gıcırdayarak yürürken üniformasıyla geçitten yukarı çıkmasını beklediğimi hatırlıyorum."

Başını sallıyor ve elini kalçama koyuyor. "Burada iyi işler yapıyoruz, Gunny. Bazen bunu gözden kaçırmak kolay, ama bir fark yaratıyoruz."

"Evet, biliyorum."

"Gitmem gerekiyor. Oğullarımdan birinin çoktan şikâyet etmeye ve akşam yemeğinde ne olduğunu merak etmeye başladığını biliyorum." Kıkırdıyor, ayağa kalkıyor, birkaç adım atıyor ve sonra ayakkabımın burnuna tekme atıyor. "Bugün Wendy'nin istifasını ele almadığınızı fark etmediğimi sanmayın."

Ona bakarken gözlerimi kısıyorum. "Görmezden . Birini bulacağım. Bu geçici bir iş, dolayısıyla doldurulması o kadar da zor olamaz."

"Evet, ama sen yapana kadar ikimiz bunu yapmak zorunda kalacağız ve bu annenin verecek daha fazla zamanı yok."

"Ben hallederim ya da bize yardımcı olmak için birkaç saatini doldurabilecek birini bulurum. Sorun değil." Ama bu bir sorun çünkü Ellie gibi benim de ayıracak daha fazla zamanım yok ... ama onun aksine benim bir ailem yok.

Geçitten çıkarken beni izleyecek bir aile. Eve gideceğim bir aile.

"Birinin içeri girmesini bekliyormuş gibi kapıya bakıp duruyorsun," diyor Nix her zamanki tüneğinden yanıma doğru.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyorum ve tezgahı silmek için sağa doğru ilerliyorum.

Yoğun bir gece oldu. Cuma günleri her zaman buradadır ve iş haftasından uzaklaşmak isteyen insanların sayısı hiç de az değildir. Müziğin sesi yüksek, içkiler akıyor ve ben de mutlu bir bar sahibi olmalıyım.

Sorun şu ki Nix haklı. Kapıya bakıp duruyorum. Chase'in seksi bir gecelik gibi giydiği o muhteşem özgüveniyle kapıdan içeri girip girmeyeceğini merak edip duruyorum. Dün gecenin her dakikasını hatırlayıp duruyorum.

"Az önce yine baktın."

"Siktir git, Nix."

Kıkırdaması alçak ve alaycı. "Ee, ne ? Yatakta o kadar iyi mi? Konuşma becerilerinde muhteşem mi? O-"

"Bütün bir gece kabus görmeden uyudum. Bu nasıl oluyor?" Ona çıkışıyorum ama gözleriyle karşılaştığımda çoğu insanın asla anlayamayacağı anlayış ve şefkatle karşılaşıyorum.

"Kahretsin, Gunny."

"Evet. *Aynen* öyle." Barın arkasından çıkıp masalardaki boşları toplamaya başladım. Bu benim işim değil ama az önce ağzımdan dökülen kelimelerin içime işlemesi için bir dakikaya ihtiyacım var.

Bu en son ne zaman oldu? En son ne zaman kabusları uzak tutmak için uyumamak için her bahaneyi bulmuyordum?

Kabul ediyorum, kendimi oldukça zorladım ama yine de

Başını eğmiş, parmaklarının bira şişesinin etiketiyle izleyen Nix'e bakıyorum. Az önce söylediğim şeyin ciddiyetini biliyor. Kâbussuz, ulaşılmaz bir gecenin.

O gün benimle birlikteydi. O da hatırlıyor.

Kafamı boşaltmak için kendimi müşterilerle sohbetin içinde kaybettim. Bazıları müdavim, bazıları değil ama çoğu kim olduğumu biliyor. Neyse ki hepsi saygılı ve merak ettikleri soruları sormuyorlar. Onların yerinde olsaydım muhtemelen benim de soracağım sorular.

Bu benim için yeterli.

Barın arkasına geçip boşları takırdatarak lavaboya bırakıyorum. Sunucularımdan biri neden onlara yardım ettiğimi anlamaya çalışırken gözlerini kısıyor. Sadece gülümsüyorum ve başımı sallayarak önemli bir şey olmadığını söylüyorum.

Ve kapı açıldığında, tekrar bakıyorum.

"Bu gece işten onu görmeye gidecek misin?"

"Hayır," diye homurdandım.

"Her zamanki gibi, kesinlikle çok mantıklı konuşuyorsun," diyor birasına doğru ve benim cevabım da kaldırılmış bir orta parmak oluyor. "Cidden ama. Neden olmasın?"

"Çünkü ..." Yüzümü ona dönüyorum, ellerimi omuz silkerek açıyorum.

"Bir nedenim zorunda mı?"

"Eğer benimle kafa bulacaksan, evet, evet, bulacaksın." Kıkırdıyor.

"Bu gece onu neden görmeyeceğimi bilmiyorum ama beklemem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Bu senin için yeterince iyi mi?"

"Neden bekleyelim ki? Ganimet araması ganimet aramasıdır."

"O daha fazla-" *Hay sikeyim.* Kendimi yakalıyorum ama artık çok geç ve Nix'in hayal gücü çıldırmış durumda.

"Anlıyorum." Ve sessizliği bu gürültülü barda sağır edici. Ama benimle dalga geçmiyor ve beni sorgulamaya cesaret edemiyor. "Humph."

"Humph?" Ben soruyorum.

Her zamanki sert üst dudağının üzerinde yavaş bir gülümseme geziniyor. "Tahminimce bu gece ışıklar parlayacak o zaman?"

Ona bir bakış atıyorum, iç çekiyorum ve başımı sallıyorum. Birinin sizi onun kadar iyi tanınması iyi bir şey. *Ve kötü bir şey.* İkimiz için de.

"Anlamı?" Ben soruyorum.

"Yani, uyuyamadığınızda ya da bir şeyleri çözemediğinizde oraya gidersiniz."

"Ve tabii ki sizin eviniz ışıkları kuşbakışı görüyor."

Birasını dudaklarına götürür. "Öyle." Ama bir yudum aldığı anda gözleri benimkilere kilitleniyor.

Sikeyim.

"Çoktan aradım."

Ve Nix güldüğünde, bu kahkaha diğer herkesi bastırıyor.
Bar.

Chapter

ELEVEN

Topçu

7 Yıl Önce

"ŞU HALİNE BAK," diyor BOONE ve viski boğazına kaçınca tıslıyor.
"Gerçekten bunu onun yanına mı bırakacaksın?"

Çenemi bir o yana bir bu yana hareket ettiriyorum ve irkiliyorum.
Yanağımın verdiği hisse bakılırsa, gelecek olan morluk çok fena olacak.

"Yanına kâr izin vermeyeceğim." "Yani
sen de ona yumruk mu attın?"

"Hayır." Şişeden bir yudum alıyorum. "Artık umurumda değil."

"Kahretsin," diyor kelimeyi uzatarak, "o piç kurusuna kimin patron
olduğunu göstermelisin."

Çimlerin üzerine uzanıyorum ve tepemdeki karanlık gökyüzüne
bakıyorum. Eğer görülebilecek herhangi bir yıldız olsaydı, eminim ki
altımdaki toprağın yaptığı gibi üzerimde dönüyor olurlardı.

"Kimse aramadı, Boone."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Kimse aramadı. Koç tüm o mektupları ve e-postaları gönderdi ve para
istemeye gelen bir puşt dışında kimse aramadı."

Bir yudum daha alacak kadar oturuyorum.

"Sence bu o piçin mi?" diye soruyor. "Koç'un
mu?"

"Hayır, babanın."

"O benim babam değil. Bunu açıklığa kavuşturalım,"
diye . "Bu doğru. Babanı unuttum-"

"Öldü. Evet, öldü. Zavallı küçük yetim çocuk, annesi onlara bakacak başka bir adam bulduğu için çok şanlı olmalı."

"Kahretsin, dostum. bir şey söylemeyecektim." Ellerini önünde havaya kaldırdı. "Sadece üvey babanın seninle dalga geçtiğini mi düşünüyorsun diye sordum."

"Neden yapsın ki? Eğer bir yere imza atsaydım, hatta önemsiz bir A takımına bile, onların gözünden düşerdim. Onun istediği de bu. Annemi daha fazla kontrol edebilmek için benim gitmemi istiyor."

Benim hissettiklerime benzeyen ağır bir iç geçiriyor. "Peki bu gece ne yapıyorsun?"

"Saygısızlık ettiğim için." Başımı sallıyorum. "Güya verdiği yemek için yeterince teşekkür etmemişim. Ben de ona siktirip gitmesini söyledim." *Sürpriz olmadı, sonu iyi bitmedi.*

"Tüm bunlar olurken üvey kardeşin Mükemmel Marcus'un ne kadar harika olduğu konusunda kışının öpüldüğüne eminim."

Ona bakıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "İyi tahmin."

Sen bir hiçsin, evlat. Asla bir şey olamayacaksın.

Baloda bir yerlere gelecek olan Marcus. Sen değil. Kimse senin gibi mankafa, sümüklü bir serseriye şans vermez.

O işe yaramaz kışın hala başını sokacak bir evin olduğu için şanlı. Annenin yalvarması olmasaydı, o değersiz kışını uzun zaman önce kapı dışarı ederdim.

Hakaretleri kafamın içinde tur atıyor. O zaman da şimdi de hissettiğim öfke içimde titreşiyor. Oğlu mükemmel. Ben sadece karısının eskiden başka bir adamla evli olduğunu hatırlatan biriyim.

Boone, "Yerinde olsam ona ne sana ne de bu eve sahip olmadığını gösterirdim," diye devam ediyor.

"Her neyse, dostum." Kelimeleri söylüyorum ama yorumu derimin altına işliyor.

"Üvey babana en büyük *kazığı* nasıl atarsın biliyor musun? O değerli eşyasını bir tur atmak. Kışının onun o tertemiz koltuklarına oturduğundan emin olmak ve bir korkak gibi bebekleştirdiği o motorun kapılarını uçurmak."

Normalde bu öneriyi hiç düşünmezdim. O 1965 Mustang üvey babamın bebeği.

Normalde Boone'a siktir olup ve deli olduğunu söylerdim.

Ama bu geceyle ilgili bir şey var. Sal'in söylediği sözler ve yumruğunun ardındaki intikam duygusundan kurtulamıyorum. O pislik gitmemi istiyor çünkü ben babamın oğluyum, onun değil. Çünkü ben onun çocuğundan daha iyiyim ve o bunu kaldıramıyor.

Kapalı garaj kapısına bakıyorum ve anahtarların çamaşır odasındaki dolabın içindeki rafta asılı olduğunu biliyorum.

Boone'un söylediklerini düşündükçe Sal'in hakaretlerini daha çok duyuyorum.

Onun zalimliği. Ve ona bir kez daha *siktir git* demek istiyorum.

"Hey, nereye gidiyorsun dostum?" Boone çimenlerin üzerinden kalkıp bir an için tökezledikten sonra dünyanın yeniden düzene girdiğini söylüyor.

"Anahtarları alıyorum." Burnumu kıvırıyorum. "Sanırım araba sürmek için güzel bir gece."

Chapter

TWELVE

Chase

"MS. KINCADE?"

"Evet?" Otel lobisinin ortasında duruyorum ve dönüp resepsiyon görevlisine bakıyorum. Yirmi yaşından fazla olamaz, küçük hamile göbeği, açılmış üniversite ders kitapları ve bilgisayar ekranının kenarına bantlanmış üniformalı kocasının küçük bir cüzdan boyutundaki fotoğrafıyla orada duruyor. Dünkü konuşmamızdan kocasının şu anda Orta Doğu'da bir yerlerde görevde olduğunu biliyorum.

"Şu sorduğun adam mı? Beyzbol oyuncusu mu? Atış yapan mı?"

"Ryan Camden? Evet. Ne olmuş ona?" Hemen ilgimi çekti. Dün onu sorup soruşturup hiçbir sonuç alamadıktan sonra, nerede olduğuna dair alabileceğim her haberi kabul edeceğim.

Dün en hafif tabiriyle sinir bozucuydu. Önce Ryan'la gerçek bir ipucu yoktu, sonra da dün gece bara gitmemek ya da Gunner aradı mı ya da mesaj attı mı diye yüzüncü kez telefonumu kontrol etmemek için kendi kararlılığım ile savaştım.

En kötüsü -ya da kız kardeşlerim eğlenceli diyebilir- *her zamanki "bu sadece seks ya da o kadar da önemli değil" tezahüratımın* sağır kulaklarıma çarpmasıydı.

Bara gitmek istedim.

Onu tekrar görmek istedim.

Çünkü geçen gece aramızda olan şeyin seksten fazlası olduğunu biliyorum. Orada bir kimya vardı ve benim kimya için zamanım yok. Ryan'ı bulmak, ona ne olduğunu görmek için zamanım var.

gevşek şartlar, KSM'nin yararına durumdan faydalanmak ... ve sonra devam etmek.

Yine de somurtkan ve huysuzdum ve hatta bu durumdan rahatsızdım çünkü onu görmek istiyordum. Onun gülüşü, onun-

İşte bu yüzden gitmedim.

Bu yüzden onu görmeye ihtiyacım olmadığını kendime kanıtlamak zorundaydım. Hangi mentorluk programı için çalıştığını anlamaya çalışarak geçirdiğim saatlerin tek nedeni, iş monotonluğuna bir ara vermeye ihtiyacım olmasıydı.

Görevlinin isim etiketine bakıyorum, Sara, ve cevap vermesini beklerken kocaman bir gülümseme sunuyorum.

"Adamın adının ne olduğundan emin değilim ama dün gece geç saatlerde annemin evinden eve dönerken beyzbol sahasında ışıkların yandığını fark ettim. Bebek biraz huzursuzdu, fırtınalar koparıyordu ve hemen eve gidersem zaten fazla uyuyamayacağımı biliyordum, bu yüzden senin için araştırmaya gidebileceğimi düşündüm."

"Vay canına. Tamam," diyorum ve gülümsüyorum. Yardımları için minnettarım ama Ryan'ı gelişigüzel bir yerde atış yaparken bulamayacağımı da biliyorum.

"Size söylüyorum, park ettiğim yerden görmek zordu ama orada atış yapan bir adam vardı. Tekrar tekrar ve görüldüğü kadarıyla çok hızlı atıyordu."

"Gerçekten mi?" Duygularını incitmek istemediğimden ve *gerçek hızın* kişinin oyun bilgisine ve sahadan uzaklığına bağlı olarak pek çok anlama gelebileceğinin farkında olduğumdan, ona *ayak* uyduruyorum. "Saat kaçtı?"

"Sabah bir ya da iki gibi ya da bunun gibi çılgınca bir şey."

"O kadar geç mi?" Ben sordum. Kesinlikle lise kariyerlerini yeniden yaşamaya çalışan sarhoşlar. Sonra Sara'nın sanki gizemi benim için çözmüş gibi bana baktığını fark ediyorum, bu yüzden bana yardım ettiğini düşünmesi için bir soru soruyorum. "Bu hangi alandı?"

"Hawley Yolu'nun aşağısındaki" diyor ve yolun sağını işaret ediyor. Onu.

"Bana söylediğin için gerçekten minnettarım. Belki de birkaç geç-Gece ve sabah erken saatlerde yola çıkıp onu bulup

bulamayacağıma bakacağım." "Umarım onu bulursun."

"Ben de." Ona göstermek için çapraz parmaklarımı havaya kaldırdım.

"Bana sana mektup yazan adamı bulmaya çalıştığını söyledikten sonra, onu nasıl bulacağınla ilgili hayaller kurmaya başladım.

ve ilk görüşte aşk olacak. Her şey olması gerektiği gibi. Umarım senin iyiliğin için bu gerçek olur."

Veda edip uzaklaşırken gülümseyip başımı sallıyorum. Çok tatlı biri olduğuna şüphe yok ama ben onun gerçekliğinde yaşamıyorum. Onunki kötü bir şey değil ama bu genç yaşta evlilik ve çocuk? Kendimi o kadar genç ve zincirlenmiş düşününce ürperiyorum.

Kesinlikle bana göre değil.

Bağılantısız yaşam tarzım bana fazlasıyla uyuyor. Başkaları için endişelenmeden istediğim kadar çalışabilirim. Kimseye hesap vermeden istediğim yere gidebilirim.

Bazıları bana bencil diyebilir.

Ben buna ne istediğimi bilmek ve bunu kabullenmek diyorum.

Belki bir gün ben de kız kardeşlerimin istediğini isteyeceğim - beyaz çit ve onunla birlikte gelen bir aile - ama şimdi değil.

Hayatımın bu aşamasında olmaz.

Otel lobisinden çıktığımda, bugünkü zamanımı nereye harcayacağımı düşünüyorum. Dün küçük bir şekerleme yaparak -harika seks heyecan verici- ve Ryan Camden'la ilgili düşük seviyeli sorular sorarak geçti. Hatta birkaç kasaba ötedeki yerel bir devlet üniversitesinin beyzbol koçuna Ryan Camden'ı tanıyıp tanımadığını öğrenmek için mesaj bıraktım ama henüz cevap alamadım.

Bugün kesinlikle daha çok sözleşme incelemesine, sosyal medya planlamasına ve müşteri görüşmelerine ayrılmalı.

Ve sonraki dört beş saat boyunca yaptığım şey bu. İşimin içinde kayboluyorum. Beklenenlerde, beklenmeyenlerde, yeni ve kayda değer olanlarda. Yeni bir müşteri kazanıyorum, dün iletişime geçtiğim bir PR firmasının teklifini gözden geçiriyorum ve her birinin ne sunduğunu görmek için birkaç sosyal medya analistiyle konuşuyorum.

Grind Me Coffeehouse'un halk ezgileri ve karanlık duvarlarından çıktığımda öğleden sonra ortasıydı. Burası rahat ve şirin bir yer ve günün büyük bölümünde ofisim olarak hizmet verdi, ancak bacaklarımı esnetme ve güneşi yüzümde hissetme ihtiyacı, hem günlük hem de aylık kontrol listesi hedeflerimden daha fazla şey çıkarma ihtiyacıma galip geldi.

Çantamda güneş gözlüğümü arıyorum ve tam takmak üzereyken kafamı kaldırıp Gunner'ın gözleriyle karşılaşıyorum. Sokağın karşısındaydı ve koşarak yanıma gelmeden önce beni görünce bir an donup kaldı.

"Merhaba," diyor ve yemin ederim, eğer sıcacık ve bulanık olmak diye bir şey olsaydı, az önce benim başıma geldiğine kefil olurdum.

Ama bu ben değilim ve kesinlikle otel görevlisi Sara'nın dünyası da değil. Gülümsüyor -daha doğrusu zaten gülümsüyordu ve daha da genişledi- ve bunun görüntüsü ve gözlerindeki sıcaklık şimdiden bedenimi şarkı söylemeye zorluyor.

"Merhaba," diyorum ona o garip, *onu öpmek istediğim ama belki de pmemem gereken, çünkü sadece tek gecelik bir ilişki olup olmadığımızı bilmediğim* gariplikte. "Aramadın."

Ve eğer tek gecelik bir yaşadıysak, şimdi *deli olduğumu* düşünecek.

Başını eğiyor ve ifadesi yumuşuyor. "ok fazla görünmek istemedim-"

"Anlıyorum. Öyle demek istememiştim." Başımı hızlıca sallıyorum ve parmaklarımı çantamın askısıyla oynamakla meşgul ediyorum. "Sadece randevunun tabiri caizse *FUBAR* olmadığından emin olmak istedim."

Gunner gülüyor. Kaldırımında birbirimize bakıyoruz ve sonra nsz söylemeden ayağa kalkıyor, ellerini yanaklarımın iki yanına koyuyor ve beni öpüyor.

Ve bu dudaklara *kondurulan* bir fırça değil, *seni yatıştıracağım*, pck. Bu yle bir öpücük ki, elimde çantam olduğunu ya da şehir merkezindeki kaldırımında olduğumu unutturuyor.

Eşit oranda kalp ve sıcaklık. Tekrar içene kadar bağımlısı olduğumu bilmediğim bir uyururucu gibi.

"*Bu ne içindi?*" pck kesildiğinde biraz nefessiz, çokça büyülenmiş bir halde soruyorum. Başparmağını dudaklarımda gezdirebilmek için ellerini yüzümü ereveleyecek şekilde bırakıyor.

"Bunun bazı gariplikleri ortadan kaldıracılabileceğini düşündüm." Omuz silkerken gülümsemesi utangaç. "Daha önce hiç olmadı ve şimdi de olmamalı."

"Peki, tamam o zaman."

Gülüyorum. "İkinci-"

"*İkinci* mi? Birincisi olduğunu bile bilmiyordum,"

diyorum. Ve yine dudaklarını dudaklarımda buluyorum ve bedenim ağrıyor.

"Bu *ilkti*," diyor, nefesinin sıcaklığı dudaklarımda geziniyor. "ok çabuk unuttun, bu yüzden sana hatırlatmam gerekti."

"Hatırlat," diye mırıldanıyorum ve sonra kendimi aptal gibi görünmekten kurtarıyorum. "Ama yine de, belki ikincisi daha da iyiydi?"

Kaşlarını kaldırıyor. "İkinci olarak, benim seni tekrar görmek istediğim ve senin de beni tekrar görmek istediğin konusunda anlaşabilir miyiz?"

"Sanırım o öpücük her şeyi açıklığa kavuşturdu."

Gülüyoruz. Ellerini yüzümde hissetmeyi sevdiğimi kendime itiraf etmekten nefret ediyorum. Gülümsemesinin içimi ısıtmasını. Onu tekrar görmek için ne kadar fark etmemiştim.

"Anlaştık o zaman," diyor kesin bir baş hareketiyle. "Peki seni bir daha ne zaman görebilirim?"

"Gunner." Gülümsemem utangaç ve isteğim gerçek. "Sana karşı tamamen dürüst olmalıyım."

"Bu neden kulağa hoş gelmiyor?" diye şaka yapıyor, elleri kollarımda geziniyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

"Kötü değil. Sadece Destiny Falls'ta bulunmam geçici bir durum. Yapmak istediğim son şey, burada kalmayı planladığıma dair size yanlış bir izlenim vermek. Yani-"

Dudakları tekrar benimkilere yaklaşıyor. Sadece basit bir dudak fırçası ama bana hissettirdikleri çok güçlü.

"Bu ne içindi?" Uzandım ve elimi yanağına koydum.

"Önemsiz şeyler hakkında çok fazla konuşuyorsun Chase. Anı yaşamaman çok daha iyi olduğunu öğrendim." Birbirine bağlı ellerimizi dudaklarına götürüyor ve ellerimin arkasını öpüyor. " halde anı yaşamaya başlayalım, olur mu?"

Uzun zamandır duyduğum en iyi fikir. "Bu fikri çok beğendim." "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum ve kaldırımda amaçsızca yürümeye başladığımızda gülümsemem sabit kalıyor. "Aklında tam olarak ne var?"

"Şey-"

"Koç Gunner?" diye sesleniyor solumuzdan bir ses ve döndüğümde Central Nail Stop'un açık kapısında durduğu yerden Gunner'a el sallayan çok tatlı bir çocuk görüyorum.

"Trey? Burada ne işin var?" Gunner onu görünce tüm tavrının değiştiğini söylüyor. Elini uzatıyor ve minik tatlıyla özenle hazırlanmış bir tokalaşma yapıyor. "Senin okulda o sevimli kızlarla flört ediyor olman gerekmiyor mu?"

"İğrenç," diyor çocuk dramatik bir tavırla. "Hem zaten okuldan sonra."

"Annen tırnaklarını mı ?" Gunner soruyor.

"Evet," diyor gözlerini devirerek ve dikkatini bana çeviriyor. "Merhaba," diyorum. Sanırım yedi ya da sekiz . Onun Gözleri açık gri, ten rengi açık kahverengi ve muhteşem saçlara sahip. Büyüdüğünde kesinlikle bir kalp kırıcı olacak.

"Trey, bu Chase," diyor Gunner.

"O senin hanımın mı?" diye soruyor ve çenesini kaldırarak hem Gunner'ı hem de beni gülümsemeye zorluyor.

"Üzerinde çalışıyorum," diyor Gunner ve ben gülmek için kendimi zor tutarken göz kırpmıyor.

Trey tekrar bana bakıyor ve başını sallıyor. "Daha çok çalış."

"Trey?" diye sesleniyor salonun içinden bir kadın sesi. "Kimsin sen- oh, Gunner. Merhaba." Trey ile aynı renklere sahip bir kadın öne çıkıyor ve Gunner'ın yanağına bir öpücük konduruyor. "Nasıl olduğunu soracaktım ama bana öyle geliyor ki gayet iyisin," diyor ve beni oğlu gibi süzdükten sonra kendi şakasına kıkırdıyor.

Gunner, salona geri çağrılmadan birkaç dakika önce ikimizi tanıştırıyor.

Gunner, Trey'e "Yarın kazanmaya hazır olsan iyi edersin," diyor.

"Ben ne zaman kaybettim ki?" diyor şeytani bir sırıtişla ve ellerini kaldırarak dönüp salona geri dönmeden önce.

Gunner başını sallar ve sadece güler.

Tekrar yürümeye başladığımızda, "Çok sevimli, komik ve bir gün ne kadar yakışıklı olduğunu fark ettiğinde annesinin başına büyük dertler açacak," diyorum.

"O zaten biliyor."

"Sana Koç mu dedi?"

"Evet. The Center'da kendimize danışman ya da akıl hocası yerine koç diyoruz. Böylece çocuklar beyinlerini didik didik etmeye çalışıyormuşuz gibi hissetmiyorlar. Bunu yapan temel psikologları var. Onlar için ben sadece onları güldüren, biraz temiz hava almalarını sağlayan ve umarım biraz olsun unutmalarına yardımcı olan şapşal bir koçum."

Onun özverisini bir kez daha hatırlayarak başımı sallıyorum.

"O Trey'di. Tennessee'den sekiz yaşında. Babası öldü - Kandahar'da yol kenarına yerleştirilen bir bombayla öldürüldü. Şu anda çoğunlukla iyi durumda ama geçen yıl atlatması biraz zaman alan zor bir dönem geçirdik."

Sadece ona bakıyorum.

"Ne?" soruyor, benim incelemem karşısında utanarak.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum. "Yani nedenini biliyorum... ama yine de, *neden?*"

Omuz silkiyor. "Kısa hikaye mi? Çünkü beni iyi hissettiriyor. Uzun hikâye?" Uzun bir nefes veriyor ve ellerini ceplerine sokarak benim yerime önüne bakıyor. "Çünkü kurtaramadıklarım için çok fazla suçluluk duyuyorum. Arkalarında onları bir daha asla göremeyecek küçük çocuklar bırakanlar. Erkek olmanın ne demek olduğunu öğrenmek için mücadele edecek küçük çocuklar. Bu yüzden, onları kurtaramadığım için özür dilemek amacıyla onlara bunu öğretmeye yardımcı oluyorum."

O sessizleşirken göremediği gözyaşlarını kırıştırıyorum. Yaptığı şeyi yeterince övmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok.

"Gunner. Biliyorum bile-"

"Bir fikrim var," diyor ve kocaman kahverengi gözleri ve kocaman sırtışıyla bana bakarken dudaklarımdan tüm övgü sözcüklerini döküyor.

"Ne?"

"Askeri hayatı araştırdığınızı söylemişsiniz, değil mi?"

Kahretsin. "Evet, öyleyim" diye yalan söylüyorum ve bunu yaptığım için kendimi hiç iyi hissetmiyorum.

"İş mi arıyorsun? Spor hakkında bir şey biliyor musun? Eğer yardım etmek istersen yardıma ihtiyacımız olabilir." Soruları hızlı hızlı geliyor.

"Şu anda seni takip edecek durumda değilim."

"Özür dilerim." Başını sallar. "İşe ya da sadakaya ihtiyacınız olduğunu ima etmek istemedim."

"Ne konuda yardıma ihtiyacın var?" diye sordum.

"Mesele o değil. Yani elbette yardıma ihtiyacımız var - tamamen gönüllülük esasına dayalı olduğumuz için *her zaman yardıma ihtiyacımız var* - ama eğer askeri hayat - gerçek *askeri hayat* - hakkında yazmak istiyorsanız, *o zaman* çocuklar hakkında konuştuğunuzdan emin olmanız gerekir. Asker çocukları, onların yaşadıkları ve onlara yardım etmeye çalışan kuruluşlar."

Gunner'a tuhaf bir kararlılık duygusuyla bakıyorum. Bir müşteriye istediğimde ve onu kazanacağımı bildiğimde hissettiğim duyguyla aynı.

Belki de bir neden bulmalısın.

Nix'e göre sadece bir kahraman değil, aynı zamanda hizmetten terhis edildikten sonra bile kahraman olmaya devam eden bir adama bakarken Lennox'un sözleri zihnimde dolaşıyor.

"Spor hakkında bir şey biliyor musun?" diye soruyor ve ben de sorudaki ironiye gülmemeye çalışarak ona öylece bakıyorum.

"Spor mu?"

"Yarasalar. Toplar. Goller. Sepetler. Uyumsuz formalar. Bu tür şeyler" diye dalga geçiyor.

Ona vurdum. "Tabii ki spordan anlarım. Kim bilmez ki?"

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama ... Merkez'de biraz yardıma ihtiyacımız var. Eğlence liginizin beyzbol sezonu başlıyor ve bu yüzden takımları organize etmek ve kayıtları yapmak için yardıma ihtiyacımız var. Sadece birkaç hafta için. Hepsi basit. Tezinizi araştırırken fazladan para kazanmanın bir yolu. Ayrıca askeri hayat hakkında fikir sahibi olmanız için de bir fırsat. Bu çocukların yaşadığı duygusal zorluklar hakkında. İnişler ve çıkışlar."

Kendimi bir anda göt gibi hissettim. Tezim için burada olduğumu düşündüğü için. Ekstra para kazanmaya ihtiyacı olan züğürt bir yüksek lisans öğrencisi olduğumu düşündüğü için.

Hepsi için.

Ve ona gerçeği söylemem gerektiğini biliyorum ama ...

"Hadi ama. Beni daha çok göreceğini söyleyerek seni baştan çıkarabilir miyim?" Gözleri baştan çıkarıcı.

"Yalvarırken çok tatlı ," diyorum ve bir adım atıp beni kazandığı öpücüklerle rakip olacak öpücük veriyorum. "Ama yalvarmana gerek yok. Yardım etmek . Gönüllü olmak." Ve ciddiylim. Kelimeler dudaklarımdan dökülene kadar bunu gerçekten ne kadar istediğimi fark etmedim. Ben de ebeveynini kaybetmiş bir çocuktum. Kayboldum, yas tuttum ve saldırganlaştım. Bu konuda bir şeyler benim için çok doğru. "Ayrıca, bana borcunu başka şekillerde de ödeyebilirsin." Göz kırıyorum.

"Bunu nasıl yapacağımı bulmak için çok zorlanacağımı sanmıyorum."

Chapter

THIRTEEN

Chase

BİRİ BANA BUNUN NASIL OLDUĞUNU SORACAK OLSA - ben, Chase Ava Kincade, nasıl oldu da bir eğlence merkezinin resepsiyonunda oturup yedi yaşındaki Guillermo'ya yarısı yenmiş çikolatalı kurabiye'nin bir kızı, yani *beni*, kendisiyle çıkmaya ikna etmek için kabul edilebilir bir rüşvet şekli olmadığını söyledim - onlara deli olduklarını söyledim.

Asla bu durumda olmayacağımı.

Çocuklar söz konusu olduğunda besleyici, oyuncu tip olmaktan çok uzağım ama yine de buradayım.

Merkez eski bir YMCA mülküdür. Dışarıda bazı çatlak asfalt kortlar ve uzak tarafta bir beyzbol elması ile birlikte umutsuzca bazı çalışmalara ihtiyaç duyan bir spor salonuna sahiptir.

Tesis yıpranmış ve eskimiş, ancak kaldırım çekiciliğindeki eksikliğini, etrafta yankılanan kahkahalar ve mekandan yayılan sevgi ile kesinlikle telafi ediyor.

Gunner'ın meslektaşı Ellie, "İşin özü şu," diye açıklıyor. "Annesini veya babasını kaybetmiş çocuklara *daha fazlasını* sunabilmemize yardımcı olmak için üsteki tüm çocuklar için spor programları yürütüyor ve kolaylaştırıyoruz."

"Peki sen ne düşünüyorsun-" Gunner pencerenin önünden koşarken sözlerim yarıda kesiliyor. Küçük bir çocuk sırtında otostop çekiyor, bir diğeri peşlerinden koşuyor, Trey ise daha uzaktan onlara bağırıyor. Ama dikkatimi çeken çocuklar ya da hareketler değil, Gunner'ın yüzündeki ifade. Saf bir neşe. Ve dürüst olmak gerekirse, beni neden bu kadar etkilediğinden yüzde yüz emin değilim ama etkiliyor. *O çok güzel. Özverili.*

"Evet, harika biri," diyor Ellie, sis perdesini aralayarak. İrkiliyorum ve ona bakıyorum.

"Ne?" Telaşla sordum.

"O yanından geçerken cümlemin ortasındaydın ve sonra sözünü bitirmeyi unuttun." Omuz silkti ve bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Ben de senin için düşünceni tamamlayayım dedim."

Boğazımı temizliyorum ve kendimi tekrar pencereden dışarı bakmamaya zorluyorum, orada bir tür epik görünmez savaş yaşanıyor gibi görünüyor. "Evet. Öyle. Nerede kalmıştık?"

"Yani ona hayranlık duymadan önce mi sonra mı?"

Ona en iyi Dekker bakışımı atıyorum ama o sadece gülüyor. "Daha önce."

"Oh, doğru." Bir sırtıma daha. "Bu çocukların masraflarını karşılamak için rekreasyon ligini nasıl yönettiğimizi açıklıyordum." Şu anda Gunner'a saldırıyormuş gibi yapan altı çocuğu işaret ediyor. "Ebeveynlerinden birini savaşta kaybetmiş her çocuk, sunduğumuz her şeyden ücretsiz olarak yararlanır."

"Neden?" Basit bir kelime ama çok fazla soru sorabilir.

"Kalan ebeveynlerine yardım etmek için. Çocuklara şu anda eksik olan bazı şeyleri vermek için. Bir baba ya da anne figürü. Çocukların sahip oldukları ebeveyni daha da üzdüklerini hissetmeyecekleri bir şekilde, bir ebeveyni kaybetmenin getirdiği acıyı hafifletmeye yardımcı olmaya çalışıyoruz."

Boğazımda oluşan yumrunun üzerine başımı sallıyorum. Annemi kaybettikten sonra babamı daha fazla üzmemek için geceleri başımı yastığıma gömüp kaç kez ağladım?

"Bu inanılmaz. Yani sadece spor mu yoksa sen-"

"Bu spordan daha fazlası. Park temizliği gibi toplum hizmeti etkinlikleri yapıyoruz ya da küçük çocuklara rehberlik etmelerini kolaylaştırıyoruz."

"Küçük çocuklara akıl hocalığı mı?" Gülüyorum. "Onlar da çocuk."

"Evet, ama hayatlarının kontrolden çıktığını düşünen çocuklar için, diğer çocuklara 'yardım ettikleri' düşüncesi, mücadele ettikleri her neyse onunla başa çıkabilecekleri konusunda onlara güven veriyor. Bir nevi ters psikoloji gibi bir şey." Omuz silkiyor. "Ayrıca yılda bir kez çocukları götürdüğümüz ve onları açık havada bir şeyler yapmaya zorladığımız bir Trust-Fall Retreat yapıyoruz. Çok az şey biliyorlar, tüm personel çocukları yeniden canlı hissetmeleri için zorlayan eğitilmiş yas danışmanları. Yaptığımız her şey başa çıkmalarına yardımcı olmak için." Dışarıdan gelen kahkahalar arttıkça gülümsemesi yumuşuyor. "Neden?" diye sorumu yineliyor, sesi gururla doluyor. "Çünkü yapabiliyoruz ve çünkü bir fark yaratıyoruz."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Ellie bana oldukça basit adımlar attırıyor. Yeni çocukları nasıl kaydedeceğimi. Ebeveynlerinin veya vasilerinin hangi formları ve feragatnameleri doldurmaları gerektiğini. Alınacak ücretler. Ve tüm bunları aldıktan sonra, yaş gruplarına göre takımlara yerleştirilebilmeleri için onları nasıl kategorize edeceğimi.

Ancak o gün için aldığım formları düzenlerken kafamı kaldırdığımda Gunner'ın kapıda durduğunu, omzunu kapıya dayadığını ve ellerini ceplerine soktuğunu görüyorum.

"Merhaba," diyor bir süre sonra.

"Merhaba. Herkes aldı mı?" Ailelerini bekleyen son çocukları soruyorum.

"Aldı mı? Evet."

"İyi bir gün müydü?"

"Bir bakalım. Sana rastladım. Seni burada çalışmaya ikna ettim. Joey bugün ağladığından daha çok güldü." Başını sallıyor. "Bu kesinlikle iyi bir gündü demek."

"Joey?"

"İnsan sırt çantam bugün."

"Çok tatlı biri." İri mavi gözleri ve dikenli sarı saçları aklıma geliyor.

"Geçen ay babasını kaybetti. İntihar bombacısı onu yol kontrolünde öldürdü. Annesi perişan halde." Hüzün gözlerine hakim olurken başını sallıyor. "Annesi bir şeyleri çözerken ona yardım etmek için elimden geleni yapmaya çalışıyorum."

"Bu proje inanılmaz." Koltuğumdan kalktım. "İnanılmazsın." Gunner omuz silkiyor. "Ellie ve ben elimizdekilerle elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz."

"İltifatlarla aran iyi değil, değil mi?"

Kıkırdıyor ve gözlerini kaçırıyor. "Keşke daha fazlasını yapabilseydik de daha fazla yardım edebilseydik."

"Finansman bulmanın başka bir yolu var mı?" İltifat yorumundan kaçtığına tamamen farkında olarak soruyorum. Alçakgönüllü bir adam. Bugünlerde pek rastladığım bir şey değil bu.

"Spor ligleri dışında birkaç bağış kampanyası yapıyoruz. Kullanılmış ekipmanları için üniversitelere dilekçe veriyoruz. Gazilere ait birkaç işletmeden bağış alıyoruz. Ama mesele spor malzemeleri ya da bağışlar değil. Elbette çocuklar spor için burada olduklarını düşünüyorlar ama bizim amacımız, yaşadıkları acının her aşamasını anlayan diğer çocuklarla bir yoldaşlık ya da topluluk oluşturmak."

"Ve onları anlıyor olmanızın bir zararı yok," diye ekliyorum ve gözleri kasvetleniyor.

"Evet. Hepimiz onları anlıyoruz. Ben anlıyorum. Ellie. *Sen*. Hiçbirimizin ait olmak istemediği ama ne yazık ki ait olduğu bir kulüp."

"Çok yaşlandıklarında ne olacak?"

"Bu ordu. Elimizdeki zamanla yapabileceğimizin en iyisini yapıyoruz. Çoğu çocuk girip çıkıyor, sadece birkaç yıl kalıyor. Bazı çocukların her iki ebeveyni de orduda, bu yüzden başka bir yerde görev yapıyorlar. Çoğu burada o kadar uzun kalmıyor." Önce aşağıya sonra bana bakıyor. "Ve bazıları, Joey gibi ... dostum, seni tam karnından vururlar."

Bir fark yaratıyorlar. Bugün Joey'nin yüzündeki gülümseme ve attığı kahkahalar bunu daha önce de göstermişti.

Bunu yaptığım için heyecanlıyım. Bunun bir parçası olmak için.

Gülümsüyorum ve ona bir adım daha yaklaşıyorum. Gunner'ın gülümsemesi utangaçlaşıyor ve elimi tutmak için uzandığında gözleri kararıyor. Sadece bu basit dokunuş bile vücudumun onun için ağrmasına neden oluyor.

"Seni öpmem kurallara aykırı mı?" Şu anda tek yapmak istediğim bu. Onu öpmek. Ona dokunmak. *Onunla bağ kurmak*.

Ellie içeri girerken, "Buna izin var," diye takılıyor.

"buradan, Ellie." Gunner güler ve ona bir el sallar. "Öpülmek üzereyim."

Koridorda ilerlerken kahkahası spor ayakkabılarının gıcirtısıyla birlikte duyulabiliyor. "Keyfinize bakın çocuklar. Ben eve gidiyorum. Kapıyı kilitleyecek misin?"

Gunner beni kendine doğru çekip dudaklarını dudaklarıma değdirmeden önce, "Burada öpüşüyoruz," diyor. Nazik ve şefkatli. Tekrar yapmadan önce arkasına yaslanıp bir süre bana bakıyor. Bu kez dili dudaklarımin arasından kayıyor ve ben bunu memnuniyetle karşılıyorum. Geçen gece tutkunun sancıları içinde paylaştıklarımıza kıyasla bu öpücükte bir yumuşaklık var. Beni içten dışa ısıtan ve onun içinde erimek istememe neden olan türden bir yumuşaklık.

Öpüşme sona erdiğinde Gunner ellerini belime doluyor, parmaklarını belimde birleştiriyor ve beni kendine doğru çekiyor. Bu beklenmedik bir hareket ve beni şaşırtıyor, ama daha çok, her zamanki yöntemim gibi onu itmek yerine bunu hoş karşıladığım için.

"Şu anda yapmak istediğim son şey işe gitmek."

İnliyorum ve sonra tepkimi sorguluyorum. En son ne zaman başka bir insanla Gunner'la geçirdiğim kadar çok zaman geçirmek istediğimi hatırlamıyorum. Genelde kolayca boğulduğumu hissederim, molalara, boşluğa ve duyduğunuz tüm klişe terimlere ihtiyaç duyarım. Normalde çarşafların arasındaki kısımda iyiyim ama yatak dışındaki kısım boğucu oluyor.

Yine de burada Gunner'ın kalp atışları kulağımda ve hayal kırıklığım çok gerçek.

"Bencilce davranıp yapmanı istediğim son şeyin de işe gitmek olduğunu söyleyebilir miyim?" Gülüyorum ve çenesinin alt tarafına bir öpücük konduruyorum. "Ama ne yazık ki benim de biraz iş yapmam gerekiyor."

O da benim gibi inliyor ve dudakları tekrar benimkileri bulana kadar ikimiz de gülüyoruz. "Yarın mı? O zaman bir şeyler yapmak ister misin?"

Sanırım öpücüğüm yeterli bir cevap.

Chapter

FOURTEEN

Chase

"GİZEMLİ BEYZBOL ADAMIYLA İLGİLİ BİR GELİŞME VAR MI?" Dekker Zoom bağlantısı üzerinden soruyor. Saçları benimki gibi dağınık topuz yapılmış ama yanında bir de boş bir Ding-Dong kutusu var ve bundan hiç utanmıyor.

"Henüz bulamadım. Etrafa sordum ama hiç şansım olmadı. Kelly benim için üzerinde çalışıyor."

Kelly'nin ne kadar verimli olduğunu bildiğinden, "O zaman kısa süre içinde bir cevap alacaksın," diyor. "Peki ofiste olmayan biri için fazla üretken olmaktan başka ne yapıyorsun?"

"Bu da ne demek oluyor?" Arkamdaki yatak başlığına yaslanarak soruyorum.

"Yani dün kaç tane e-posta gönderdin?" Ağzımı açtım ve sonra kapattım çünkü oldukça fazla şey gönderdim. "Yani, senin bir şeyler bulabileceğinden bahsettik mi bahsetmedik mi-"

"Rahatlıyorum. Ben-"

"Ne gördün?" diye soruyor. "Nerelere gittin? Demek istediğim, eğer dışarıda çalışmaktan ve biraz yaşamaktan daha fazlasını yapıyorsan, o zaman benim için bazı hikayelerin olmalı."

"Hikayelerim var. Olası ilk üç sosyal medya yöneticisini belirledim. Sonunda Micah Hanover ile anlaştım ve ikimiz de onun nasıl bir baş belası olduğunu biliyoruz. Neleri doğru ve yanlış yaptığımızı ve sporculara nasıl daha çekici görünebileceğimizi anlatması için bir sosyal medya analistiyle temas halindeyim. Ben-"

"İş dışı şeylerden bahsediyorum, Chase. Konuyu saptırmayı bırak." Gözlerini , sonra kocası Hunter arka planda yürüyor.

"Kurtar beni Hunter," diyorum ve kendi ellerimi şakayla boynuma doluyorum. "Ha. Ben bu işin dışındayım," diyor ve ellerini havaya kaldırıyor.

"Çok teşekkürler," diye mırıldanıyorum o gülerken.

"Konuyu değiştirmeyi bırak," diyor Dekker en anaç sesiyle, kollarını hamile karnına göre ayarlamak zorunda kalarak göğsünün üzerinde kavuştururken. "Bana gördüğün yerleri ve şeyleri anlat."

"Gördüm"-Gunner'ın yüzü önünden geçiyor. Bana doğru iterken dişlerinin alt dudağını nasıl oyduğu. Ve aniden ortaya çıkan kahkahayla savaşıyorum: "Bir şeyler."

"Bir şeyler mi?" diyor, kaşları çatılıyor.

Gülümsemeyle savaşıırken savaşı kaybediyorum. "Evet, şeyler."

Bağlantının diğer ucundan bana bakıyor ve dudaklarında muzip ama bilmiş bir gülümseme yavaşça yayılıyor. "Şeyler mi? Yani bir erkek. Bir haftadan az süredir oradasın ve şimdiden biriyle mi görüşüyorsun?" diye sert bir fısıltıyla soruyor, sanki bunun için başım derde girecekmiş gibi. "Kim bu beklenmedik nefis şey?"

"Nefis mi?" Kahkahalarla bağıriyorum. "Böyle kelimelerle gerçekten anne moduna giriyorsun."

"Ne dememi tercih edersin? Beefstick mi?"

"İğrenç." Gülüyoruz ve sonra gülüşümüz kaybolduğunda, en büyük kız kardeşimin bir cevap bekleyerek bana bakmasıyla baş başa kalıyorum. "Etrafı sormak için girdiğim bardaki barmen. Adı Gunner ve benden çok daha iyi bir insan."

"Anlamı?"

"Yani gerçekten iyi bir adam olmasının yanı sıra kendi iyiliği için fazla yakışıklı."

"Bir cümlede çok fazla 'mal' var."

"Zamanını gönüllü olarak çocuklarla geçiriyor. Sözde madalyalı bir savaş kahramanı." "Bunu söyledi ya da-"

"Başka biri daha söyledi. Gunner bunu önemsemiyor."

"Huh," diyor Dekker. "Oooh, güzel kaslar, bir kolunda dövme bir kol ve barın karşısında sana bakarken gözlerine düşen saçlar hayal ediyorum."

"Ya da gezinirken," diye kestirip atıyorum ve sonra yüz ifadesindeki dönüşüm karşısında ölüyorum.

"Ne? *Bekle*. Onunla yattın mı? Daha önce şaka yapıyordum." Dekker yıldırım hızıyla hareket eder ve yatak odasının kapısını kapatır, tam o sırada Hunter içeri girer, kaşları havaya kalkmış, ilginç şeyler duymak istemektedir. "Bu kardeş muhabbeti," diyor Dekker ve bir elini göğsüne koyarak onu kapıdan dışarı itiyor. Tekrar oturduğunda yüzünde kocaman bir sırıtış var. "Öyleyse bana her şeyi anlat."

İşte böyle zamanlarda kız kardeşlerim olmasını seviyorum. Sizi iyi ya da kötü koşulsuz seven üç en iyi arkadaşla sahip olmak gibi.

Şimdi onunla biraz eğlenelim. "Buradayken gönüllü olmaya karar verdim."

"Dur bakalım. Hunter'ı sırf senin iyi bir şey yaptığını duymak için kovmadım. Sen iyi bir şey yapmazsın. Hesaplı işler yapıyorsun. Statünü yükseltecek şeyler yapıyorsun. O yüzden ben senin edepsizliğini duymak isterken bana edepli olduğunu söyleme."

Bir kahkaha patlattım. "Bu çok zalimce."

"Ve gerçek." Elini bana doğru salladı. "Yani, yemek."

"Bağlantılı. Söz veriyorum," diye açıklıyorum ve o da bana ters ters bakıyor. "Gunner ebeveynlerini savaşta kaybetmiş çocuklar için bir spor programında gönüllü mentor olarak çalışıyor. Spor ligi için kayıtlara yardım etmek isteyip istemediğimi sordu. Ben de kabul ettim. Büyütülecek bir şey değil. Eğlenceli olabilir."

"Az önce çocuklarla birlikte olmanın eğlenceli olabileceğini mi söyledin?" diye alay ediyor, çocuk isteyip istemediğime henüz karar vermediğimi çok iyi biliyor.

"Hayır, gönüllü olacağımı söyledim çünkü *bir*, bu beni iyi hissettirecek. *İki*, *Gunner*. Başka bir şey söylememe gerek var mı? Ve üç, belki bu beni Ryan denen adamı bulmaya yaklaştırır."

"Listelerinizi bu şekilde saydığınızda ciddi olduğunuzu her zaman anlarım."

"Sinir bozucu oluyorsun," diye .

"Biliyorum. Eğlenceli." Sırıttıyor. "Sadece etkilendim, hepsi bu." "Bana bir amaç bulmamı söyleyen sen değil miydin-"

"Sana bir neden bulmanı söyleyen Lennox'tu. Ben de sana birkaç tarih bulmanı söyledim."

"Gördün mü? Bir taşla iki kuş vurdum ve ikisini de çiviledim."

Başını iki yana sallayarak, "Tabii ki yaptın," diyor. "*Sadece sen*."

"Artık gitmem gerekiyor."

"Bekle."

"Ne?"

"Bana kirli detayları hiç anlatmadın."

Ne söyleyeceğimi düşünürken alt dudacağımı ısıyorum. Seks hakkında konuşmaktan hiç çekinmeyen bir kadın olarak, nedense bu sefer çekiniyorum. "Daha fazlası için ilk şansımı sabırsızlıkla bekliyorum diyelim."

Dekker sahte bir şekilde titriyor ve sırtıyor. "Sen git kızım... ama mektupçu adamı bulduğunda ve Netflix kasabasını terk etmek zorunda kaldığında ne olacak?"

"Netflix kasabası mı?"

"İsmi bana Brex söyledi ama ikimiz de kulağa Netflix'teki saçma bir aşk dizisindeki bir kasaba gibi geldiği konusunda hemfikiriz."

"Siz ikiniz çok
gülünçsünüz." "Ne
olacak, Chase?"

"Hiçbir şey olmuyor. Ona karşı açık oldum. Sadece geçici olarak burada olduğumu biliyor. Ayrıca, beni bilirsin, bir erkekle asla o kadar uzun süre birlikte olmam."

"Uh-huh."

"Kes şunu."

"Bir, onunla gönüllü çalışıyorsun," diye alay ediyor. "İki, o ateşli bir barmen ve kahraman. Üç, az önce onunla tekrar lezzetli ve ateşli bir maymun seksi yapmak için sabırsızlandığını söyledin."

"Ateşli, maymun seksi mi? Tanrım!"

"Nasıl bir şeyden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun." Yanaklarının çatlamadığına şaşırdığım kadar geniş bir sırıtışla titremelerle alay ediyor. "Bana öyle geliyor ki küçük Chase-y Ateşli Barmen Çocuk'a ilgi duymaya başlamış olabilir."

"Bir yakınlık. *Aşk değil.* sapan şeyler ima etmeyi bırak."

"Şimdi öyle diyorsun. Birkaç hafta sonra eve dönme geldiğinde bana tekrar gel."

"Aşkın yazılı hale gelmesinden önce listemden çıkarmam gereken çok fazla şey var."

"Bu, her şeye yanlış baktığının kanıtı. Aşk, ulaşmak için yola çıktığınız bir şey değildir. Beklenmedik bir anda ortaya çıkan bir şeydir."

"Senin için belki. Hepimizin yapısı farklı."

Ama telefonu kapattığımızda bile, onun sözlerinin zihnimde dolaşmaya devam etmesinden nefret ediyorum.

Aşk, ulaşmak için yola çıktığınız bir şey değildir. Beklenmedik bir anda ortaya çıkan bir şeydir.

Ve daha da fazlası? İçimi kaplayan korku hissinden nefret ediyorum çünkü eninde sonunda Gunner'a veda etmek zorunda *kalacağım*.

Boş otel odasına doğru mırıldanarak, "İşte bu çılginca bir konuşma," diyorum.

Chapter

FIFTEEN

Chase

O gece saat dokuzda FU-Bar'a gittiğimde, kendime yanıldığımı kanıtlamak için gittiğimi söyledim. Dekker'ın yanıldığını.

Altı saatten kısa bir süre önce onu ve The Center'ı geride bırakmışken Gunner'ı görmek istememin nedeni kesinlikle onun fizikselliğini yeniden arzulamam.

Son birkaç saattir otel odamda oturmuş, kendimi hiç sorgulamadığım halde her şeyi sorguluyorum. Kendime evde normalde saatte milyonlarca mil hızla gittiğimi ve bu nedenle biriyle daha fazla zaman geçirme arzusunun olmadığını çünkü çok meşgul, çok programlı olduğumu söyledim. Ve boş vaktim olduğunda, iki yakın kız arkadaşımı arayabilir ve birkaç saatliğine gevşemek için bir şeyler içmeye gidebilirim.

Ama Destiny Falls'ta olduğum sürece her şey farklı. Daha az işim, daha fazla boş zamanım var ve yakınlarda arayabileceğim arkadaşlarım yok.

Bu yüzden mi aniden bir arkadaş için can atıyorum?

Yoksa sadece Gunner'la seks yapmakla mı ilgili? Kimyamız mı? Benim ihtiyaçları olan bir kadın olmam ve Gunner'ın bu ihtiyaçları kolayca karşılayan ve tatmin eden bir erkek olması mı?

Derin bir nefes alıp kapıyı çekerken, tüm bunların tamamen saçma bir yalan olduğunun farkındayım.

Hedef zengini bir ortamda yalnız bir kadın olduğum için içeri girdiğimde kafalar dönüyor. Normalde mevcut fırsatları fark eder ve değerlendirirdim, ancak bu gece masalar arasında dolaşırken baktığım tek bir adam var.

Gunner meşgul, içkileri karıştırmayı bitirirken Aubrey'e bakıyor. Ama o uzaklaştığında başını kaldırıp beni gördü. Gülümsemesi

Barın sonuna doğru yürümeden önce elini beline sıkıştırdığı havluya silerken yavaş ve seksi.

"Merhaba. Burada ne yapıyorsun?"

"Bir içki, bir akşam yemeği ve bir arkadaş istedim ve kendi kendime düşündüm ki, bana bu üçünü de verebilecek bir adam tanıyorum." Tıka basa dolu barda Nix'in benim için bir şekilde temin ettiği bir bar taburesine kayıyorum.

"Gerçekten mi?" Gunner soruyor. "Peki bunu sizin için kim sağlayabilir?"

Sırıyorum ve "Nix" diye takılıyorum.

Nix biraz daha dik oturup omuzlarının tozunu alırken etrafımdaki kalabalık kahkahalar atıyor. Gunner şakacı bir şekilde birasını elinden alırken, "Bana karşı koyamayacağını biliyordum," diyor. "Hey!"

Gunner, "Kız arkadaşımı çalarsan birayı kaybedersin,"

diye dalga geçiyor. "Bir öpücük almayacak mıyım?"

Nix maskaralığa devam eder.

"Hayır, öpüşmek abartılıyor," diye mırıldanıyorum ve Gunner'ın tek kaşını kaldırmasını sağlıyorum.

"Neydi o?" Gunner soruyor.

"Öpüşmek abartılıyor demiştim." Gunner'a kadar doğru olduğunu düşündüğüm sözler. Yavaş, tatlı bir baştan çıkarma gibi hissettiren, sizi içine çeken, sürükleyen, daha önce hiç bilmediğim bir cazibeye dönüşen öpücüklerine kadar.

Ama bunu yüksek sesle söyleyemem.

Bunu kendime itiraf etmek bile zor.

Bunun yerine dudaklarımda bir sırıtışla çenemi kaldırdım ve Gunner'a meydan okudum. "En son benim öpücüğüm olduğu alınmam gerektiğini düşünüyorum.

Dudakların," diyor Gunner barın arkasından çıkıp bana yaklaşırken.

Gözlerinde içimi lezzetli bir şekilde burkan sinsi bir bakış var. Yüzümü bara dönüyorum ve Gunner sandalyemi beklenmedik bir şekilde çevirip beni düzgünce öpmek için çok güzel bir gösteri yaptığında irkiliyorum.

Kalçalarımın arasına girip bir elini saçlarıma atarak beni acımasızca öptüğünde etrafımızdan bir tezahürat yükseliyor. Kısa bir süre için, sadece o, ben ve bu inanılmaz öpücük.

Ama ses tekrar kayboluyor, öpücük bitiyor ve ben orantısız bir sırıtışı olan ve kalçalarımın arasına yarı sert bir şekilde bastıran bir adama bakmak zorunda kalıyorum.

Onun da aynı şekilde hissettiğini bilmek güzel.

Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Öpüşmek kesinlikle abartılmıyor."

"Anlaşıldı," diye mırıldanıyorum ve o barın arkasına geçerken gülümsüyorum. Derin bir nefes alarak kendimi tekrar bara döndüğümde Gunner yüzünde çok tatlı bir sırıtişla cin toniği önümde kaydırıyor. Sanki bunu yaptığına inanamıyormuş gibi. Sanki bunu ona *benim yaptırdığıma* şaşırmış gibi.

Ama hepsi Gunner'ın. O izler. Dinler. Harekete geçer.

Ve bunun için yüzde yüz buradayım.

Nix yanımdaki koltuğundan, "Görünüşe göre onun üzerinde epey bir etki bırakmışsın," diyor.

"Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değilim," diyorum, artık buraya girerken amaçladığımdan daha fazla insanın dikkatini çektiğimin tamamen farkındayım.

"Bu iyi bir şey. Kesinlikle iyi bir şey," diye mırıldanıyor ve birasından bir yudum alıyor.

"Gunner'ı nereden tanıyorsun?" Nix'e sordum. "Birlikte hizmet ettik."

"Burada mı? Görevde mi? Nerede?" Gözlerimi ayıramadığım bu adam hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeye çalışarak soruyorum.

"İkisi de." Gunner'ın meraklı bakışlarıyla karşılaşılıyor ve aralarında hafif bir baş sallama alışverişi olduğunu fark ediyorum, sanki Gunner ona bana daha fazlasını anlatmasında bir sakınca olmadığını söylüyormuş gibi. "Gunner'ın bir kahraman olduğunu biliyorum çünkü ben de oradaydım. O gün kurtardıklarından biri de bendim."

"Hiçbir fikrim yoktu. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diyorum barın gürültüsü altında. Gerçekten de bilmiyorum. Gunner kahramanlıklar hakkında konuşulmasını o kadar çabuk bastırıyor ki, Nix'in ilk gece yaptığı yorumun daha çok bir kabadayılık olduğunu düşündüm. Arkadaşını daha çok seveyim diye söylemişti.

Ama yüzüne baktığımda ve oradaki kasveti, hayranlığı gördüğümde, Nix'in sadece arkadaşının ekürisi olmadığını anladım. O ciddiydi.

"Şuradaki adam olmasaydı burada oturmuyor olacağımdan başka söyleyecek bir şey yok."

"Bana ne olduğunu anlatır mısın yoksa bunu ona mı sormalıyım?"

"İstediğin kadar sorabilirsin ama Gunner sana hiçbir şey anlatmaz. O gün yaşananlar benim gibi her gece uyurken aklından çıkmasa da o öyle bir adam değil."

"Özür dilerim." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Buna gerek yok. Bunun için imza attık." Gunner'ın kahkahası barın diğer ucundan duyulduğunda ikimiz de gülümserken o bir süre sessiz kaldıktan sonra kıkırdaması kendini küçümsüyor, neredeyse teslim olmuş gibi.

"Ama yine de ..."

"Ama yine de," diye tekrarlıyor ve homurdanıyor. "Tora Bora dağlarının eteklerinde rutin turlar atıyorduk. Yol üzerindeki kasabalardan biri hakkında istihbarat almıştık. El yapımı patlayıcı falan yapıyorlardı," diyor sanki hatırlamıyormuş gibi. En küçük ayrıntıyı bile hatırladığından adım gibi eminim. "Her neyse, muhbirin doğru söyleyip söylemediğini anlamaya gittik ve pusuya düştük. Daha önce hiç görmediğimiz bir çatışma oldu, her yönden üzerimize geliyorlardı." Nix titriyor ve birasından bir yudum daha alıyor.

"Hayal bile edemiyorum," diyorum, filmlerde gördüğünüz bir şeyi duymanın ve bunun gerçek hayatta Nix ve Gunner'ın başına geldiğini bilmenin ne kadar gerçeküstü olduğunu düşünerek.

"Kötü bir yoldaydık. İşler FUBAR'dı" diyor ve birasını odanın diğer tarafındaki terimin neon tabelasına doğru uzatıyor. "İçeri giren on kişiydik ve teker teker düşüyorduk. Siperimiz yoktu, yardım yoktu ve sadece beş dakikalık cephanemiz kalmışken hava desteği yirmi dakika uzaklıktaydı. Çok korkutucuydu. Gunner bir şekilde Humvee'lerden birine geri dönmeyi başardı. Elimizdeki zırhlı araçlardan sadece biriydi ve lanet olası adam aracı çalıştırdı ve bazı düşmanların siper aldığı binaya doğru sürdü. Lanet olası bir süper kahraman gibi geldi."

"Seni duyabiliyorum, Nix," diye uyarıyor Gunner, birkaç bira bardağı daha almak için yanından geçip giderken, bilerek barın diğer ucuna geri döndüğünü düşünüyor.

"Beni istediği kadar tehdit edebilir ama işe yaramayacak." Nix ona bir kuş işareti yapar ve sırtır. "O binanın içinden geçip kaçtığı çatışmaya geri döndüğünü bilmen gerekiyor. Çılgın bir adam gibiydi, biz onu koruyamadan etrafta koşturuyordu. Hepimiz bir şekilde vurulmuştuk ve o bizi çekmek, taşımak ve Humvee'ye sokmak için elinden gelen her şeyi yaptı, böylece bizi oradan çıkarıp hava desteği gelene kadar kendimizi savunabileceğimiz bir yere götürebilecekti. Sanki farklı bir insan gibiydi Chase. Sağa sola emirler yağdırıyor, elinden geldiğince düşmanı etkisiz hale getirmeye çalışıyor ve aynı zamanda hepimizi kurtarmaya çalışıyordu. Bunu üç kez yaptı. Üç kez

o Humvee'yi dışarı çıkardı ve sonra bizi kurtarmak için köye geri döndü. Daha önce *üç kez ...* Nix başını iki yana salladı ve beklemediğim bir duyguya kapılıp boğazını temizledi.

"Bana bu kadarını söylediğin için teşekkür . Seni istememiştim-"

"Humvee, üçüncü kez çıkarken ... bir EYP'ye çarptı. Tüm köyün etrafının EYP'lerle çevrili olduğunu düşünürsek, bundan önce nasıl EYP'ye çarpmadığına dair en bir fikrim yok - bunu sonradan öğrendik. Ama üçüncü ve son çıkış yolunda bir tane buldu." Başını sallıyor. "Patladığını gördüğümü hatırlıyorum. Nasıl parçalar, nasıl *her* şey havaya uçmuştu. Tam o sırada hava desteği geldi, bu yüzden kasabayı vurmalarına karşı siper almak zorunda kaldık. Gunny'nin ya da kurtardığı diğer iki adamın hayatta olup olmadığını bilmiyorduk."

Uzanıp Nix'in elini sıkıyorum. Onu iki kez karşılaşmam dışında tanımıyorum ama sesindeki duygu kabarması bana yanımdaki adam hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Gunner Nixon'ın gözünde bir kahraman olabilir ama Nix de o çatışmadaydı. O da bir kahraman.

İkisi de fedakarlık yaptı. Etrafımda oturan kadın ve erkeklerin de muhtemelen yaptığı bir şey.

Sessiz
kahramanlar.
Gün yüzüne
çıkmamış.
Mütevazi.

Başkalarının onları anladığı bir barda toplanmalarına şaşmamalı. Birbirlerinden ayrılmamalarına şaşmamalı. Ben-

"Hayattaydı. *Zar zor.* Şarapnel parçaları her yerine isabet etmişti. Güvenli bir yere götürmeye çalıştığı diğer ikisi başaramazken, o berbat bir haldeydi."

"Tanrım." Barın diğer ucunda gülüşen Gunner'a bakarken içkimden bir yudum alıyorum. Göğsündeki yara izlerini düşünüyorum. Vücudundaki fiziksel hasar muhtemelen psikolojik hasarın yanında hiç kalır. Yine de o orada, bulaşıcı gülümsemesi ve kıvrak zekâsıyla tüm odayı aydınlatıyor. "Kardeş gibi olmanıza şaşmamalı."

"Aramızda kesinlikle ifade edemeyeceğim bir bağ var." "Buranın ortak sahibi misiniz?" diye sordum.

Gülümsemesi hafif. Gözleri kasvetli. "Onların anısına açtı. Kurtaramadığı adamların anısına. Hepimiz başlangıç parasına katkıda bulunduk, ama o zamandan beri hepimize geri ödedi. Vicdanının rahat olması gerektiğini söyledi.

Her ay kârın bir yüzdesini başaramayanların ailelerine göndermeye başlamadan önce borçlarını ödedi."

"Bekle. Ne?" Onu doğru duyduğumdan emin olmak isteyerek sordum. Ama duydum. Duyduğumu biliyorum ve çenesini Gunner'a doğru hafifçe kaldırması da bunu doğruluyor.

"Evet. Doğru duydunuz. Her gün kışını yırtıyor ve sonra kurtaramadığı adamların eşlerine para gönderiyor, çünkü bu onu çok yıpratıyor."

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum," diye kekeleyorum.

"Ne demek istediğini anlıyorum." Kıkırdıyor ve boş birasını Gunner'ın bize baktığı yöne doğru kaldırıyor. "Onun kadar iyi adamların gerçekten var olduğuna inanmak zor."

Gunner bize doğru ilerlerken, bardan bahşişleri alıp masanın arkasındaki bir kavanoza koyarken, "Öyle," diyorum sessizce.

"Siz ikiniz bana sorun mu çıkaracaksınız?" diye soruyor ve bize ulaştığında sırtıyor.

"Her zaman," diyorum ve gülümsüyorum, ona normalden biraz daha uzun süre bakmak, onu incelemek istiyorum.

"O zaman ben orada kalırım." Gülüyor ve başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. "Sizin için iki hamburger hazırlıyorum. Olur mu?"

"Evet. Tabii. Teşekkür ederim. Beklemiyordum-"

"Yiyecek, içecek ve arkadaş istediğini söylemiştin. İkisini buldun" -Nix'i işaret ediyor ve Nix sırtıyor- "ben de en azından üçüncüsü için randevuna yardımcı olabileceğimi düşündüm."

"Komik," diyorum ve Nix bir kahkaha atıp tezgahı tokatlarken gözlerimi deviriyorum.

"İkinizin burada ne konuştuğunu sorabilir miyim?" diye soruyor birasından bir yudum alırken.

"Nix'e beni yarın bir randevuya götüreceğini söyledim ve-"

"Öyleyim, değil mi?" diye soruyor, havluyu omzuna atıyor ve gözleri benimkileri tutarken kollarını kavuşturuyor.

"Evet, öylesin," diyorum kesin bir ifadeyle. "Ben de ne yapmamız gerektiğini düşündüğüne dair önerilerini alıyordum."

"Ne *yapmamız gerektiğini* çok iyi biliyorum," diyor Gunner müstehzi bir sırıtışla.

Yerimden kalkıp yaklaşmasını işaret ediyorum ve tezgâhın üzerinden eğilerek kulağına fısıldıyorum. "Her ne kadar atlamaktan yana olsam da, bazen biraz ön sevişme iyi gelebilir."

Nix güler ve tezgâha tekrar vurarak dikkatleri tekrar üzerimize çeker. "Lanet olsun, ondan hoşlandım Gunny."

Gunner bana bakarken dudaklarını büküyor. "Ben de öyle," diyor. "Yani Nix'e en iyi ön sevişmeyi soruyordun, öyle mi?"

"Onun gibi bir şey," diye cevap veriyorum.

Gunner, "Yıllar boyunca Nix'ten ve Nix hakkında pek çok hikaye dinledim," diyor ve ekliyor: "Eğer ön sevişme için ineklere bahşış vermekten hoşlanıyorsanız, o sizin adamınız."

"Hey, bu düşüktü," diyor Nix ama sırtışları geniş ve Nix'in ona fırlattığı çubuk krakeri gülerek savuşturuyor.

"Kız arkadaşımı çalmak da öyle," diyor Gunner bana sırtarak ve Aubrey'nin elinde içki siparişiyle onu beklediği yere doğru ilerliyor.

Nix arkadaşının arkasından "Pislik," der.

"Ama yine de onun tacizlerine katlanmak için düzenli olarak buraya geliyorsunuz." Bu bir sorudan ziyade bir ifade. Arkadaşlıklarının ne kadar güçlü olduğunun bir itirafı.

"Her zaman," diyor, gözlerimle tekrar buluşmadan önce başparmağının şişenin etiketinde gezindiği yere bakarken sesi yumuşuyor. "*Ben de oradaydım* Chase. Bir köşeye sıkışmışım, cephanem bitmişti, kalçamdan vurulmuştum, ölümüne korkuyordum ve onun beni kurtarabilmesi için dua ediyordum. O benim tek umudumdu. Sonra onu kurtarmak için yarasına hızlı pıhtı atmaya çalışıyordum, çünkü sıhhiyeci ondan *daha* kötü durumdaydı. Onur Madalyası töreninde oradaydım. Ve her zaman onun için burada olacağım çünkü o olmasaydı beşimiz de şu anda burada olamazdık."

Bu sert , mesafeli duruşlu ve alaycı ağızlı adama bakıyorum ve Gunner'a baktığında gerçek sadakati ve minnettarlığı görüyorum. "Anladığımı söyleyebilirdim ama sizin ne yaptığınızı bilmem mümkün değil. geçti." "Neyse ki çok

azı yaşıyor."

Bilardo masasının yanında gürültülü bir uğultu var, görünüşe göre birisi ciddi bir şekilde dolandırılmış ve diğer herkes de bu işin içinde. Şakalaşmaları ve gülüşmeleri izliyoruz ve FU-Bar'daki herkesin kendini buraya ait hissettiği gibi tuhaf bir hisse kapılıyorum. Sanki hepsinin bir şekilde ilişki kurabilecekleri ortak deneyimleri varmış gibi.

Sonra da neden buraya ait olmadığım halde buraya aitmişim gibi hissettiğimi merak ediyorum.

Ama şuradaki adam yüzünden mi? Siyah saçları gözlerinin üzerine dökülmüş olan ve barın diğer tarafındaki bir çifti güldürmekle meşgul olan adam.

"Kişisel bir soru sorabilir miyim, Nix?"

"Duruma göre değişir."

"Neden hâlâ Destiny Falls'tasın? Yani, eminim bir yerlerde bir aileniz vardır, peki neden taburcu olduktan sonra burada kalmayı tercih ettiniz?"

Bir an sessiz kaldı. Barın sesleri etrafımızdan süzülüyor. "Gunner gibi ben de ayrılmanın zor olduğunu düşünüyorum. Hâlâ acı çeken aileleri geride bırakmak ve hâlâ hissettiğimiz hayatta kalma suçluluğundan kurtulmak."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Savaş, üniforma çıktıktan çok sonra bile kalbinde kalır Chase." Duraksıyor ve sonra iç geçiriyor. "Bir gün ikimiz de bu kasabadan ayrılıp dışarıda yaşayacağız, ama bu arada burası, izin vermeyi seçtiğimizde iyileşmek için bir yer sağlıyor." Aubrey'nin yanında getirdiği yiyeceklere yer açmak için birasını itiyor. "Burası benim evim. Bu adamlar benim evim. *O adam,*" diyor Gunner'a bakarak, "eve gelmeme izin verdi."

Nix'in bu yorumunda aklımdan çıkmayan bir şey var. Yemeğimi yedikten, içkiler eşliğinde biraz daha güldükten ve Gunner'ın barda çalışmasını izlerken şehvete daha çok düştükten çok sonra. Bazılarıyla gülüyor, sesini alçaltıyor ve diğerleriyle konuşmak için eğiliyor, tüm barı çalışır halde tutarken oluyor.

Ve Gunner beni arabama kadar geçirdikten sonra bile, kapanıştan birkaç saat önce işe dönmeden önce hızlı bir iyi geceler öpücüğü için benimle birlikte oturuyor.

Bu adamlar benim evim. Bu adam eve gelmeme izin verdi.

Otel odamı açıp içeri girdiğimde bile.

şey bu mu? Benim yerim mi?

Evim mi?

Elbette kız kardeşlerim var ve onları çok seviyorum ama hepsi kendi yerlerini bulmadılar mı? Yeni evlerini? Orayı yuva yapmalarına ve yuva olarak adlandırmalarına izin veren erkekler?

Bulmamı istedikleri şey bu mu?

Beni tamamen ve bütünüyle anlayan ve yine de benimle bir hayat isteyen ortak deneyime sahip o kişi?

Chapter SIXTEEN

Topçu

HARIKA BİR GECEYDİ.

Beklenmedik derecede yoğun ve kasadaki para da bunu yansıtıyor.

Ve iyi bir gece uykusu çekecek kadar yorgun olabilirim. Tabii Chase'i aklımdan çıkarabilirsem.

Geldi. Geldi ve Nix ile atıştı ve müdavimlerle güldü. Zamanımın çoğunu müşterilerime harcadığım için çıldırmadı.

Bu nadir bir durum.

Barın kapısı açıldığında, Aubrey gittikten sonra kilidi çevirmeyi unuttuğumu fark ederek irkiliyorum.

"Üzgünüm. Kapalıyız. *Chase?*" Kafamı kaldırdığımda onu kapının önünde dudaklarında nazlı bir gülümsemeyle buluyorum.

"Eğer kapalıysan gidebilirim," diyor ve başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor.

"Sakın aklımdan bile geçirme," diyorum barın arkasından çıkarken, artık birkaç saniye önceki kadar yorgun değildim. Doğruca ona doğru yöneldim, anahtarı kilide kendim soktum ve dönüp ona baktım. "Sabahın ikisinde bara gitmenin güvenli olmadığını sana söyleyen oldu mu?"

Uzanıp ona dokunmak için kaşınıyorum. Dokunduğumda o gerginliğin kıvılcımlanıp kıvılcımlanmadığını görmek için.

"Destiny Falls'un endişelenmem gereken yaygın bir suç sorunu olduğunun farkında değildim," diyor gözleri aşağıya inip dudaklarına baktıktan sonra tekrar benimkilerle buluşurken.

"Öyle değil."

"O halde endişelenmenize gerek yok."

"Doğru." Uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Nefesinin kesilmesi bana onun da benimle aynı ihtiyaçla savaştığını söylüyor. Aynı arzuyla. "Burada ne işin var?" *Kahretsin, burada olduğuna o kadar memnunum ki.*

"Kendime senden uzak durmam gerektiğini söyledim." Sesi ancak bir fısıltı.

"Neden böyle çılgınca bir şey yaptın?" Ellerimi boynunun iki yanına koyuyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor.

"Çünkü seni düşünmeden duramıyorum."

Göğsümde aniden oluşan baskı hafifliyor. Yumuşak bir gülümseme sunuyorum. "Bu ikimiz yapar."

"Söylemeye çalıştığım şey, bunun benim için normal olmadığı. Bu gece seni gördükten sonra sırf seni düşünmeden edemediğim için buraya geri geldim." Sanki hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallıyor. Sanki o bile neden böyle hissettiğini anlamıyormuş gibi. "Ben genellikle insanları *istemem*. Verdikleri seks ve zevki istiyorum ama bunu sağlamaya yardımcı olan insanlarla üstünkörü vakit geçirmekten fazlasını yapmayı pek sevmiyorum. Bu soğuk bir davranış mı? Evet. Sahipleniyor muyum? Her zaman."

"Dürüstlüğün yakışıyor." *Ve nadir.* Kadın inanılmaz. Bunu biliyor mu? Görüyor mu? Beni de aynı derecede şaşırtıcı bir şekilde kışımın üstüne devirdiğinin farkında mı?

Ani ve beklenmedik, ama Tanrım, o kadar iyi hissettiriyor ki, sorgulamamaya, etiketlememeye ya da *herhangi bir şey* yapmamaya çalıştım. Bu her neyse henüz başındayız ve o zaten zamanımızın sınırlı olduğunu belirtti. Yapabiliyorken tadını çıkarmak çok mu kötü? Hayatın yaşanması gerektiğine inandığım gibi anı yaşamak? Kaybın bir noktada geleceğini bilsem bile zevk almak mı?

Elini uzatıp gömleğimin eteklerini yumrukluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Seni görmek için yarıya kadar beklemek istemedim, Gunner," diye fısıldıyor.

"Yarın," diye takılıyorum ve ondan bir gülümseme alıyorum. "O zaman gördün mü? Bekledim. Şimdi o kadar da çaresiz görünmüyorum."

"Eğer çaresizlik *böyle* bir şeyse, lütfen hiçbir şeyi değiştirmeyin."

Dudaklarını ıslatmak için dilini dışarı çıkarırken gözlerinde arzu ateşi yanıyor. "Bildiğim iyi oldu."

Beni öpmek için öne eğildiğinde ve bu arzuyu harekete geçirdiğinde, ondan kaçmak için her şeyimi harcıyorum.

"Öpüşmenin abartıldığını söylediğini sanıyordum," diye alay ederken elim sırtının küçük kısmına düşüyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Aletim sertleşti ve vücudunun yumuşaklığına baskı yapıyor ve onu hissetmek, onun sıcaklığı, bu gece önceki sözlerinin yanlış olduğunu kanıtlamak için ne kadar kötü istediğime bütün bir karmaşıklık katıyor.

Gülümsemesi yavaş, kekeleyerek, sanki reddettiğimi anlaması ve niyetimi fark etmesi bir saniye sürmüş gibi. Benim adım ise teslim olmuş bir iç çekiş. "Gunner ..."

"Ve bu ön sevişme çok önemliydi," diye ekliyorum. Saçlarını geriye doğru çekiyorum ve boynunun açıkta kalan kısmına ağzım açık öpücükler konduruyorum. Nefesi, barın hoparlörlerinden hala gelen müziğin üzerinde süzülüyor. "Bana neden burada olduğunu söyle Chase," diyorum tenine karşı usulca.

"Seni istiyorum. Sade. Basit. *Bunu istiyorum.*" Gömleğimi çekiştiriyor. Sözcükleri zorlanıyor ve teni tüylerim diken diken oluyor.

Sözleri karşısında inliyorum. İçlerindeki saf sadelik ve dürüstlükten. Ona bu kadar çok ihtiyaç duyarken aynı zamanda onu dışarı çekmek istiyorum. Ön sevişmeyi, onu yalvartma şansını ve çaresizliğini hissetmeyi arzuluyorum, böylece ona beni nasıl hissettirdiğini tam olarak gösterebilirim.

"Arkanı dön," diye emrediyorum. Boyun eğmeden birkaç dakika önce gözlerinde meydan okuma ateşi yanarken kaşları yukarı kalkıyor.

Arkasını döndü.

Ve Tanrım, bu çok güzel bir manzara. Ne istediğini bilen ve bunu ona vermem için bana güvenen güçlü bir kadın.

Ellerimi gömleğinin eteklerinin altından geçirip kumaşı yavaşça yukarı doğru kaydırıldığında vücudu geriliyor. Kollarını kaldırıyor ve gömleğini başının üzerinden çekiyorum. Aynı şeyi şortuna da yapmaya devam ediyorum.

Tek kelime yok.

Sadece ellerim ne istediğimi aktarıyor. İsteğimin ne olduğunu. Ve sanki düşüncelerimle mükemmel bir uyum içindeymiş gibi, istediğimi yapıyor.

Şortunu çıkarıyor ve siyah dantelli sütyeni, ona uygun külotu ve askılı sandaletleriyle önümde duruyor.

Lanet olası mükemmellik.

"Gunner," diyor ve arkasını dönmeye çalışıyor ama dudaklarım sırtının ortasındaki kıcının kabarıklığının tam üstünü öpüyor. Ellerim kalçalarını kavırıyor ve dudaklarımı, dilimi ve kirli sakallarımı alay etmek ve kızdırmak için kullanıyorum

omurgasının çizgisi. Ağzı açık her öpücük kasıtlı bir hareketti. Yavaş. Metodik. Alaycı.

Benim için her seviyede işkence.

Dişlerim omzunun üstünü sıyırırken parmaklarım sutyeninin kopçasını çözüyor. Ellerim göğüslerini avuçlamak için kayarken sırtı kavisleniyor ve başı omzuma düşüyor. Dudaklarım ensesini, sonra kulağının altını bulurken meme uçlarıyla oynuyorum.

İnlemelerle, soluk soluğa, tutarsız mırıltılarla konuşuyor. Beni tahrik ettiği kadar beni de tahrik eden seslerle.

Hareketlerle -sırtının eğilmesi, kışını bana bastırması, ben onun her duyusuyla alay ederken ve her hissi yaratırken ayaklarının kayması.

Ellerim karnından aşağı kayıyor ve külotunun altına dalıyor. Tümseğinin üzerinden geçip beni bekleyen kayganlığın arasından kayıyorlar.

Bacaklarını benim için açtığında çok ıslak bulduğumda bu sefer ben inliyorum. "Lütfen," diye inliyor. Aletim onun kışında zonkluyor, düşüncelerimi ele geçiren o cennete kendini sonuna kadar gömme ihtiyacı.

Henüz değil.

Henüz değil.

"Arkanı dön." Sesim hırçın, bana sahip olma ihtiyacıyla kenarlı.

Ve tek elimi olduğu yerde bırakıyorum, o bana dönerken parmaklarımı kalçalarının arasındaki sıcaklığa gömüyorum. Chase arzudan ağırlaşmış göz kapaklarının altından bana bakıyor, dudakları ayrılmış, yanakları kızarmış, gözleri buğulanmış.

Onu öpecekmiş gibi eğildim ama kulağına doğru yöneldim. "Seninle işim bittikten sonra, Chase, seni temin ederim ki öpüşmek bir daha asla abartılı gelmeyecek."

Dudaklarım meme uçlarına yaklaşıyor. Önce birini, sonra diğerini. Elleri saçlarımın arasından kayıyor ve her emişte, her yalayışta, her tahrikte sıkılaşıyor. Birkaç adım geri atıyoruz, ellerim külotunu aşağı doğru itiyor, kalçalarının üst kısımları bildo masasının kenarına dayanana kadar.

Bacaklarının arasına girip onu kalçalarından tutarak masanın üzerine kaldırıyorum, topları diğer tarafa iterek onu yatırabiliyorum. Toplar geri sekip ona hafifçe çarparken gülüyoruz ama ben onlar için endişelenmiyorum.

tek bir şey var. Onu tatmak.

Onu memnun etmek.

Omurgasına yaptığım saldırının aynısını ön tarafına da yapmaya başladım. Öpücükler. Yalarım. Kirli sakal sıyrıkları. Karnından aşağıya, iç kısmına

uyluğundan, tepesine kadar.

Onun uyarılmışlığının kokusu zihnimi bulandırıyor, hareketlerime yön veriyor. Ellerimi dizlerinin üzerine koyuyorum ve daha iyi erişebilmem için dizlerini birbirinden uzaklaştırıyorum.

Yarığından aşağı inip erimiş merkezine dalarken çıkardığı inilti beni kendimden geçiriyor. Eli tekrar saçlarıma uzanıyor ve onu çekerken çektiği acıyı hoş karşılıyorum. Dilim aşağı yukarı kayarken, tekrar aşağı inmeden önce klitorisini kızdırırken ona ne yaptığımı bilmek hoşuma gidiyor.

O bir cennet.

O cehennem.

O, karşı koyamadığım bir cazibe ve kendime isteyerek yaptığım bir işkence, böylece ben kendiminkini almadan önce onun çözülüşünü izleyebiliyorum.

Boşalırken nefesleri sığlaşıyor ve kalçaları omuzlarıma doğru geriliyor. Sırtı kamburlaşıyor, kalçaları kıvranıyor, seksi titreşiyor, ismim dudaklarından haykırılan bir başarı nişanı.

Ağzımı ona dayamaya duyduğum doyumsuz ihtiyaçtan hava almaya çıkıyorum ve sadece onun yüksekte inişini izliyorum.

Vücudum kendiminkini bulmam için yalvarıyor.

Ama o an aceleyle gelmez.

Masanın üzerine uzanmış, saçları masanın yeşiline doğru dağılmış, göğsü kabarmış, gözleri şehvetle buğulanmış ve daha çarpıcı bir şey gördüysem lanet olsun.

Gözlerimiz buluşuyor ve bir an birbirimize bakıyoruz. Gömleğimi başımın üzerine çekerken bile, sanki ikimizin de söylediği ama kelimelere dökmekten korktuğumuz bir şey varmış gibi bağlantı devam ediyor.

Dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve ben kemerimi çözüp pantolonumun düğmelerini açtıktan sonra yere atarken beni izliyor. Ceketimi yukarı kaldırıp elimi ağrıyan sikimin üzerinde gezdirirken beni izlemeye devam ediyor.

"Chase," diye fısıldıyorum öne eğilirken.

Dudaklarım onunkilerle buluştu. Onu öpme isteğime daha fazla karşı koyamıyorum. Ben aldıkça ve talep ettikçe öpüşmemiz derinleşiyor. Lanet olsun, kadın da karşılığında aynı şeyi istiyor.

Ve kendimi tutamıyorum. Dilimde onun tadı, düşüncelerimde onun kokusu varken, hiç düşünmeden kendimi onun içine gömüyorum.

Öpüşmemiz durdu.

Kaslarımız gerilir.

Vücutlarımız donuyor.

Kalçalarını etrafımda ayarlarken iniltisi odayı kaplıyor.

Dünya en kısa durur, böylece tek ses yukarıdaki hoparlörlerden gelen yumuşak müzik uğultusudur.

Sonra çılgınca, umutsuz bir hızla hareket etmeye başlıyorum, ona doyamıyorum. Diline. Dudaklarına. Ellerine. Teni. Amcığı.

Bu.

Sadece

bu.

Onunla.

Sadece o.

Bilardo masasının kenarında birlikte hareket ederken ellerimden biri boynunun arkasını, diğeri kışının yanağını tutarken odaklanabildiğim tek şey bu.

Benim başlangıcım onun sonu.

Benim nefes verişim onun bir sonraki nefesi oluyor.

Onun bana sarılması benim son oyunum.

Bana ne oluyor böyle?

Chapter

SEVENTEEN

Chase

BU KESİNLİKLE GERİ TEPTİ.

Otel odamda uyandığımda ve yanımdaki yastıkta mışıl mışıl uyuyan Gunner'la yüz yüze geldiğimde aklıma gelen ilk şey bu oldu.

Gunner'la aramızdaki şeyin sadece seks olduğunu kendime kanıtlamak için bara geri döndüm. Sadece fiziksel. Ve şimdi ona bacaklarımızı saran çarşaflardan daha fazla dolanmış hissediyorum.

Ama nasıl yapamam?

Ve neden uyandığımda onu hala yanımda çarşafı ısıtırken bulduğumda hissettiğim bu kıvrımlı, çalkantılı, çırpıntılı duyguyu inkar etmeye çalışayım ki?

Bu benim için normal değil.

Bu normal değil.

Yine de gözlerimi ondan alamıyorum ve uzanıp yüzüne ya da göğsündeki yara izlerine dokunma isteğimi ve arzumu inkar edemiyorum. Gördüğü yıkımı ve yaşadığı tarifsiz travmayı çalışırken onu gölgeleyen tümsekleri ve çıkıntıları hissetmek için.

Bu da birini asla gerçekten tanıyamayacağınızı gösteriyor, çünkü Gunner'dan gördüğüm tek şey gülümsemesi ve tatlı cazibesi. Ve dün geceye ve Nix'in bana anlattıklarına kadar, yüzeyin altında çalkantı olduğunu asla bilemezdim. Gunner'ın yaşadığı ve gördüğü şeylerden dolayı sessizlik ve gizlilik içinde mücadele ettiğini.

Ama bu çoğu insan gibi değil mi? Herkesin dünyadan sakladığı şeyler vardır. Sessiz ve yalnız olduklarında onları çağıran karanlık.

Bu yüzden mi bu kadar meşgul? İblisleri uzak tutmak için mi?

Bu yüzden mi bu kadar meşgulüm? Şeytanlarımı uzak tutmak için mi?

Daha da yaklaşıp göğsüne, omzuna bir öpücük konduruyorum ve sonra ona sokuluyorum. Refleks olarak tepki veriyor, mırıldanarak güneydin dedikten sonra beni kendine çekiyor ve yaralarına bir öpücük daha kondurduğumda hareketsiz kalıyor.

Ve sonra bir tane daha.

Nefesini tutarken göğsü sıkışıyor, ama elimi ona doğru bastırıyorum, böylece onları hissettiğimi biliyor - yüzeyini çizen çirkin kırmızı çıkıntıları.

"Chase," diye mırıldanıyor.

"Bunlar beni korkutmuyor." Gergin göğüs kaslarına bir öpücük daha kondurdu. "Onlar senin bir parçan ve beni korkutmuyorlar."

O beni sımsıkı tutarken, benim ellerim ve yanaklarım onun hâlâ kargaşa kaynağı olduğunu tahmin ettiğim yerlerine yaslanırken, ne kadar süre böyle yattığımızdan emin değilim ama epey bir süre. Ne halt ettiğimi düşünmeye ve sorgulamaya başlamam yeterli bir süre, ben hiç sarılmadığım halde sarılan bir adamla yatakta uzanıyorum - ve yapacak bir mil uzunluğunda iş listem varken.

Ve aynı zamanda neden hiç durmadığımı, duraklamadığımı, *düşünmediğimi* anlamamı sağlıyor. Çünkü bunu yaptığımda, hiç kimse yaralarımı görmemiş olsa da, onların orada olduğunu görüyorum. Gunner'ın fiziksel yaraları taze. Ve bazı açılardan, içsel yaraları da öyle. Ancak yıllar önce babasını kaybetmesi, bugün olduğu kişiye katkıda bulunan daha eski bir yara.

Seninkiler de öyle. Ama kimsenin onları görmesine izin vermeyeceğim.

Çünkü onlar gibi yaşıyorsunuz.

Sanki bugün kim olduğunuza katkıda bulunmamışlar gibi.

Sanki hiçbir zaman ışığı göremeyeceklermiş, iyileşecek bir yer bulamayacaklarmış gibi.

"Burada kalmanın çok saçma olduğunu biliyorsun, değil mi?" diyor sonunda bizi saran sessizliği bozmak için, sanki sessizce korkmaya başladığımı biliyormuş gibi.

"Yine mi bu?" Gülüyorum, dün gece beni "eve" kadar takip edip "evimin" aslında otel olduğunu öğrendiği zamanı düşünüyorum.

"Evet, yine bu." Başımın tepesine bir öpücük konduruyor ve kıkırdıyor. "Sana söyledim, eğer istersen evimde senin için mükemmel bir ekstra yatak odası var."

"Ve sana söylediğime inanıyorum ki, senin yanına taşınmamın imkanı yok."

Öfkeli iç çekişi otel odasını dolduruyor, elini hayal kırıklığıyla yüzünde gezdirirken kirli sakalının çıkardığı sıyrıklar da öyle. "Sen olsan

bana taşınıyor. Ben ... kahretsin, hizmette bulunduğum süre boyunca bir sürü farklı karakterle aynı odada kaldım. Bunu sadece sana kalacak bir yer sağlamak olarak görüyorum, yerel bir otel değil."

Arkama yaslanıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Teklifin için teşekkür ederim. Ben teşekkür ederim." Parmağımı göğsünün hizasında gezdiriyorum. "Ama bana bağımsızlığımı anladığını söylemiştin ve bu yüzden-"

"Bağımsızlık ve pratiklik birbirinden tamamen farklı iki şeydir." "Seni çok az tanıyorum bile Gunner. Yani-"

"Yine de en iyi yanlarımı biliyorsun." Sırıttırıyor ve kalçalarını bana karşı oynatıyor.

"O en iyi kısımlara çok düşkün olduğuma inanıyorum." Gülüyorum ve konunun değişmesini memnuniyetle karşılayarak onun üzerine yuvarlanıyorum. Kendimi oturur pozisyona itiyorum ve onun üzerine çıkıyorum. Altımda sertleşiyor ve ona, bu tartışmaya ve tam olarak neden hayır dediğime konsantre olmamı çok zorlaştırıyor.

"Hiç şikâyetçi değilim." Kalçalarını yukarı kaldırıyor, böylece sertliği yumuşaklığına mükemmel bir şekilde sürtünüyor.

"Şu andan itibaren, senden istediğim her şeyin abartıldığını söyleyeceğim, böylece beni onunla yavaşça öldüreceksin."

"Öyle mi?"

"Mm-hmm." Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum ve onu içime çekerken başımı sallıyorum: beyaz yastığa karşı koyu renk saçları; bronzlaşmış, yontulmuş teni; kendime içinde kaybolmamam gerektiğini söyleyip durduğum gözlerinin derin kahverengisi.

Ama bu imkânsız. Onun olduğu her şey tarafından yutuluyor gibiyim ve ne yapacağımı ya da bu konuda nasıl hissedeceğimi tam olarak bilemiyorum.

"Bana dün gece seni yavaşça öldürdüğümü mü söylüyorsun?" diye soruyor ukala, orantısız bir sırıtışla, ben zihnimde her görkemli saniyeyi yeniden yaşarken.

"Belki," diye takılıyorum ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğiliyorum.

"Hey, Chase?" Gunner öpücüklerinin arasında elleri kalçalarımı bulup kavrarken soruyor.

"Seks."

"Seks mi?" Gülüyorum.

"Tamamen abartılıyor," diye homurdanıyor, ben ayağa kalkarken ve o da girişime yerleşirken.

"Ne yaptığını anladım." Ona doğru battım. Muhteşem santim santim. "Bu konuda ne yapacaksın?" diye inliyor.

"Sanırım size aksini göstermek bana düşüyor."

Kalçalarımı onun üzerinde sallıyorum. Elleri belimi buluyor ve beni yönlendiriyor. Gözlerimiz tutuşuyor.

Elbette, şu anda seks yapıyoruz - seks yaptık - ama bu konuda söylenecek bir samimiyet var.

Güpegündüz, tepesinde otururken ve tüm yaraları ortadayken.
Ve belki, sadece belki, bazı yaralarım da görülmeye çalışıyor.

Chapter

EIGHTEEN

Chase

"TUR REHBERİNE İHTİYACIM YOK" diyorum, Gunner'ın durduğu yere bakıyorum, omzunu otel odamın kapısının pervazına dayamış.

"Biliyorum, ama Nix'e bugün bir randevuya çıkacağımızı söylemiştin, bu yüzden yapmak istediğim son şey, sana çıkma teklif bile etmediğim bir randevuda seni bekletmek."

"demek istemedim."

Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Evet, yaptın." Bir adım daha yaklaşıyor, sabun ve deodorant kokuyor ve Gunner'ın arzuladığı her şeyi kokluyor.

Sabahki boğuşmamızdan sonra erkenden ayrıldığında, beklediğim son şey dün gece hakkında şaka yaptığım randevu için geri dönmesiydi.

Ve şimdi burada, *öyle* görünüyor ve masamın üzerinde yığılı duran tüm işler - umutsuzca yapmam *gereken* işler - aniden daha sonra halledilebilir.

"Yapacak işlerim var," diyorum.

"Ah, evet. Parlak yüksek lisans öğrencimizin ürkütücü tezi. New York Üniversitesi'nde bir dahi var." Bana öyle bir sırtıyor ki, yalanı yatıştırmak için ona sokulmak istiyorum. "O zaman size Dr. Kincade diyeyim mi?"

"Hayır. Lütfen, hayır," diye mırıldanıyorum, yanaklarım kızarıyor ve başım titriyor. O ana kadar psikoloji öğrencisi olma fikrinin ne kadar saçma olduğunu hiç fark etmemiştim.

Yapmaktan en son hoşlandığım şey, bırakın başkasınınkini, kendi zihnimi ve sorunlarımı araştırmaktır.

"Gel benimle okulu as."

"Yapacak işlerim var," diye tekrarlıyorum
gönülsüzce. "Daha sonra orada olacak." Bana
doğru bir adım atıyor.
"Bugün çocuklarla bir şey yapmayacak mısın? Barda?"
"Hayır, çocuklara. Evet, bara." Omuz silkiyor. "Gördün mü? Günümüzü
birlikte geçireceğiz ve sonra o boşluğa sahip olabiliriz - *Chase insanlara
zaman ayırmıyor - bu gece.*"
"Her şeyi , değil mi?"
"Gerçekten de öyle." Bana doğru yaklaşırken gülümsemesi küçük bir
çocuğunki gibi. "Brownie puanı almıyor muyum?"
"Bence sen zaten brownie puanlarını bozduruyordun."
"Brownie puanları abartılıyor," diyor ve ardından kahkahamı bir öpücükle
bastırıyor.

"Korkunç bir ressam olduğum konusunda seni uyarmalıydım," diyorum,
şövalelerin arasındaki masadan Gunner'a bakarak.

"Bu ikimiz için de geçerli. Yani o yelpaze fırçalardan ve tekniklerden
bahsediyor, bense burada sadece resmimin bir anaokulu öğrencisinininkinden
daha iyi görünmesini umuyorum."

Flörtünüzün veya flörtünüzle ilişkilendirdiğiniz bir şeyin portresini çizin.

Gunner ve ben *Brushes 'N' Booze*'da diğer on çiftin arasında karşılıklı
oturduğumuzda bize verilen talimat buydu. Burası şehrin dışında, duvarlarını
devasa tuvallerin kapladığı modern bir ahır. Parlak ve renkliler -hayvanlar,
çiçekler, gündelik eşyalar- ve mekânı sanatsal bir havaya büründürüyorlar.

Yerde karşılıklı iki şövale ve sandalyenin oturduğu masalar var. Ev
sahibimiz Mimi onlara randevu masası diyordu.

"Birazdan başlayacağız," diyor Mimi fazlasıyla neşeli sesiyle ve kırmızı
boynuz çerçeveli gözlüklerini düzeltiyor. Eğlenceli, kişisel tarzı burada
yaratığı atmosfere kesinlikle yansıyor. "Ama etkinliğimizin özünü istiyorum.
Buna hızlı boyama deniyor ve biraz da *Brushes 'N' Booze* havası var.
Resminizi bitirmek için bir saatiniz var."

"Zaman ayarlı mı?" Gunner inanamayarak gülüyor ve onun da benim gibi mücadele ettiğini bilmek beni çok daha rahat hissettiriyor.

"Bu senin fikrindi." Fırçamı ona doğrultuyorum ve gülümsüyorum.

"Ve randevu gecesi temasına uygun olarak," diye devam ediyor Mimi, "her beş dakikada bir durup kendinizle ilgili rastgele bir soruyu yanıtlayacağız ve böylece flörtünüzün sizi biraz daha yakından tanımasını sağlayacağız."

İkimizin de gözleri büyüdü ve kıs kıs güldük. Katılmaya karar verdiğimizde ikimiz de etkinliğin bu bileşeninden haberdar değildik.

"İlginç olabilir," diyorum şarap kadehimi şakacı bir şekilde kaldırarak.

"Doğruluk mu cesaret mi oynamadıklarınızı ummayalım," diyor, "yoksa başım büyük belaya girer."

"Gerçekleriniz bu kadar lanetleyici mi?"

Sırıttıyor ve içimdeki sesler uyanmaya başlıyor - ama zaten uyanmamışlar gibi değiller. Yani, ona bir bak.

"Ve şimdi, bayanlar ve baylar, baylar ve baylar, ve bayanlar ve baylar, zamanlayıcınız ... şimdi başlıyor."

"Ve üzerimde baskı var." Ayağa kalkıp boş tuvale bakıyorum, ne resmedeceğim konusunda mini bir panik atak başlıyor. Şövalelerimizin, tuvalin kenarına her baktığımda Gunner'ın arka planda olması ve yakışıklılığıyla dikkatimi dağıtması da işe yaramıyor.

Yine de onu ya da onu hatırlatan bir şeyi boyamak zorundayım, oysa boyama becerilerim LEGO yapma becerilerimin altında.

"İlk beş dakika doldu, bu yüzden randevu detaylarının zamanı geldi. Flörtünüze en sevmediğiniz şeyi söyleyin. Mesela sizi rahatsız edecek tek bir şey yapabilirler."

Gunner beni incelerken gözlerini kısarak, "Önce bayanlar," diyor.

"Ciddi misin?" diye soruyorum, aniden zor durumda bırakılmaktan nefret ederek.

"Bir dahaki sefere ben önden gideceğim," diyor ve benim resmimi yapmaya devam ediyor. "Değişiriz." Gözlerini bana doğru çeviriyor. "Peki seninki ne?"

"Aralarından seçim yapabileceğin çok fazla şey var." Gülüyorum ve Gunner'ın şimdiye kadar hiçbirini yapmadığını fark ediyorum. "Ben çorba höpürdetmeyi ya da biri mısır gevreği yerken sütü höpürdetmeyi tercih ederim. Bu sesler beni kesinlikle çıldırtıyor."

"Kendine not al," diyor Gunner, alaycı bir şekilde bir not yazarken.

"Ya seninki? Senin en sevdiğin şey ne?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözlerinde eğlence parıldıyor. "Birisi sadece önlük ve topuklu ayakkabılarla çıplak yemek pişirdiğinde kesinlikle sinirleniyorum, *öfkeleniyorum*

devam et."

"Ne?" Sırıtişına bakarken gülüyorum.

"Yani, bu çok sağlıksız ve çoğu zaman yemek asla yapılmıyor çünkü ... şey, malum nedenlerden dolayı."

"Bariz sebepler mi?" Soruyorum ve cevap olarak şeytani bir gülümsemeyle karşılaşıyorum. "Peki bu davranışından sık sık rahatsız olur musun?"

"Hayır, ama bir kenarda durup bunu izlemenin ne kadar can sıkıcı olacağını tahmin edebiliyorum. Fırına rosto koymak için eğilmek, yemeği alan kişinin dikkatini yemeğe odaklanmaktan uzaklaştırır."

Bir kahkaha patlatıyorum ve herkesin bize doğru dönmesini umursamıyorum. "Eminim sonunda tamamen farklı türde bir yemeğin tadını çıkarır ya da yerken böyle bir rezalet."

"Bu kesinlikle yapılmaması gereken bir rezalet."

Resimlerimize dönmeden önce gözlerimizle flört ederek birbirimize bakarken gülüyorum. Odadaki herkesin kafasını karıştıracak ama Gunner'ı güldürecek olan resmime.

Saniyeler gibi gelen bir süre içinde zil tekrar çalıyor ve Mimi tekrar "sahneye" çıkarken konuşmalar kesiliyor. "Pekâlâ, sıradaki soru. Karşınızda oturan kişiyle ilk tanıştığınızda, sizi ona çeken şey neydi?"

Mimi'ye bakmaktan Gunner'a dönüyorum ve bana bakışını sonsuza dek çerçeveleyebilmeyi diliyorum. Eğlendirici bir hayranlıkla bağlanmış sessiz bir yoğunluk var ve hayatımda hiç bu kadar görüldüğümü hissettiğimi sanmıyorum.

"Bu çok kolay," diyor. "Kendine güvenin. Gülüşünün sesi. Bunu bana geri verme şeklin ... ve sonra seni tanıdım ve bunların hepsi ve daha fazlasıydı."

"Teşekkür ederim." Gözyaşlarımın neden gözlerimi yaktığından yüzde yüz emin değilim ama yokmuş gibi davranıyorum ve ona usulca gülümsüyorum. "Benim için önemli olan nezaketin, gülümsemen, pazuların" -özür dilemeden omuz silkiyorum- "ve bana bakışındı."

"Sana nasıl baktım?" diye sorar.

"Sanki odadaki tek kadın benmişim gibi."

Omuzlarını utangaç bir şekilde kaldırıp şövaesine geri dönmeden önce gülümsemesi de ifadesi gibi yumuşuyor.

Bir dakika boyunca tuvalime bakıyorum ama yemin ederim yaptığım tek bir fırça darbesini bile görmüyorum. Gunner'ı ve bu kısa süre içinde benim için nasıl bu kadar önemli hale geldiğini düşünmekle meşgulüm.

. . . ve sonra seni tanıdım ve bunların hepsi ve daha fazlasıydı. Ve bunun bir kısmı da nezaketiyle beni kazanma yeteneğiyle ilgili. *Samimiyet.*

Hemen ardından tipik nakaratım geliyor - onun için çok meşgul olduğumu söyleyen, bu her neyse - ama bu sefer onu itiyorum. Belki de Kelly haklıdır. Belki de stresten ve bitmek bilmeyen listelerden uzaklaşıp bir süreliğine keyfime bakmalıyım.

Gunner'ın tadını çıkar.

"Sizi uyarıyorum," diyorum tuvalimin arkasından, "bu kesinlikle korkunç bir şey."

"Ve bence kendine çok yükleniyorsun, ama sanırım bu senin için normal bir şey."

"Her neyse."

"Ben ciddiym. Nedense seni bir yüksek lisans öğrencisi olarak hayal edemiyorum. Onun yerine, Manhattan'da yüksek bir yerde seksi bir takım elbise giyerek büyük anlaşmalar yapması gereken biri gibi hissediyorum."

Yüzümü göremediğine seviniyorum, çünkü beni nasıl bu kadar iyi tanıyabiliyor? Altında saklı gerçek beni nasıl hissedebiliyor?

"Belki bir gün," diye mırıldandım.

Ve ben ona söylediğim yalan yüzünden yaşadığım korkuyu üzerimden atamadan, Mimi başka bir soruyla geri dönüyor. "Sırada, sevgiline büyüdüğünde ne olmak istediğini söyle."

"Bir veteriner," dedim.

"Bütün küçük kızlar öyle değil miydi?" diye soruyor. "Ben mi? Ben profesyonel bir beyzbol oyuncusu olmak istiyordum."

"Yaptın mı?" Ben sordum.

"Bütün küçük çocuklar öyle değil miydi?" diye karşı çıkıyor.

"Doğru. Bu arada, sana sormak istediğim bir şey var.

."

"Aman Tanrım. Ciddi misin?" ahırda yüksek sesle yankılanıyor. Herkesin dikkati, ardından gelen tiz "Evet. Elbette" sesinde.

Ayağa kalkıp baktığımda, ahırın karşı tarafında oturan çift, kadının adamın kollarına atlamasından ve adamın elindeki yüzük kutusundan anlaşıldığı kadarıyla nişanlanmıştı. Salonda alkış tufanı kopuyor ve adamın elinde tuttuğu ve "Benimle evlenir misin?" yazdığı tuvali seçebiliyorum.

Birkaç gözyaşı ve öpücükten sonra çift arasında daha fazla öpücük paylaşıyor ve ardından hepimiz masalarımıza yerleşmeden önce bir fotoğraf çekiliyor.

"Buradaki tüm zavallı adamlar muhtemelen sevgililerinin de aynı şeyi umduğunu ter döküyordur," diyorum ve Gunner gülüyor.

"Bu çok doğru. Şuradaki mavi gömlekli adama bak." Gözlerimi yönlendirmek için çenesini kaldırıyor. "Sürekli yakasını çekiştiriyor ve şarabını yudumluyor."

Mavi tişörtlü adam tam da bunu yaptığında bir kahkaha attım. Adamın tamamen rahatsız olduğu anlaşılıyor.

"Bu çok heyecan vericiydi, değil mi? Bu bizim ilk *Brushes 'N' Booze* nişanımızdı ve daha fazla heyecanlanamazdık. Şimdi sıra sizlerin birbirinizi tanımasına geldi, belki siz de bu kadar şanslı olabilirsiniz. Sıradaki sorumuza geçelim. Bu gece burada birlikte olacak kadar şanslı olduğunuz kişiye, sizin için anlaşmayı bozan tek şeyi söyleyin. Bu bir özellik, bir durum ya da bir şey olabilir, ama sizin için bir ilişkide vazgeçilemez olan *tek şey* bu."

"Önce sen," diyor Gunner, arkasına yaslanıp şarabından bir yudum alarak.

Dudaklarımı büküyorum ve bir süre ona bakıyorum. "Saygısızlık," diyorum, başını sallıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Peki ya sen?"

"Aldatma," diyor tereddüt etmeden. "Size yalan söylenmesinden ve yalan söylendiğini öğrenmekten daha kötü bir şey yoktur."

Suçlu görünmemek için yutkunmaya çalışırken dilim ağzımda aniden kalınlaşıyor.

Çünkü ben
suçluyum. Ona
yalan söylüyorum.
Onu *kandırıyorum*.

Ve şu anda bu yalanı itiraf edemeyecek kadar kendimi kaptırmış durumdayım. Kahretsin, bunu bir barda ve *çok ateşli* bir barmenle flört ederken anında buldum.

Kandırmak için söylenmedi. *Yalan* kelimesinin tanımı söz konusu olduğunda kendi düşüncem kendisiyle çelişiyor.

Söz konusu yalanı düzeltmek için yeterli zamanım oldu mu? *Evet*.

Peki Gunner'ın cevabı benim için de geçerli mi? Elbette, ama bunu tahmin etmemiştim.

-randevular, kahkahalar ve onunla birlikte olduğum zamanları dört gözle beklerken olmadığım zamanlarda üzülme. Ama onun anlaşma kırılcılığı sadece

ilişkilerden hoşlanan arkadaşlar değil ? Biz de öyleyiz, değil mi? Geçici. Onunla her şey çok iyi olsa bile.

Gerekçen berbat, Chase.

Yine de buna tutunuyorum, çünkü aldatmadan da nefret ettiğimi göz önünde bulundurursak, kendimi içinde bulduğum kaya ve zor durumdan çok daha çekici geliyor.

Basitçe söylemek gerekirse, ona söylemenin bir yolunu bulmalıyım. Ona yalanı söylediğimde bir geceden fazla kalacağımızı bilmediğime ikna etmek için.

Neyse ki sonraki birkaç soru kolay ve daha neşeli. Gunner, tuvalet kağıdının rulonun üzerinde nasıl durması gerektiği (o da benimle aynı fikirde, üstte durmalı), günün en güzel saatinin ne olduğu (o gün batımını, ben gün doğumunu tercih ettim), en sevilen renk (ben turuncu, o yeşil dedim) ve benzin deponuzu doldurmak için ne kadar beklediğiniz (o ışık yandığında, ben deponun çeyreğine ulaştığında dedim) gibi sorularla beni gülmekten kırdı geçirdi.

"Ve son olarak," diyor Mimi, "zamanınızın son on dakikasını resimlerinizi bitirmek için kullanırken, flörtünüze sizin hakkınızda öğrenmesinden en çok korktuğunuz şeyi söyleyin."

"Tanrım," diye mırıldanıyor arkamda bir adam, aniden terapi seansı gibi hissettiren bir randevudan bıktığı belli.

Gunner onu duyuyor ve bakışlarımız karşılaştığında bir kahkahayı bastırıyor. "Sıra bende mi?" diye soruyor ve yüzündeki endişe çizgileri belirginleşirken başımı sallıyorum. "Sandığın kadar iyi bir insan olmadığımı öğrenmenden korkuyorum."

"Gunner, bu hayatımda duyduğum en saçma şey. Demek istediğim, her yerde çıplak yemek yapan zavallı kadınlar için ne kadar endişelendiğinize bir bakın. Ve

."

Bir kahkaha patlattı ve o anı mizahla aydınatabildiğim için çok mutluyum çünkü az önce söylediği şey çok saçma ama yine de muhtemelen söylediklerine gerçekten inandığını biliyorum.

Tıpkı şimdi söyleyeceklerimde yaptığım gibi.

"Ve korkarım ki beni normal hayatımda tanısaydınız, orada olduğum kişiden hoşlanmazdınız."

Gunner fırçasının ortasında durdu ve benimle göz göze geldi. Ona pek çok gerçek şey söyledim ama şu anki kadar dürüst olduğumu hiç sanmıyorum.

"Neden öyle dedin?" diye soruyor, ben cevap vermekten korkan küçük bir çocuk gibi omuz silkerken o başını yana eğip gözlerimi arıyor.

Ona gerçeği söyle, Chase.

Bu cümle zihnimde hayalet gibi dolaşıyor ama içimde *bu* geceyi mahvedecek -*buna* zarar verecek- gücü bulamıyorum *çünkü* aramızda bir şey var.

Omuz silkiyorum, kullanmam gereken kelimeleri bulamıyorum, onu incitmeyi kendime yediremiyorum ... ya da daha doğrusu onu kaybetmeyi göze alamayacak kadar bencilim.

"Hey," diyor. Oturduğu yerden kalkarak masanın karşısına geçti ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. "Bazen hepimiz farklı insanlarız." Dudaklarını bir kez daha bastırıyor. "Bazen günlük rutininizin dışına çıktığınızda gerçekte olduğunuz kişi olmak daha kolaydır ve oradaki her şey sizi normal yerinde tutar."

Ben ona hak veremeyerek başımı sallarken o arkasına yaslanıp bakışlarımı tutuyor ve neyse ki Mimi'nin masasında duran ve bize zamanın dolduğunu söyleyen zil sayesinde kurtuluyorum.

"Bayanlar ve baylar, şimdi sevgilerinize onun portresini ya da size onu hatırlatan resmini gösterme zamanı. Derin nefes al. Ve ... göster onlara!"

Chapter

NINETEEN

Topçu

Chase birkaç adım uzaklaşıp geri geri yürürken yüzünü bana dönüyor ve dudaklarında nazlı bir gülümsemeyle, "Gerçekten o kadar yüksek sesle horladın ki herkes dönüp bize baktı," diyor.

"Bana bir elmalı turta çizdin." Gülmeden söyleyemiyorum bile.

"Ooey-gooey, sıcak ve sulu bir elmalı turta." Reverans yapıyor. "Bu ince detayları görememiş olabilirsiniz ama sizi temin ederim ki ruhen oradaydılar."

Stüdyoda portresini çevirdiğinde neredeyse sandalyemden düşecektim. Kesinlikle homurdandım ve şarap içkimi ondan önce yuttuğuma çok sevindim çünkü ikimiz de kahkahalara boğulduk.

"Bu en iyisi. Sonsuza dek el üstünde tutacağım," diyorum. "Benimki seninki kadar esprili değil."

"Beyaz papatya tarlasında kırmızı Converse. Resim yeteneğinden çok etkilendim," diyor. "Ve randevumuzun geri kalanını da resme dahil etmiş olman." Üzerinde bulunduğumuz patikanın her iki yanını kaplayan yabani papatya tarlasını işaret ediyor.

"Lego yapımcılığından çok daha iyi bir ressamım."

"Ben kendi adıma bu kitabı çok sevdim ve evdeki rafımda nereye koyacağımı çok iyi biliyorum."

Home.

Bu kelime onun kahkahasından daha yüksek sesle söyleniyor, çünkü aramızdaki her neyse, son kullanma tarihinin belirsiz olduğunu hatırlatıyor.

Bu yüzden mi onun yanında kendim olmakta bu kadar özgürüm? Normalde kendimi tutup daha temkinli davranmam gerekirken istediğim ve kastettiğim şeyleri söyleyebiliyorum? Her günü ölüyormuş gibi yaşa mottosuyla yaşıyorum ama yine de çıktığım kadınlara karşı hiç bu kadar açık ve gerçek olmamıştım. Kendimi korudum ve onları kendimden uzak tuttum. Chase ile mi? Tanrım, Chase'leyken, şehirdeyken bende kalması için onu davet ettim. Geçici olarak yanıma taşınması için.

Asıl soru neden?

patıkada etrafıma bakıyorum. Önümüzdeki gölün sakinliğine ve üzerimizdeki gök gürültüsü bulutlarına. Batan güneşin pembelerini ve turuncularını sergilemek için aralarında boşluklar bırakarak gökyüzünü kaplayanlara. Gölün karşı tarafında, verandasında ışıklar yanan bara. Müziği yüksek sesli ve bluesy ve gölün ötesine taşıyor, böylece onu yüksek sesle ve net bir şekilde duyabiliyoruz.

Muhteşem. Büyüleyici.

Ama hiçbirisi karşımdaki muzip gülümsemeli ve meraklı gözlü kadın gibi değildi.

Elinden tutup kendime çekiyorum ve başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

"Bu güzel bir şarkı," diyor kalçalarını sallayarak ve ben de o ana teslim olup onu döndürmek için elimi başının üzerine koyuyorum.

"Bu adam ancak bu kadar dans edebilir," diye takılıyorum ve onu tekrar kendime çekiyorum.

"Beni sarhoş etmek ve benden faydalanmak için randevulara götürdüğünü düşünmeye başlıyorum."

Bana komik şeyler yapan o büyük mavi gözleriyle bana bakıyor, sonra tekrar dönüp gülüyor.

"Evet. Planım bu. Seni çakırkeyif yapacağım ki gün batımında kalçalarını oynatıp böyle dönmeni izleyebileyim."

"Aha," diyor ve parmağını kaldırıyor. "Bu geceki küçük bilgi yarışmamız sayesinde artık gün batımının günün en sevdiğin zamanı olduğunu biliyorum."

Başımı sallıyorum, saçlarında parlayan güneş ışınlarını izliyorum ve onu tekrar o kadar çok istiyorum ki canım acıyor. Gülüşü, kahkahası, zekâsı ya da vücudu olsun, ona bir türlü doyamıyorum.

"Bana aşk hayatından bahset, Gunner."

"Ne?" Birkaç adım önümde koşup papatya tarlasından bir karahindiba koparıırken gülüyorum.

"Beni duydun. Ama bekle, sus" -elini bana doğru uzattı- "Önce dileğimi tutmam gerek." Sonra bir süre gözlerini kapatıyor, dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor, sonra kocaman bir nefes alıp karahindiba tohumlarını etrafa saçıyor. "Tamam, şimdi tüm detayları anlatabilirsin."

"Bir şartla," diyorum, hâlâ detayları anlatacağımdan emin bir şekilde. "Şartlar, ha?" Kaşlarını kaldırıyor.

Başımı salladım. "Ne diledin?"

Başını eğiyor ve bir süre bana bakıyor, cevap verirken sesi yumuşak. "Bunun gibi daha fazla gece için."

Onun dileği bu olmasa bile, beni yüzde yüz ikna etti ve aynı dileği ben de istiyorum.

"Sık sık iyi şeyleri kendi kendine sabote eder misin? Sanırım benden aşk hayatımı anlatmamı istemen tam da bunu yapman anlamına geliyor," diye uyarıyorum ama gülümsemem aksini söylüyor.

"O kadar kötü, ha?" Omuz silkiyor. "Sadece merak ettim. Birinin eline geçirdiği ve bırakmadığı adamlardan birisin, o yüzden ..."

"Sanırım bu bir iltifat?" Ben soruyorum.

"Çok büyük bir iltifat."

"O zaman teşekkür ederim."

"Rica ederim." Yürümeyi bıraktı ve bana baktı. "Yıllar boyunca pek çok kalp kırdığınızdan eminim-"

"Bunu kalp kırma kraliçesi olduğuna yemin ettiğim kadın söylüyor." "Sakin bana laf atmaya kalkma." Parmağını bana doğru sallıyor. "Bir randevu için yeterince soru-cevap yapmadık mı?"

Başını geriye atıp gülüyor, sonra da içime girip beni öpmeye başlıyor. Elleri saçlarımın arasından geçiyor, dili benimkiyle alay ediyor, ağzından inilti dökülüyor. *En iyi öpücük türü.*

Bu kadının nasıl bir çelişkiler yumağı olduğuna hayret ediyorum. Seksten hoşlandığını ama insandan hoşlanmadığını söyledi ama yine de bana karşı böyle açık, özgür ve şefkatli. Katı ve planlı olduğunu iddia ediyor, sonra da hiçbir tahrik ya da görünürde bir umursama olmaksızın beni böyle öpüyor.

Onu bunu yaparken izlemek nasıl bu kadar kolay, bu kadar zahmetsiz? Ona bunu yaptırmak?

Beni ona aşık etmek mi?

Bu çılgınca bir konuşma ama yine de . . . O zeki, güzel gözleri ve büyüleyici gülümsemesiyle karşımda durduğunda bile onu aklımdan çıkaramıyorum.

Daha fazlası için baskı olmadığı için mi? O gidiyor ve biz de sloganıma göre yaşıyoruz: Her günü son gününmüş gibi yaşa.

"Hadi ama Gunner, yerel bir gönül adamını çaldığım için otel odama nefret mektupları gönderilmeye başlanıp başlanmayacağını bilmeyi hak etmiyor muyum?"

Homurdanıyorum. "Pek sayılmaz."

"Başlayacağım. Biriyle çıkıyorum ama ciddiye almıyorum. Alınganlık yapmaya, kendimden ya da duygularımdan bahsetmeye pek hevesli değilim."

"Nedenmiş o?" Merakla sordum. Bunların hepsini benimle yaptı.

"Çünkü zamanım yok. Belirli bir zaman diliminde ulaşmak istediğim hedeflerim ve başarılarım var ve açıkçası, ilişkiler dağınık ve zaman alıcıdır ve beni bunu yapmaktan alıkoyar." Gözleri ilk kez benimkilerle buluşuyor ve itirafından neredeyse utandığını anlayabiliyorum. "Kulağa soğuk, duygusuz ve bencilce geldiğini biliyorum."

"Hiç de değil."

"Ama bir erkeğin hayattan bir şeyler istemesi normalse, neden bir kadın için normal değil? Ve neden bu çifte standart?"

"Hey?" Eline bir öpücük konduruyorum. "Ne?" Bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Neden hırslı olduğun konusunda açıklaman ya da gerekçelendirmen gereken hiçbir şey yok. Bu yönünü seviyorum."

"Çoğu erkek ilk başta bunu söyler ve sonra daha fazlasını istediklerinde ve onlara veremeyeceğimi söylediğimde, öfkeli pislikler haline gelirler."

Kim bu kadın? Bir saat önce resim atölyesinde, gerçek yüzünü öğrenirsem ondan hoşlanmayacağımdan endişe ediyordu ve şimdi karşımda çoğu insanın - çoğu *kadının* - sergilemekte zorlanacağı bir samimiyetle duruyor. Bu yüzden onu daha da çok seviyorum.

Kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. "İnanılmazsın," diyorum sonunda. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü çok az insan ne istediğini bilecek kadar kendini tanır. Sen biliyorsun. Biliyorsun. Ve bunu istediğin için özür dilemiyorsun ve bana göre bu seksi bir şey. Bu çok çekici. Bu beni seni tanımak istememe neden oluyor.

Böylece bu hedeflerin her birinin peşinden koşarken seni duyabilir ve alkışlayabilirim."

Varlığımın her zerresiyle bunu kastediyorum. Beni kenarda isteyip istemeyeceği başka bir hikaye. *Bu anlardan sonra seni istemeyebilir.* Ki istediğimin bu olmadığını düşünmeye başlıyorum. *Ben daha fazlasını istiyorum.*

Gülümsemesi tereddütlü, bana bakarken gözleri yaşlarla doluyor. "Daha önce kimse bana bunu söylememişti."

Ve ben daha cevap veremediğim yağmurun ilk damlaları vurdu. Büyük, kalın ılık su damlaları kaldırımda çeyrek büyüklüğünde sıçramalar yapıyor. Etrafıma bakıyorum ve yüz metre ötede belediyenin piknik için kurduğu bir çardak görüyorum.

"Hadi. Bu taraftan," diyorum, geldiğinden emin olmak için arkama bakmadan önce birkaç adım atıyorum.

Bir ciyaklama bekliyorum. "Saçlarımın dağılmasını istemiyorum" ya da "kıyafetlerim mahvolmasın" ama onu gördüğümde kendimi olduğum yerde durmuş buluyorum.

Chase yağmurun altında duruyor. Dökümlü eteği ve atlet vücutuna yapışmış, saçları sırlıklam ama yüzü ve elleri gökyüzüne doğru kalkık ve dudaklarında kocaman bir gülümseme var.

Sadece ona bakıyorum. Sanırım her damlada biraz daha düşünüyorum. Onu.

"Chase?"

Bağırıyor ama beklediğim şekilde değil. Onun yerine, etrafında dönüyor İlk buluşmamızda yaptığı gibi ellerini uzatıyor, deli gibi gülüyor.

"Benimle dans et," diye ısrar ediyor.

"Neden?" Gülüyorum.

"Çünkü bundan sonra her yağmur yağdığında durup beni düşüneceksin."

Kesinlikle haklı. Şu anı düşünmeden bir daha asla yağmur damlası hissetmeyeceğim. Onun seksi gülümsemesini ve vahşi gözlerini.

"Sen delisin, bunu biliyor musun?"

"Evet." Elimi tutuyor ve gülüyor. "Duyabiliyor musun?" diye soruyor ve elini kulağına götürüyor. Gözlerimi kapattığımda barda hâlâ çalan hoparlörlerden Louis Armstrong'un *"What a Wonderful World"* şarkısını zar zor duyabiliyorum. "Hadi ama."

Ve böylece dans ederiz.

Vücut vücuda, ılık yaz gök gürültülü sağanağı etrafı sararken
Bi
z. İki yanımızda papatya tarlaları vardı.
Ve kesinlikle bir şeyler büyüyor.

Chapter TWENTY

Chase

CEP TELEFONUMUN ÇINLAMASI beni sarsarak uyandırıyor ve dizüstü bilgisayarımın bacaklarımdan yatağa düşmesine neden oluyor. Yönümü bulmam ve telefonumu şu anda yaslandığım iki yastığın arasına düştüğü yerde bulmam bir saniyemi alıyor.

Ekrana bakıyorum ve babam ya da kız kardeşlerim olmadığı için rahatlayarak iç çekiyorum.

Herkes iyi ve içimdeki endişeli kişi biraz daha rahat nefes alabiliyor.

Ama bu Gunner. Şu anda işte olması gereken Gunner.

Çünkü saat sabahın biri.

"Hey. Her şey yolunda mı?"

Erkeksi kıkırdaması kulaklarımı selamlıyor ve sesiyle kendimi yastıklara .

"Ben iyiyim. Her şey yolunda. Seni korkutmak istememiştim. Uyuyor muydun?"

"Hayır. Evet. Çalışırken uyuyakalmışım." Neden aradığına dair sormak istediğim milyonlarca soru var ama benim için nadir olan bir şeyi yapıyorum. Arkama yaslanıp sorgulamadan bekliyorum.

"Hâlâ isteyim, o yüzden uzun konuşamam ama bu gece sana hiç cevap vermedim ve senden bir şey sakladığımı düşünmeni istemedim."

"Gunner? Sen neden bahsediyorsun?" Zihnim *Brushes 'N' Booze*'da sıcak yaz fırtınasındaki yavaş dansımıza dönmeden önce cevapladığı tüm soruları gözden geçiriyor.

"Aşk hayatım. Sen sordun ama ben cevap vermedim."

"Sorun değil. Bunu iki kez düşünmedim bile." Düşünmedim de, ama şimdi bu sözlerle beni sabahın birinde arayıp söyleyecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

"Bu iyi değil. Sen paylaştın ama ben paylaşmadım." Duraksıyor. "Konu flört hayatıma geldiğinde dolabımda hiç iskelet yok. Senin gibi ben de çıkıyorum ama nadiren birilerinin yakınlaşmasına izin verdim. Orada olanlardan sonra baş etmem gereken çok şey vardı."

"Tamam." Ve eminim *ki başa çıkılması gereken çok şey* olması, böylesine korkunç yaralanmalardan kurtulmanın ne kadar yorucu olduğunu *bir* kez daha hafifletiyordur. Zihinsel ve fiziksel olarak.

"Ve başlamadan önce, tam açıklama. Bu çağrıyı yapmak için birkaç kadeh sıvı cesareti içmiş olabilirim."

"Sıvı cesaret bazen gereklidir," diye mırıldanıyorum, aniden açıklamak istediğı şey konusunda gerginleşiyorum.

"Telefon görüşmesi de öyle, çünkü bunu yüz yüze söylemek daha zor." Çok sevimli olan gergin bir kıkırdama çıkarıyor.

"Not edildi."

Derin bir nefes aldıktan sonra şöyle diyor: "*Her şeyden* sonra önce iyileşmem gerekiyordu. Ayrıca hala askerdim ve kendime bir daha kimsenin bana bağlanmasına izin vermeyeceğime dair söz verdim, çünkü ya bir daha olursa? Eve dönmeyen kardeşlerimin yaşadıklarını bir başkasına yaşatamazdım."

"Gunner, bunu açıklamak zorunda değilsin."

"İstiyorum. Lütfen. Bütün gece burada oturup içki servisi yaptım ve sen bana kendini açtığın ve ben sana aynısını yapmadığım için kendimi bok gibi hissettim. Tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldıyorum.

"Askerdeyken bu benim bahanemdi - o dönemde çıktığım kadınlarla arama mesafe koydum çünkü onları incitmek istemiyordum. Ancak terhis olduktan ve artık bu bahaneyi kullanamadıktan sonra, tüm bunların travmasıyla kendim başa çıkana kadar kimsenin bana yaklaşmasına izin veremeyeceğimi fark ettim. Gördüğüm ve yaptığım korkunç şeylerle yüzleşmek zorundaydım. Asla kabulleneceğimi sanmasam da, onlarla yaşamayı öğrendim. Onlarla başa çıkmayı. Ve uzun bir süre boyunca, içimdeki yaraların dışındakilerden çok daha kötü olduğunu görecektim kadar başka birinin yaklaşmasına izin vermeden önce kendimi düzeltmem gerektiğini biliyordum. Her iki setin de onları korkutup kaçıracağından korkuyordum."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor ve onu itiyorum. Bana ruhunu, kırılganlıklarını acayip bir şekilde açtı ve ben afalladım. Erkekler bunu yapmaz. Böyle konuşmazlar. Kendilerini açıp açıklamazlar.

Ya da en azından ben hiç böyle biriyle birlikte olmadım. Belki de dinlemeyi hiç umursamadım.

Ama Gunner'ı dinlemeyi önemsiyorum. Dinlemek *istiyorum*.

"*Harikası*," diye fısıldıyorum ona, yanağımdan bir damla yaş daha süzülürken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

"Sadece bunu sana açıklamam gerekiyordu. Seninle çıktığımı ama senin gibi yakınlaşmadığımı bilmen için, ama başka nedenlerden dolayı. İki yara izimi de gösterdiğim ilk kişi sensin Chase."

"Ve her iki set de benim için çok güzel."

Gunner konuşmaya başlıyor ve sesi kesiliyor, bu yüzden durup boğazını temizliyor. Ama yemin ederim hattın diğer ucundan burnunu çektiğini duyuyorum ve bu bende umutsuzca kollarımı ona dolayıp sıkıca sarılma isteği uyandırıyor.

Başlangıçta söylediğim beyaz yalanı, düzeltme zahmetine düşüncesiz, atılmış bir satırdan başka bir şey olarak görmeyeceğini umuyorum. *Ve bunu bir dağa dönüştürmemesi için ona yalvarıyorum.*

Benim hakkımda herkesten daha çok şey biliyor. Ve benden nefret etmesini istemiyorum. Benim hakkımda daha az düşünmesini.

Çünkü onun daha çok olmasını istiyorum. Daha fazlasını.

Dönem.

"Bara geri dönmem gerekiyor."

"Evet. Tamam," diyorum. Bağlantıyı sessizlik dolduruyor, ama henüz kapatmıyor. "Sıvı cesaret ya da değil, telefonda ya da yüz yüze ... bana söylediğin için teşekkür ederim."

"Sesini duymak güzeldi. İyi geceler, Chase." "İyi geceler, Gunner."

Ve bağlantı koptuğunda, elimde telefonum göğsüme yaslanmış bir şekilde oturuyorum. Tanıdığım klasik Gunner bu değil mi? Olmaktan ve iyileşmek zorunda kalmaktan bahsettiği adam değil, kendimi ondan daha savunmasız hissetmediğimden emin olmak isteyen bir adam. Otel odama döndüğümünden beri iki kez düşünmediğim bir soruyu yanıtlamak için arayan bir adam.

Kim bu adam ve nasıl bu kadar iyi olabiliyor?

Az önceki karahindiba dileğim aklıma geliyor ve yorganımın altına daha da sokulurken gülümsüyorum.

Bunun gibi daha fazla gece için.

Bunun o zaman da doğru olduğunu düşünmüştüm, umarım şimdi de öyledir.

Yağmurda dans ettikten sonra.
Az önce aldığım telefondan sonra. Kesinlikle
daha fazla böyle gece.

Chapter

TWENTY-ONE

Topçu

Yedi Yıl Önce

SAL, vücudumun çığlık atmasına neden olan bir güçle kolumu çekiyor.

Her yerde. 1965 model bir Mustang, günümüzdeki arabaların sahip olduğu güvenlik standartlarına tam olarak sahip değil ve lanet olsun, şu anda vücudumdaki her kas ve kemik bunu hissediyor.

Dün gece kazayı öğrendikten sonra Sal'in yumruklarının bana bir numara yapmasına yardımcı olmuyor.

"Tanrı'ya şükür, kimse yaralanmadı. Tanrı'ya şükür, iyisiniz." Annemin tekrar tekrar söylediği sözler durumu sakinleştirmeye yetmedi. Anneme odadan çıkmasını söylerken de. *Bana bir ders vermesine* izin vermezse sonuçlarına katlanmakla tehdit ettiğinde de. Kapıyı kapatıp onu dışarıda bıraktığında gözleri benimkilerle buluşmadı. *Korkak.*

Ve sonra, yüzümde boktan bir sırtış ve çenemde lanet olası bir kaldırışla orada durdum ve bana yumruklarıyla ve hakaretleriyle öğrenmemi istediği "dersi" gösterdi.

Tekrar çekiştiriyor ve beni alışveriş merkezinin köşesine sürüklerken dişlerimi sıkıyorum, orada cam vitrinden bir adım uzakta duruyoruz, böylece kimse bizi gerçekten göremiyor.

"Tanrı yardımcım olsun, evlat," diye alay ediyor Sal. "Öyle ya da böyle seni bir adam yapacağım."

"Ne olmuş yani? Ben de senin kadar acınası olayım diye mi?" Karşı çıkıyorum. "Ben gitmiyorum. Hayatta olmaz."

Elbette, arabasını çarptım, ama o pislik bunu hak etmişti. Bir insan ancak bu kadarını kaldırabilir, bir insan bu kadar ikinci planda yaşamayı göze alabilir.

ve ben, doğru ya da yanlış, dün gece kırılma noktama ulaştım.

"Durumu anladığını sanmıyorum *evlat*," diyor, sanki bir hakaretmiş gibi. "Sarhoşken, *reşit* değilken araba kullandın ve kaza yaptın. Sonra da kaza mahallinden kaçtın-"

"Aramadım. Seni ben çağırdım." Bunu yapmak için elimden gelen her şeyi yaptım ama korkmuş ve yaralanmıştım ve Boone zaten kanunla başı derde girdiği için başı derde girmesin diye oradan yaya olarak kaçtı. "Beni almaya geldin ve arabayı cipinle oradan çıkardın."

Gülümsemesi kibirliydi. "Gerçekten mi?" Masummuş gibi davranıyor. "Çünkü hatırladığım kadarıyla ve ihbarda bulunduğumda polislere memnuniyetle anlatacağım kadarıyla, *sorunlu* üvey oğlum inadına arabamı çaldı. Ve henüz yirmi yaşında olmasına rağmen içki dolabımı kırdı, sarhoş oldu, kasamdan para çaldı-"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Kolumu daha da sert çekiyor, parmakları pazumu morartıyor ve tehdit ediyor. "İçkimi, paramı ve arabamı çaldıktan sonra içkili araba kullanmaya karar verdi ve arabama çarptı, yolcusunu yaraladı ve ardından bir çite ve diğer kişisel eşyalara zarar verdikten sonra olay yerinden kaçtı."

"Sen aklını kaçırmışsın." Kelimeleri söylüyorum ama sessiz bir panik aniden boğazımı tırmalamaya başlıyor.

"Öyle miyim?" Kıkırdıyor. "Memur bey, biliyorum o benim üvey oğlum ve onu çok seviyorum ama sanırım *bu sefer* ona bir ders vermem gerekiyor. Tüm bu ihlaller için tam suç duyurusunda bulunmak istiyorum, çünkü bu sefer şanslıydı ve kimseyi öldürmedi, ama bir dahaki sefere ... *ve bir dahaki sefer* olacak, çok daha kötü olabilir."

"Buna cesaret edemezsin." Ama Sal'in gözlerindeki bakış, yapabileceğini söylüyor.

"Gerçekten ikna edici olabilirim." Beni bir süredir hayatlarından çıkarmayı planladığını hissettiren bir başka ürpertici gülümseme ve ben de ona bunu harekete geçirme fırsatı verdim. "Dün gece karakoldaki arkadaşımı aradım bile. Üç, dört yıl içinde iyi olacağını söyledi." Omuz silkti.

"Siktir et bunu. Siktir git." Blöf yapıyor. Yapmaz. Yine de içten içe öyle olmadığını biliyorum. Evlendiklerinden beri annemin bana bakış açısını zedelemeye çalışıyor. Ve şimdi üvey kardeşim Marcus beyzbolla dikkat çekerken, daha parlak olandan kurtulmak daha kolay olmaz mıydı?

Midem bulanıyor ve sadece akşamdan kalma olduğum için değil. Ama ciddi olduğu için. Bunu demek istiyor.

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa, şimdi anlıyorsun." Daha yakına eğiliyor, böylece nefesindeki bayat alkol ve sigara kokusunu alabiliyorum. "Senin olduğun her şeyin bir parçasına sahibim, Ryan."

"Cehenneme git."

Kıkırdaması alçak ve aşağılayıcı ve yumruklarımı sıkmana neden oluyor. "Sence baban seni şimdi görseydi ne derdi? En azından onurlu bir adamdı. En azından yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmiş olurdu. En azından-"

"Babam hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Gözyaşlarım yanıyor ve içimde öfke alevleniyor. Sal'in canı cehenneme. Eve hiç gelmediği ve beni burada bu pislikle bıraktığı için babamı sikeyim. Annemi de bunun olmasına izin verdiği için sikeyim. Hepsini. Her bir parçasını.

"Bildiğim tek şey, seni bu işe alım ofisine götürüp askere yazdıracağım ya da polisleri arayıp suç duyurusunda bulunacağım. Umurumda bile değil. Ama dört yılını ülkenin hizmet eden bir adam olarak ya da dört yılını Billy-Bob'un kız arkadaşı olarak parmaklıklar ardında geçirebilirsin. Sen karar ver, *evlat*."

Bu sözler karşısında kalbim duracak gibi oluyor. Özellikle de askerlik şubesinin kapısından on adım *ötede* durduğumuzu fark ettiğimde.

Endişelenmekle ve başka bir yumruk beklemekle o kadar meşguldüm ki, nereye park ettiğini fark etmeyi düşünmedim. Nereye gittiğimizi.

Ve şimdi korkudan donmuş durumdayım.

"Ama beyzbol. Peki ya beyzbol ve-"

Kıkırdaması sözümü kesti. "Beyzbol öldü. Bir ton yeteneğin var ama başarılı olmak için gereken her şeyden yoksunsun. Herkes bunu biliyor ve bu yüzden sana hiç çağrı gelmiyor. Gerçekten akli başında bir koçun kanunları çiğneyen bir pislikle anlaşacağını düşünüyor musun? Kendisini besleyen ve barındıran elden çalan ahlak yoksunu bir *çocukla*? Senin gibi sicili temiz ve başının üstünde halesi olan bir düzine atıcı daha var. Bunu kendine sen yaptın Ryan. Hepsi senin suçun. Kendini suçla."

Ona bakıyorum ve varlığımın her zerresiyle ondan nefret ediyorum. Gözlerim doluyor ve onlara karşı koymak için her şeyimi harcıyorum.

"Hapishane ya da ordu. Sen seç."

Her şey burada seninle olmaktan daha iyidir.

İşin en can alıcı noktası da bu değil mi? Burada sıkışıp kalmıştım ve paramız olmadığı için bir ortaokulda oynuyordum - ve ayrılırsam anneme ne olacağından korkuyordum - ve mucizevi bir şekilde, sadece iki yıl sonra, Marcus'u dört yıllık bir okula göndermek için para *bulundu*.

Gitmeliydim.

Annemi korumayı umursamamalıydim, çünkü annem o kadar şartlanmış ki, ona ne yapıp yapmadığının bir önemi yok, çünkü asla gitmeyecek.

Oğlunu asla tacizci eşine tercih etmez.

Her şey burada seninle olmaktan daha iyidir.

İşe alım memurunun önünde kusmamaya çalışarak dururken sürekli bunu söylüyorum.

"Buraya kendi isteğinle geldiğine emin misin?" diye soruyor memur, morarmış gözüme ve cildimdeki çürüklere bakarken.

Ona bakarken suyun içinden nefes alıyormuşum gibi hissediyorum, göz kırpyorum, kendi irademle burada olmadığımı görmesi için sessizce yalvarıyorum. *Sanırım zaten biliyor.* Bunun bana zorla dayatıldığını. *Bu anın her saniyesinden nefret ettiğimi.* Yanımdaki sadist, küçüklüğümden beri kurduğum hayali öldürüyor.

Hayallerin öldüğü yer burası.

Onun yüzünden.

Siktir git, Sal.

Ve bu sözleri her birkaç saniyede bir ve sürecin her adımından sonra tekrarlıyorum.

Noktalı çizgiyi imzalama. Yemin etme.

Lanet olası her şey.

Siktir git, Sal.

Chapter

TWENTY-TWO

Chase

"EASTON WYLDER? SEN MİSİN?" Gülümsemem otomatikleşerek hücreme doğru söylüyorum. "Ne yazık ki daha heyecan verici biri değil." Derin bariton sesi

ve büyük galibiyetlerden sonra takımı Austin Aces ile gece geç saatlerde yaptığı bar gezilerine geri dönüyorum. Adam çok tatlı, hatta biraz daha tatlı.

"Daha heyecanlı biri, diyor her zaman partinin neşesi olan adam."

"Pek sayılmaz." Homurdanıyor.

"Nasılsın? O muhteşem karın nasıl? Ya ikizler? Bana *her şeyi* anlat." Yatağa oturdum, konuşmak için heyecanlıydım.

"Biz iyiyiz. Hepimiz iyiyiz. Scout hâlâ imparatorluğunu yönetmekle meşgul. Yirmi farklı büyük lig organizasyonunda spor terapisti olacağını kim bilebilirdi? Bu çılgınlık."

"Pek sayılmaz. O senin için Scout. İnanılmaz biri."

"Haksız değilsin." Sesinde duyduğum gururu seviyorum.

"Peki ya çocuklar? Şu iki ufaklık nasıl?" Sevimli çift yumurta ikizlerini soruyorum.

"Büyümek ve mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı büyümek."

"Bir gün Easton Wylder ile konuşacağım kimin aklına ki? karısından ve çocuklarından bahsederken sesindeki sevgiyi dinlemek ister misin?" Ciddiyim. Scout'u bulmasının onunla ilgili her şeyi en iyi şekilde değiştirmesi aynı anda hem çılgınca hem de harika.

"Korkutucu, ha?"

"Çok."

"Sırada sen varsın."

"Komik. Çok komik, Wylder."

"Ve işte burada konuyu değiştiriyorsun, çünkü hattın diğer ucunda sessizce çıldırıyor." Tek kelime etmiyorum çünkü o haklı. Çok haklı ve bunu bilmenin tatminini ona yaşatmayı reddediyorum. Onun yerine kahkahayı patlattı. "Gördün mü? Haklıymışım. . Ben de o yollardan geçtim Chase. Hayatın kısa sürede ne kadar değiştiği konusunda seni daha iyi hissettirecekse, sanki daha dün bekârdım ve sana asılıyordum."

"Pek sayılmaz." Homurdanıyorum. "Senin için çok gençtim ve profesyonel bir sporcuyla bir barda birkaç kadeh daha fazlasını yapmayacağımı bilecek kadar yaşımdan çok daha bilgeydim."

"Akıllı kız, ama sanırım bir yerlerde kız kardeşlerin bu notu kaçırmış" diyor. Evet, üç kız kardeşimin de sporculara bağlı olması ironik.

"Belli ki" diyorum ama sırtıyorum. "Peki yayıncılık işi iyi gidiyor mu? Her şeyin gidişatından memnun musun?"

"İlk soruya evet, ikinci soruya da evet, hâlâ o piç kurusu eski erkek arkadaşınla birlikteyim." Finn Sanderson'la ilgili şakamıza gülüyor. "Hayır, ajans değiştirmiyorum."

Easton'ı henüz KSM'ye çekemediğim için kısmen hayal kırıklığına uğramış bir halde, "Günün birinde çekeceksin," diye takılıyorum. Benim işimde nadir bulunur. Samimi, profesyonel, nazik ve sorunsuz. Ayrıca, çok aranan biri - tam da bir müşteride sevdiğim özellikler. "Ama sizi bu yüzden aramadım."

"Ne ?"

Sonraki birkaç dakikayı The Center ve Gunner'ı anlatarak ve onlara bağış ya da yardım bulmanın en iyi yolu konusunda fikrini alarak geçirdim. Olası bir sponsorluk için onları bir MLB takımının radarına nasıl sokabiliriz.

"Kulağa harika bir program gibi geliyor. Scout ile kurduğumuz vakıfta kullandığım bazı kaynaklara bir göz atayım, bakalım bakabileceğin en iyi yerleri daraltmana yardımcı olabilecekler mi?"

"Gerçekten mi? Ben sadece tavsiye istemiştim, sizden torpil yapmanızı ya da bir iyilik istemenizi beklemiyordum."

"Biliyorum, ama bu çocuklar için ve bu şartlar altında, ülkemiz için yaptıkları fedakârlıklardan dolayı hepimiz onlara borçluyuz."

"Sen en iyisisin, Easton. Teşekkür ."

"İrtibatta olacağım."

Tam telefonu bırakacaktım ki elimde çaldı.

"Kelly!" Ekranda onun adını gördüğümde boş odaya sesleniyorum ve sonra cevap veriyorum. "Merhaba."

"Bu duyduğum en coşkulu biriydi," diyor gülerek.

"Öyle miydi?"

"Öyleydi." Başını salladığını görebiliyorum. "Ve önceden hevesli olmak için her hakka sahipsın, çünkü erkeğini buldum."

"Yaptın mı?" Küçük bir çocuk gibi ellerimi çırpıyorum. "Bana her şeyi anlat."

"Şu anda bir e-posta ile gönderiyorum. Onu nerede bulacağımızı. Geçmiş hakkında her şey-"

"Ben sormadan onun hakkında tam bir araştırma mı yaptın? Teşekkürler Kell," diyorum ve otelin boktan Wi-Fi hizmetine rağmen bilgisayarımı alıp e-postayı indirmek için çabalıyorum.

"Onu nasıl bulacağımızı öğrenmek istersin diye düşündüm." "Beni çok iyi tanıyorsun."

"Onu bulduğunuzda ne yapmayı planladığınızı söyler misiniz?" diye sorar.

"Bu tartışmaya açık." Kıkırdıyorum. "Ona haber vermekle Hayali temelsiz değildi. Eğer hala oynuyorsa, belki bir MLB takımında denenmesini sağlayarak gelecek nesillere bir şansının olduğunu söyleyebiliriz. Ya da tamamen farklı bir yol izleyebilir ve kahramanlarımıza teşekkür etmek için bir veteran maçına sponsor olabiliriz. Bunların hepsi KSM'nin iyi bir şekilde tanınmasını sağlayabilir."

"Ha. Şu Finn kafana , değil mi?" Kıkırdıyor. "Hayır. Evet. Her neyse."

Kendi hesabıma gülüyorum.

"Dürüst olmak , senin adamın bunu kabul edeceğinden emin değilim."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Savaş insanı değiştirir. Kağıt üzerinde o zaman olduğundan tamamen farklı görünüyor."

"Anlamı?"

"Döndüğünden beri hiçbir yerde oynadığını görmedim. Askere gitmeden önce küçük çaplı bir sabıkası vardı ve terhis olduktan sonra tertemiz oldu. Sanki tamamen farklı bir insan olmuş. Artık kendi adını bile kullanmıyor, sadece takımının ona taktığı bir lakap var. Yani adam bir savaş kahramanı ve kendi barının sahibi olmasının yanı sıra gazi toplumu için de bir sürü şey yapıyor."

"Bekle. *Ne dedin sen?*" Göğsüm aniden daralıyor ve biraz daha dik oturuyorum.

"Bar kısmı mı? Onun bir barı var. Adının ne olduğuna bakıyorum. Bana bir saniye ver çünkü yanlış anlamak istemiyorum."

"FU-Bar," diye fısıldıyorum ondan çok kendime.

"Evet. bu. Onu bulduğunu bana neden söylemedin?"

"Ben yapmadım. Sanmıyorum. Takma adı. Takma adı ne, Kell?" Aynı anda Kelly'nin e-postası da indirilmeyi bitirdi. Gunner'ın bana bakan bir fotoğrafıyla karşılaştım. Biraz daha genç, çöl kamuflajı giymiş, yüzünde bir sırıtış ve boynunda künyesi var.

Yüce İsa.

Gözlerimi kırpıştırarak bakıyorum, sanki bunu yapmak şu anki gerçekliğimi anlamlandıracakmış gibi. Sanki Gunner Ryan değilmiş ve Ryan da Gunner değilmiş gibi. Sanki geçtiğimiz hafta boyunca olan her şey, olmasını istediğim en son şeyken, yer değiştirmiş ve eğilmiş gibi.

"Chase? İyi misin?"

"Evet, evet. Evet. Özür dilerim. Sadece e-postanı okuyordum." Şimdi yeniden odaklanıyorum ama gerçekten bir şey göremiyorum. Kelimeler bulanık.

"Çok iyi birine benziyor. Onunla konuştuğunuzda bana verdiği hizmet için teşekkür etmeyi unutmayın."

"Yapacağım." Tekrar resme bakıyorum. "Teşekkürler, Kelly."

Arama sona erdi. Telefonum yanımdaki yatağa düşüyor. Ve tek yapabildiğim genç Gunner'ın görüntüsüne bakıp biraz ölmek oluyor.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Nasıl oldu da bulduğum adamın tadını çıkarmakla o kadar meşguldüm ki bu olasılık aklıma gelmedi?

Kızgınım. Öfkeliyim. Çünkü bu her şeyi mahvediyor. *Her şeyi.*

İkimiz de diğer kişinin başka biri olduğunu düşünüyoruz. *Düzelتيyorum*, ben onun başka biri olduğunu sanıyordum ama şimdi onun aradığım adam olduğunu biliyorum. O hâlâ benim başka biri olduğumu ya da başka bir şey *yaptığımı* düşünüyor. Sadece bir spor ajanı olduğumu değil, aynı zamanda buraya daha önce işe alınabilir olduğunu bildirmek için gelen biri olduğumu öğrendiğinde ne düşünecek? Buraya kıdemli statüsünü şirketimin yararına kullanma düşüncesiyle gelen kişi mi?

Aldatmaca.

Bu onun için anlaşmayı bozan şey değil mi?

Benim yaptığım bu değil mi? Onu kandırmadım mı?

Odanın diğerk tarafına yürüyüp çantamdan yırtık pırtık zarfı çıkarırken başım dönüyor. Parmaklarımı el yazısının üzerinde gezdiriyor ve yirmi yaşındaki bu adamın bugün tanıdığım adam olmadan önce kim olduğunu merak ediyorum.

Koç Bassett onun kibirli ve vahşi olduğunu söylemişti ama benim tanıdığım kişi bunun tam tersi.

Bu nasıl mümkün olabilir? Bu nasıl oldu?

Sevgili KSM,

Bir sporcu olarak benimle ilgilendiğinizi yeni öğrendim ve size teşekkür etmek istedim. Ancak, birinci ligde oynama hayalim sona erdi. Bana eski hayalleri bırakmam tavsiye edildi. Hayatın sonsuza dek değiştiğini kabullenmem.

-Ryan Camden

Odanın bir ucundan diğerk ucuna yürürken her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum.

Size yalan söylenmesinden ve yalan söylendiğini öğrenmekten daha kötü bir şey yoktur.

Önemli olmamalı, çünkü dün gece konuştuğumuz gibi, hedeflerim, başarılarım ve yapmam gereken başka her şey var. Ölü köpeklerin yatmasına izin vermeli, eşyalarımı toplamalı ve eve gitmeliyim. Bu kaçamaktan, onun ne olduğunu merak etmesinden başka bir zarar görmeden uzaklaşmalıyım.

Ama yapamam.

Yapamıyorum, çünkü dün gece bir ilişki için zamanım olmadığına ve ulaşmam gereken hedeflerim olduğuna dair söylediğim tüm o rağmen, kendi kulaklarıma boş geliyor. Defalarca tekrarladığım sözler, defalarca aklımdan geçirdiğim düşünceler şimdi bana konserve gibi geliyor. Aptalca. Kalbim daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde göğsümde ağrırken orada durdum ve ona bu sözleri söyledim.

Ve sonra, tabii ki, beni aradı. Beni aradı ve anlamadığım o acıyı daha da alevlendirdi - hem de en iyi şekilde.

Bir insan nasıl olur da böyle bir şeyin var olduğuna inanmazken birdenbire var olabileceğini ummaya başlar?

Bu delilik.

Kendini dinler misin?

Ama sorun şu ki *ben öyleyim*. Vücudumun bana söylediği her lanet şeyi dinliyor, duyuyor ve dikkat ediyorum ve Gunner söz konusu olduğuunda tek umursadığı şey daha fazla zaman, daha fazla an, daha fazla kahkaha -daha fazla *her şey*- istemek.

Buradan ayrılmak, onunla geçirdiğim zamanı kısa kesmek, yapmak istediğim bir şey değil.

Yap.

Ama ona yalan söylemek daha da kötü. Değil mi?

Chapter

TWENTY-THREE

Chase

Derin bir nefes alarak ve kalbim boğazımda, kaldırımdan Gunner'ın evine doğru yürüyorum. Öfke bana sahipti.

Bunun nasıl . Bunu
nasıl göremediğime.

Ona aradığım Ryan Camden'ı tanıyıp tanımadığını hiç sormadım.
için

. Her şeyin nasıl bitebileceğini.

Tam ön kapıyı çalmak üzereydim ki kapıyı açtı ve
beni görünce irkildi.

"Hey, ne yapıyorsun-Chase?" diye soruyor, hemen yüzümün yanlarını
çerçeveliyor ve aynı göz hizasında olmak için eğiliyor. "Neyin var? Az önce
bir hayalet görmüş gibisin."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama sonra kapatıyorum çünkü bu
Gunner. Barın sahibi olan, benimle yağmurda dans eden ve tüm hayranlığıma
sahip olan tatlı, seksi, özverili Gunner.

Ona bakarken midem düğüm düğüm oluyor.

Bunu yapamam.

Öfkem korkuya, korkum da gerçeğin onu inciteceğini anlamaya
dönüşüyor.

*Önümdeki bu adama zarar veremem. O çok iyi biri. Çok özverili.
Yeterince incittim zaten.*

Aramızdaki her neyse bitecek.

Ve sonra onu terk etmek zorunda kalacağım.

Sikeyim.

"Chase? Konuş benimle." Sesinde endişe yankılanıyor, gözleri gözlerimi ararken nefesi dudaklarımda geziniyor, şu anda vermeye hazır olduğumu sanmadığım cevaplar istiyor.

"Bir şey yok. Hayalet yok." Aklımı başıma getirmek için başımı hafifçe sallıyorum ve yarım ağızla kıkırdıyorum. "Söz veriyorum."

Bana yalan söylemedi.

İncinmeyi ya da aldatmacayı bilmeyi hak etmiyor. "Sadece heyecanlıydım."

"Ne hakkında?"

"Um. Hakkında. Kanallardan biri için beyzbol maçları sunan bir aile dostumuz var. Onunla daha önce bir büyük lig kulübünün Merkez'e sponsor olmasını sağlayabileceğimiz yollar hakkında konuştum. Yeni ekipmanlar, takım formları, belki biraz ekstra fon. Kendisinin ve eşinin yoksul gençlere yardım eden bir vakıfları var, bu yüzden bunu soracak kişinin o olacağını düşündüm." Nefes al, Chase. Yalan söyleyen küçük bir çocuk gibi aşırı açıklama yapıyorsun.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye soruyor, gözleri kocaman, gülümsemesi megawatt boyutlarına ulaşıyor ve beni kollarının arasına alıp döndürdükten sonra dizlerimi eriten öpücüklerinden birini konduruyor. "Bu inanılmaz. Harika. Ne diyeceğimi ya da nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum."

"Henüz bir şey olmadı," diye uyarıyorum gülerek. Bu kez dudakları dudaklarımı bulduğunda daha az şaşıyorum. Beni nasıl hissettirdiğinin çok daha fazla farkındayım. *Bu kadar kısa bir süre içinde benim için ne kadar önemli hale geldiğinin.*

Ben de öpücüğü derinleştirdim. İçinde kaybolmaya çalışıyorum, onun içinde, öyle ki bir öpücük aracılığıyla ondan özür dilemeye çalışıyorum, ama o hiçbir şey anlamıyor. Elimdeki tek şey bu. Yapabildiğim tek şey.

Öpücük bittiğinde "Vay canına," diyor ve ayaklarım yere değsin diye beni nazikçe indiriyor. Bakışlarımız birbirine tutunuyor ve karşı koymaya çalıştığım gözyaşlarımı görmemesi için dua ediyorum. Ben nefesimi tutarken o gözlerini kısıyor. "İyi olduğuna emin misin?"

Düşündüğün kişi olmadığım gerçeği dışında mı? Elbette. Gayet iyi.

"Elbette." Boğazımı temizliyorum, açıkça görebildiği duyguyu açıklamak için bir nedene ihtiyacım var. "Her şey için heyecanlıydım ve işe gitmek için kafeye giderken tesadüfen oradan geçiyordum ve-"

"Durup söyleyeceğini mi ?" diye bitiriyor.

"Onun gibi bir şey," diyorum ve sonra bir adım geri çekiliyorum. "Özür dilerim. Aramam gerekirdi. Belli ki kapıdan çıkmak üzereydin-"

"Bir tedarikçiyle görüşmek için FU-Bar'a gidiyorum, ama böyle harika bir haberle ya da sebepsiz yere uğradığın için sakın özür dileme." Uzanıp elinin tersiyle yanağımı okşuyor, gülümsemesi yumuşuyor, gözleri kararıyor.

"Ne?" Mırıldanıyorum.

"Çocuklara yardım etmek için bir iyilik istedin. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor musun?" Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve kelimeler suçluluk duygusu tarafından yenirken başımı sallıyorum. "İnanılmazsın. Kesinlikle harikasın." Vedalaşıp bara gitmeden önce dudaklarını bir kez daha benimkilerin üzerinde gezdiriyor.

Suçluluk duygusu beni yiyip bitirirken arabamda oturup onun arka farlarına bakıyorum.

Normal Chase Kincade atılganlığın neredeydi? Nerede senin o esir almayan tavrın?

Dürüstlüğüm neredeydi?

Şimdi benim olduğumdan çok daha iyi bir insan olduğumu düşünüyor.

Destiny Falls'a geldiğimden beri tekrar tekrar vurgulanan bir şey varsa o da şudur: O özverilidir.

Ben de bunun tam tersi olduğumu kanıtladım.

Ve bu ek yalanı nasıl onaracağıma dair hiçbir fikrim yok.

Chapter

TWENTY-FOUR

Chase

BEN SÜRÜYORUM.

Tedirgin ve huzursuzum ve arabamla kilometrelerce yol alırken kendi düşüncelerimle savaşıyorum. İki şeritli otoyol sonsuza kadar uzanıyor ve beni üssün yanından, ineklerin olduğu tarlalardan, çocukların oynadığı okul bahçelerinden geçiriyor. Her şeyi, küçük kasaba Amerika'sının normallliğini içime çekiyorum ve sağımda bir beyzbol sahası gördüğümde kendimi yoldan çıkarken buluyorum.

Bir liseye mi yoksa devlet üniversitesine mi ait olduğunu anlayamıyorum ve bunun gerçekten bir önemi yok. Görmek hoşuma gidiyor. Kendimi garip bir şekilde evimde gibi hissediyorum. Sahada topa vuran adam ve takım arkadaşlarının dış sahada toplanarak oynarken yaptıkları şutlar beni büyülüyor.

Bildiğim şey bu.

Burası benim rahat bölgem.

Arabamda oturup vuruş antrenmanının kolay temposu ve tanıdıklığı içinde kaybolmama şaşmamalı. Bir tavuk olduğum gerçeğiyle yüzleşmekten çok daha kolay.

İzlerken telefonumu birkaç kez elime alıyorum ama sonra geri bırakıyorum. Ama dördüncü ya da beşinci seferde sonunda gönder tuşuna basıyorum.

"Bakın kim bizi aramak ve önemsiyormuş gibi davranmak için zaman ayırmış?" Brexton cevap verdiğinde beni selamlarken alay ediyor.

"Havamda değilim Brex," diyorum, kaledeki çocuk derinlere inip topu orta saha duvarının üzerinden geçirirken.

"Bu sabah Cheerios'una kim işedi?" Homurdanıyor.

"Hiç kimse. Hiç kimse." İç çekiyorum ve bu sözleri söylemek zorunda kalmak bile bana acı veriyor. "Tavsiyeye ihtiyacım var."

"Ne?" mırıldanıyor, belli ki bana acı çektirmek istiyor.

"Beni duydun." Başımı koltuğuma yaslıyorum, burnumun kenarını sıkıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Bekle. ciddisin, değil mi?"

"Evet." Kelime gıcırdayarak çıkıyor. Dört kardeşin en küçüğü olarak, tavsiye istemeye karşı çıktım. Bir noktada onların ne kadar büyük ve deneyimli olduklarını duymaktan bıktım, bu yüzden tavsiye istememeyi ve tavsiye verildiğinde duymamış gibi davranmayı bir noktaya getirdim.

Çocukça mı? Kesinlikle çocukça. Ama annesiz büyüdüğünüzde, üç ablanız da sizin için öyleymiş gibi davranmaya çalışır ve istediğim son şey onun hafızamdan silinmesiydi.

O zamandan beri onların tavsiyelerinin çok değerli olduğunu öğrendim. Şımarıklık damgasının yapışıp kaldığını da biliyorum. Ve her fırsatta bunu gündeme getirmeyi ya da yüzüme vurmaya sevinirler.

"Dekk'i buraya çağırayım mı?" Brexton soruyor, ben daha cevap veremeden ofisin öbür ucundan adını sesleniyor. Evet diyecektim ama onun öyle düşünmesi sinirliliğimi daha da arttırdı.

"Buradayım," diyor Dekker soluk soluğa ama meraklı bir şekilde. "oluyor?" "Chase'in tavsiyeye ihtiyacı var," diyor Brexton.

"Ohhh." Dekker'ın tek söylediği bu. Bunu yüzüme vurmadığı için minnettarım. "Konuş bizimle."

"Yani barmen-"

"Ateşli barmen çocuktan mı bahsediyorsun, hani şu barmenle yatan çocuktan mı?" Dekker soruyor.

"Onun gibi bir şey."

"Spesifik olmak adına, evet ya da hayır diyebilir miyiz, böylece tavsiye vermek için net bir yolum olur?" Dekker beni şimdiden sinirlendirerek söylüyor. Kızgınlığının kendime ve Gunner'ın durumuna olduğunun tamamen farkındayım.

"Evet. Şu seksi barmen. Burada Gunner olarak geçirdiğim süre boyunca tanıdığım ama bugün Kelly'nin bana Ryan Camden ile aynı kişi olduğunu söylediği kişi."

"Oh, kahretsin." Hangisinin söylediğinden emin değilim ama düşünce tarzımı mükemmel bir şekilde özetliyorlar.

"Bunun iki erkekle çıkmak sayılmayacağını biliyorsunuz, değil mi? Yani, hedef odaklı olduğunu biliyoruz ama kastettiğimiz bu değildi," diyor Brexton gönülsüzce, ama kıkırdaması düz düşüyor ve ölüyor.

"İşte benim ikilemim bu," diyorum onun yorumunu tamamen görmezden gelerek.

"Bunun neresi bir ikilem?" Dekker soruyor. "Ona gerçeği, KSM'den Chase Kincade olduğunu . Mektubunu aldığını ve nasıl olduğunu, kim olduğunu ve hâlâ oynayıp oynamadığını öğrenmek istediğini. Bu kadar basit."

"Ve ona kim olduğunu önceden söylemediğini açıklıyorsun çünkü kimsenin sana *Ryan Camden denen adam* hakkında bilgi vereceğini düşünmemişsin. Ve bir de bakıyorsunuz ki o," diye devam ediyor Brexton.

Cevap vermiyorum. Veremem. Birkaç hafta önceki kadın olsaydım onlarla açıkça aynı fikirde olurdum. "*Biliyorum, bunu zaten yaptım.*" derdi.

Ama şimdi onu
tanıyorum. Artık
ondan hoşlanıyorum.

Şimdi . . . Ben-

Elimden gelen tek şey inlemek. Ona aşık olduğuma inanamıyorum. Gunner Camden çok iyi bir av. Hatta belki de en iyisi, bu yüzden *ondan etkilenmem* mantıklı. *Ona kapılmak mı?* Tanrım.

Başım ağrıyor.

Hayır, Gunner'ı sevmemezlik edemem. O iyi adamlardan biri. Bunu defalarca kanıtladı. Ve düşeceğimi düşünsem bile, bu mümkün değil. *Bu* mümkün değil. Birbirimizden yüzlerce kilometre uzakta yaşıyoruz-

"Dünya'dan Chase'e. Böyle inleyip sonra da bizi ortada bırakamazsın," diyor Brexton.

"Çok sevdiği hedeflerinden birini gerçekleştiremeyeceği için çok kızgın. Ona söyleyecek ve o da ona cehenneme gitmesini söyleyecek ve sonra OMG, hedef listesinden 'Ryan Camden'ı işe almak' ifadesini çıkaramayacak," diyor Dekker.

Ama bundan daha fazlası var. Çok daha fazlası. Ama bunu nasıl kelimelere dökebilirim? Dekk ve Brex için bu zor olmamalı, çünkü beni çok iyi tanıyorlar. Ama kelimeler nerede-

"Chase? Konuş bizimle. Tartışmıyorsunuz. Bu da demek oluyor ki burada kesinlikle daha fazlası var, değil mi?"

"Ona kim olduğumu söyleyemem ama aynı zamanda ona kim olduğumu da söylemek zorundayım. Kazananı olmayan bir durumdayım."

"Neden böyle söylüyorsun? *Söyle ona*. Kızarsa ne olacak? *Onu* bulmaya geldiğini öğrendiğinde bunu atlatacaktır," diyor Brexton. "Unutulmadığını anladığında. Diğer gazileri desteklemek için bir halkla ilişkiler oyununda tekrar oynama seçeneği olabilir. Bu kendi başına yalanı telafi edecektir."

"Ona söyleyemem," diye fısıldıyorum, mantığını görmeme rağmen.

"Neden olmasın?" Brex gülüyor. "Tüm şokların en büyüğü olan *onu bulmak* için ona yalan söyledin."

"Aynı şey değil," diyorum.

"Küçük bir beyaz yalan sizi asla ilerlemekten alıkoymaz," diye devam ediyor.

Cevap vermiyorum. Veremem. Kafam düşünceler, fikirler ve keşkelerle dolup taşıyor.

"Onun söylemediği şeyleri duymuyorsun Brex," diyor Dekker. Sesi bu kez daha yumuşak, daha şefkatli. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi Chase? Yani, ondan gerçekten hoşlanıyorsun?"

"Ohhh." Brexton sonunda anladı. Belki de Dekker, Destiny Falls'a ilk geldiğimde onunla yaptığım ilk telefon görüşmesinde bunu duymuştu. Her ne kadar o anda anlamamış *olsam* da. "Bu işleri değiştirir."

"Birbirimizin arkadaşlığından keyif alıyoruz. bu," diyorum. Bir yalan daha. "Ve buna izin var," diyor Dekker hepimiz sessizliğe gömülmeden önce.

"Ya ona hiç söylemezsem?" Sonunda söyledim.

"Ve onu KSM için bir reklam aracı olarak kullanma planlarınızdan vaz mı geçeceksiniz?" Brexton soruyor.

Bu fikir şimdi bana kirli geliyor. Bir askeri ve onun hizmetini KSM'nin adını duyurmak için kullanmak.

"Burada onunla birlikte olduğum süre boyunca tek bir saniye bile beyzbol ya da atıcılık hakkında konuşmadık, hatta geçmişte oynadığından bile bahsetmedik. Aslında, konuştuğumuz tek spor, Merkez'deki çocukların oynadıklarıyla ilgiliydi." Düşüncelerimin arasında dolaşmama izin verirken dudaklarımı büküyorum. "Yani ona kim olduğumu söylesem bile fark eder mi? Artık oynamıyor ki."

"Bunu bize mi söylüyorsun yoksa bu yalanı sürdürmeyi haklı çıkarmak için kendine mi söylüyorsun?" Dekker çok iyi niyetli bir şekilde soruyor.

"İkisi de. Ben. Bilmiyorum." Kayıtsız olmadığım halde kayıtsızmışım gibi omuz silkiyorum. "Geçen geceki randevumuzda şu önemsiz şeyleri yaptık. Detayları anlatmayacağım ama alışılmışın dışında eğlenceli bir randevuydu. Her neyse, birbirimize cevaplamamız gereken sorulardan biri, bir şeyin ne olduğuydu."

bir ilişkide onun için anlaşma kırıncı. Cevabı aldatma ve aldatılmak oldu." Sözleri yutkunarak dinliyorum. "Bu senin için daha net bir resim çiziyor mu?"

"Birinin sizi olduğunuzdan başka bir şey olarak görmesi sizin için ne zaman önemli oldu?" Brexton soruyor. "Elde etmek istediğin atlete -ya da erkeğe- oynamak adına femme-fatale'i, top avcısı sürtüğü ve sabırlı, alçakgönüllü iyi kızı oynadın."

"Çünkü önemli," diyorum.

Bu önemli.

O önemli.

"Neden? Yani bu sadece seks, değil mi?" Dekker öyle diyor.

Brexton gülüyor ve gülüşündeki alaycılık sinirlerimi bozuyor. "Bunu daha önce de yaşadık Chase. Hatta belki de aynı bahaneyi uydurduk. Kabul edelim, bu seksten daha fazlası."

"Birbirimizin arkadaşlığından keyif aldığımızı söyledim," diye açıklıyorum.

"Güzel. Elbette. Sadece birbirinizin arkadaşlığından keyif alıyorsunuz. Eğer durum buysa, bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum. Daha önce pek çok erkeğin kalbini kırdın," diyor Dekker. "Ama ..."

"Hayır, ona aşık ," diyorum.

"Birine aşık olacağımı kim söyledi?" diye soruyor, sesi nazlı ve kibirli.

"Hiç kimse. Unutuyorsunuz, ben sizin gibi değilim," diye iddia ediyorum, bu konuşmada perspektifi korumaya çalışıyorum. İhtiyacım olan son şey onlara böbürlenecekleri bir şey vermek.

Brexton, "Sıra bize gelene kadar hepimiz bunu söyledik," diyor ve elbette, tüm bu ilişki, sonsuza dek mutlu olma şeyine kapılan son kişimiz o.

"Söylediğimi biliyorum," diye ekliyor Dekker.

"Bak. O iyi bir adam. Onu incitmek istemiyorum ama onunla geçireceğim zamanın tadını çıkarmak istemek çok mu yanlış? Beni güldürüyor. Beni iyi hissettiriyor. Onunla gerçekten vakit geçirmek istiyorum-"

"*Vay* be. İyi hissediyor musun?" Brexton soruyor ve bu yorumun bana ne kadar *ters* geldiğini fark ediyorum.

"Komik. Ben ciddiym," diyorum.

Dekker, "Bırakın sözünü bitirsin," diyor.

"Yanlış ya da değil, hangi parametrede olursa olsun onunla kalan zamanımın tadını çıkarmak istemem çok mu yanlış?" Ben soruyorum.

"Ayrıca, ben

Merkez'de söz verdim. Ay sonuna kadar gönüllü olacağıma dair. Çocukları hayal kırıklığına uğratamam."

"Ve eve dönme vakti geldiğinde öylece çekip gidecek misin? İkinizin yaşadığı onca 'eğlenceden' sonra bunun bu kadar kolay olacağını mı düşünüyorsun? *Peki ya o ne olacak?* Kendini onun yerine koy. Biri sana aynısını yapsa nasıl hissederdin?"

Yıkılırdım. Kızardım. Kafam karıştırdı.

Yüksek sesle cevap vermiyorum çünkü cevabı zaten biliyorlar. Ahlak ve dürüstlüğe ne kadar değer verdiğimi biliyorlar ve ben burada tam bir ikiyüzlü davranıyorum.

"Belki de sadece bu adamın, mektubunun ve bu durumla ilgili her şeyin neden ilk günden beri beni ele geçirdiğini ve asla bırakmadığını anlamam gerekiyor," diye mırıldanıyorum.

"İşte sana vereceğim tavsiye," diyor Dekker anne-abla moduna geçerken. "Söylediklerini ve düşünce tarzını anlıyorum ama kendine karşı dürüst olmalısın. Dürüstlüğünden ve hepimizin tanıdığı kadından ödün vermek istemenin nedeni, ikinizin arasında daha fazla bir şey olması. Hızlı mı? Belki, ama bazen bildiğiniz zaman, . Bunu kendinize itiraf etmelisiniz çünkü ondan hoşlanmaktan *daha fazlasını* yapıyorsunuz. Ve sonunda ondan uzaklaşmanın sandığınız kadar kolay olmayacağını anlamanız gerekir."

Sözleri boğazımın düğümlendiğini hissetmeme neden oluyor. "Bu çok saçma-"

"Beni dinle," diyor. "karar ne olursa olsun seni yargılamayacağız. Ama de tanıyoruz ve birimizin duygularını incittiğini düşünsen bile kendini suçlu hissettiğini biliyoruz. Kendinize sormanız gereken soru şu: Onunla bu kadar zaman geçirip, onu içinize çekip, ayları haftalara sığdırıp, bunu yaparken suçluluk duygusunun sizi canlı canlı yemesine nasıl izin vermeyeceksiniz? Çünkü eğer durum buysa, onunla o kadar meşgul olacaksınız ki, geçirdiğiniz zamanın hiçbir kalitesi kalmayacak."

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, onlardan çok kendime.

Brexton, "Bilmen gerekir ki," diye araya giriyor. "Eğer orada olacaksan ve geçirdiğin zamanın tadını çıkaracaksan, her saniyesinde kendini suçlu hissedemezsin."

Ve o haklı. Yapamam. "Bunu nasıl yapacağınıza dair bir tavsiyeniz var mı?" "Kolay bir cevabı yok," diyor Dekker.

"Belki de olaya şöyle bakmalısınız," diye ekliyor Brexton. "Eğer başlangıçta sizin değilse, her şey söylendiğinde ve yapıldığında kaybetmek o kadar da zor olmayacaktır."

Ve korktuğum şeyin bu olduğunu fark etmeye başlıyorum.

Chapter

TWENTY-FIVE

Chase

Cep telefonumda Gunner'ın adını gördüğümde neden rahat bir nefes aldığımı bilmiyorum ama alıyorum.

Bir şekilde kim olduğumu öğrendiğini kafamda kurgulamıştım. İster osmozla, ister telepatiyle, isterse de sadece ismimi Google'da aratarak.

-Ve artık benimle bir şey yapmak istemediğini söyledi.

Ne yapmanız gerektiğine karar verirken her düşüncenizi suçluluk duygusu ele geçirirse böyle olur.

Daha doğrusu, yapılması gereken doğru şeyin ne olduğunu bildiğiniz halde tam tersini yapmayı tercih ettiğinizde.

Derin bir nefes alıyorum cevap veriyorum. "Hey, sen."

"Merhaba." Sesini duyunca tüylerim diken diken oldu.

"Çalışıyor musun?" diye sordum. Arka planda müziğin ve konuşmanın sessiz uğultusu var.

"Tabii ki araştırıyorum. Tıpkı sizin de küçük kalbinizle araştırma yaptığınızdan emin olduğum gibi."

"Tam bir çift değil miyiz?" Ben de öyle diyorum.

"Öyleyiz." Sessizleşiyor ve diğer ayakkabının düşmesini beklemekten nefret ediyorum.

"Gunner?"

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Dün üzgün görünüyordun ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmadan işe koşmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Sonra The Center'daki maçlara koçluk yapmaya gitmeden önce envanter sorunlarıyla meşgul oldum, bu yüzden sana geri dönemedim. Bilmiyorum, kontrol etmek için aramıştım."

Göğüs kemiğimin altındaki o tanıdık ağrı geri geldi.

"Çok tatlısın. Ben iyiyim. *Söz veriyorum.*" Kendimi küçümseyen bir kıkırdama yayıyorum ve başka biriyle olsaydım böyle düşünceli bir ilgi karşısında boğulmuş hissedeceğimi kabul ediyorum. Ama Gunner'la birlikteyken, bu bana birinin beni önemseydiğini hissettiriyor. Koşullar göz önüne alındığında bunun daha mı kötü yoksa daha mı iyi olduğundan emin değilim. "Doğruyu söylemek gerekirse, henüz hiçbir şey olmamışken bunu sana söylemek için acele ettiğim için kendimi aptal gibi hissettim. Buna bir de kendimi pek iyi hissetmediğim için aşırı duygusal bir kadın olduğumu ekleyin."

"Bir şey mi oldu?" diye soruyor, sesini endişe kaplıyor.

"Bu bana yağmurda dans etmeyi öğretecek, ha?" Dudaklarımda yumuşak bir gülümseme, aynı anda hem dün gibi hem de sonsuza dek önceymiş gibi hissettiren bir anı.

"Cidden, iyi misin?"

"Sanırım sadece soğuk algınlığı. Burnumu çekiyorum. Baş ağrısı. Önemli bir şey değil," diye açıklıyorum. "Sana bir şey getireyim mi? Benim evimde kalmak ister misin? Ne istersin?"

ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Teşekkür ederim. Ben iyiyim. Sadece uyumam gerekiyor. Bol bol uyu ve eminim yarınki kayıt sürüşü için sabah iyi olacağım."

"Yarın çocuklarla ben ilgileneceğim. Orada kal ve dinlen."

"Hayır. Sorun değil-"

"Bir kadın için her şeyin yolunda olması, her şeyin yolunda olmadığı kesin bir göstergesidir." Kıkırdaması hattın öbür ucunda gürliyor. "O yüzden bunu söylemeyi bırak, biraz dinlen ve beni düşün."

"İşte *bunu* . İyi geceler, Gunner." "İyi geceler, Chase."

Gözlerimi kapatıyorum, dudaklarımda kimsenin göremediği ama benim hissedebildiğim bir gülümseme var.

Neden onun sesi bana her şeyin daha iyi olduğunu hissettiriyormuş gibi geliyor?

Bunu nasıl yaparım? Onunla birlikte olabilmek için nasıl yalan söyleyebilirim?

Çünkü anlaşmayı bozan şey, biriyle ilişkisi olup olmadığıdır. Uzun süreli bir ilişki. Ve bizde öyle bir şey yok.

Gerçekten başka seçeneğim yok. Bir noktada eve gideceğimi biliyor, bu yüzden onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkaracağım ve sonra, parmaklar çapraz, hala bozulmamış bir gururla uzaklaşabileceğim.

Dizüstü bilgisayarımı yatağıma çekiyorum ve Kelly'nin e-postasını açıyorum. Onunla ilgili tek bir makale bulmak için kaydırmaya başlamadan önce Gunner bana bakıyor. Alt yazılara göz gezdiriyorum ama kahramanlıklarından, ölen askerlerinin anısına açtığı bardan ve The Center'da yaptığı inanılmaz işlerden bahsettiğini fark ediyorum. *Neden onu ilk araştırdığımda bunu internette bulamadım?*

Ama kendimi okumaya ikna edemiyorum. Kirli hissettiriyor. Zaten yeterince hile yapıyorken hile yapıyormuşum gibi.

Bu bilgiyi ondan öğrenmeyi tercih ederim. Ona sormayı tercih ederim.

Onu sıcak gülümsemesi, şefkatli gözleri ve gerçek mizah anlayışıyla tanımayı tercih ederim.

Onu bu şekilde tanımak istiyorum.

Dizüstü bilgisayarımı kapatıp bir kenara itiyorum ve kararlı bir şekilde yorganın altına giriyorum.

Sahip olduğumuz zamanın tadını çıkaracağım, her fırsatta onu içime çekeceğim.

Çünkü biliyorum ki çekip gittiğimde muhtemelen onun gibi bir adamla bir daha karşılaşamayacağım.

Chapter

TWENTY-SIX

Topçu

"KAYBEDİLENLERE AMA UNUTULMAYANLARA. Cesurlara ve özlenenlere. Dickman'a, çünkü o bir *pislikti, dostum*." Etrafımda alkışlar yükselirken gülümsemem buruklaşıyor. "Kadehlerimizi kaldıralım ve Sarge'a mutlu yıllar dileyelim. Sarge."

Ve söylediklerime tamamen zıt olarak - ama geleneğimiz olduğu üzere - hepimiz içkilerimizi önümüzde duran barın tepesine vurarak "Mutlu yıllar *Dick-man*" diyor ve içkilerimizi geri atıyoruz.

FU-Bar alkış yağmuruna tutuldu. Dul eşinin kaybettiği hayatı için ömür boyu çekeceği acının üzerine bir kutlama yara bandı.

Kurtaramadığım bir hayat
için. "Gunner?"

Jenny'nin durduğu barın köşesine doğru bakıyorum. Dudaklarında bir gülümseme ama gözlerinde hüznün var.

"Hey. Buraya girdiğini görmedim. Tostu kaçırmanı istemediğim için bir süre bekledik ama-"

"Buradaydım. Arka tarafa yakın bir yerde," diyor çenesini bulunduğu yöne doğru kaldırarak. "Bunu yaptığınız için teşekkür ederim. Bunu yaptığınız için." Gazilerin ve askerlerin doldurduğu salonu işaret ediyor. "Onun anısının hâlâ canlı olduğunu bilmek güzel."

Başımı salladım. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim." Ona bakıyorum ama kulaklarımı dolduran onun acı dolu çığlıkları. Gözlerinde yaşların yüzdüğünü görüyorum, ama gömleğimi tutup yardım etmem için yalvarırken, bana ölmek istemediğini söylerken, Jenny'ye bakacağıma dair ona söz verirkenki çaresiz bakışı. Tekrar tekrar duyduğum şey *bu*.

"Her zaman çok fazla şey yapıyorsun. Çok fazla hissediyorsun." Uzandı ve elini yanağına koydu. "Kendine çok yükleniyorsun, Gunner."

Gülümsüyorum. Yapmam gerekenin bu olduğunu hissediyorum ama içim acıyor, öfkeleniyorum ve daha fazlasını yapamadığım için pişmanlık duyuyorum. *Daha hızlı tepki veremediğim için. Bombanın orada olduğunu bilmediğim için. Onu kurtaramadığım için.* Tek yapabildiğim başımı sallamak. "Geçen hafta sana bir çek gönderdim. Aldın mı?"

"Evet, ama sana daha önce de söylediğim gibi, onları göndermeyi gerçekten bırakmalısın." "En azından bunu yapabilirim," diye mırıldanıyorum, Aubrey'nin musluğu çekmek için gözünü yakalıyorum ve ben Jenny ile birlikteyken bir dakikalığına siparişleri kendisi doldurabilir.

"Hayır, ben ciddiym." Uzandı ve elini koluma koydu. "Çeki yırtıp attım."

Sonra onu gördüm. Yüzük parmağındaki parlak elmas tektaş. Dickman'ın ona verdiği gümüş alyansından farklı olan.

"Jenny?" Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdığımda, gülümsemesine rağmen gözyaşlarıyla savaşıyordu ve ben de tam olarak böyle hissediyordum. Onun için mutluyum ama Dickman için üzgünüm ve dürüst olmak gerekirse bunun beni nasıl hissettirdiğini bilmiyorum. "Düşündüğüm şey bu mu?"

Başını sallıyor ve duygularını koklayarak uzaklaştırıyor. "Sana söylemem gerekiyordu ama ben de korkuyordum. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

"Bana onun seni mutlu ettiğini söyle. Duymak istediğim tek şey bu. Sana iyi davrandığını ve senin mutlu olduğunu."

"Öyleyim. Bir daha böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim, bu yüzden her şey için teşekkür ederim ama bana çek göndermeyi gerçekten bırakmanız gerekiyor. Başa çıkmaya yardımcı olduğunu, hayatta kalma suçluluğuyla başa çıkmaya yardımcı olduğunu biliyorum ama kimseye bir şey borçlu değilsin. Onların ellerini tutan, onları kurtarmaya çalışan sendin ve hepimiz için bilmemiz gereken tek şey bu. Biz olamadığımız için en iyi arkadaşlarımızın yanlarında olduğunu bilmek."

"Evet. Tamam." Duygular bastırıp onları arkasına sakladığım lanet olası çelik duvarlarla savaşırken kelimelerle yapabildiğimin en iyisi bu. "Teşekkürler. "Arka odayı işaret ediyorum." "Bazı işleri halletmem gerek." Hızlı bir kucaklaşma ve yanağımda dudaklarıyla, mahremiyet için hücum ediyorum. Huzuru için. Duygularımın beni boğmasına izin verebileceğim bir yere.

Bir hayat ölür.

Başka bir hayat devam ediyor.

Bu bir döngü ama kabullenmesi çok zor. Hayatına devam etmesi, mutlu olması gerektiğini bilmek -tabii ki mutlu olmasını isterdi- ama bu

üç yıl sonra birini bulmuş olmasını kabullenmeyi kolaylaştırıyor.

Dickman olmayan biri.

Kalabalık kadeh kaldırırken ben de kadeh kaldırıyorum, önüme konan kadehler yerine suyum yudumluyorum.

Çünkü bunu bastıramam. Onu alkolün altına gömemem. Hala orada olacak. Hala acıtacak.

Tecrübelerimden

biliyorum. "Hey,
dostum? İyi misin?"

Nix'e bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Sanırım kendi akıl sağlığım için bu gece erken çıkmam gerekiyor."

"Kutlama havasında değil misin?" diye soruyor, gözleri benimkileri arıyor.

"Hayır. Ama siz devam edin. Aubs benim yerime dümene geçecek.

Zaten bu şekilde daha iyi bahşiş alacak ve yeni bir araba için para biriktirdiğini biliyorum." Ellerimi havluya siliyorum, havluyu toparlıyorum ve barın arkasındaki sepete atıyorum.

"Bunu kutlamanın, Jenny'yi görmenin seni söylemekte bir sakınca yok.

Beni de öyle. Unutmak istemiyoruz ama hatırlamak da canımızı yakıyor."

"Beni getirdiğin için teşekkürler, Nix."

"Evet." Başını salladı ve birasından bir yudum aldı. "Grainger'a özürlerimi iletin."

"Tanrım, Gunny," diyor Grainger eldivenli elini sallarken. "Bu çok acıttı."

Konuşmuyorum, sadece eldivenli elimi başka bir hızlı topun geldiğini belirtmek için kaldırıyorum. Ve sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Grainger konuşmamakla akıllıca davranıyor. Birkaç kasaba ötedeki devlet üniversitesinden gelen yakalayıcı, kalenin arkasında daha fazla zaman geçirme şansını her zaman memnuniyetle karşılar ve neyse ki bunu gecenin her saatinde yapmaktan çekinmez.

Onun anlamadığı şey, onun için ekstra pratik olan şeyin benim için terapi olduğudur.

Kafamdaki boktan şeylerle böyle başa çıkıyorum. Kalbimdeki acıyı. Ruhumda hâlâ ağırlığını hissettiren suçluluk duygusu.

Tüm kalbimle sevdiğim spora veda ettiğim ve bana düşündüğümünden çok daha fazlasını sağladığını fark ettiğim günden beri.

Atış yapmak, hareketlerin ve mekaniklerin içinde kaybolmak benim terapim olmuştu. O zamanlar fark etmemiştim ama babam bayraklı bir tabutun altında eve döndüğünde yöneldiğim şey buydu. Sal sarhoş olduğunda ve yumrukları uçmak için kaşındığında kendimi kaybettiğim şey buydu. Sahada fazladan birkaç saat kalmak, eve gidip onunla uğraşmaktan çok daha kolaydı.

Görevdeyken korku ve sıkıntıyla bu şekilde başa çıktım. Çocuklar sırayla benim için yakalar, nereye atacağımı tahmin ederlerdi. Bunu bir oyun haline getirirdik. O kahrolası yerde bir parça normallik için her şeyi yapardık.

Ve şimdi, savaşın dehşetiyle ve başarısız olduklarımın suçluluğuyla bu şekilde başa çıkıyorum.

Siktiğimin Dickman'ı.

Başımı sallıyorum ve Grainger'a hızlı olmayan bir atış yapıyorum. Hızlı topu beklerken dizlerinin üzerine çöküyor ama top saatte yirmi mil daha yavaş olunca hazırlıksız yakalanıyor.

"Bu çok kötüydü," gülüyor. "Bana neden hiç birinci ligde oynamadığını bir daha söyle."

"Yeterince iyi değildim."

"Saçmalık. Bunca zaman sonra bu kadar iyiysen, benim yaşımdayken çok kötü olmalısın."

Kıkırdıyorum ve eldivenimi sallayarak bir tane daha geleceğini söylüyorum. Çünkü ben iyiydim.

Kontrolüm, hızım ve cüssem vardı. MLB gözlemcilerinin istediği her şeye sahiptim ama yine de satıldım. Menajerler beni arayacaklarına söz verdiler. Beni istediklerini söylediler. Ve aradıklarında da -sonradan öğrendiğime göre- *otorite sahiplerine saygı duymamamın* sadece ciddi bir handikap ve risk olacağından emin oldular. Üvey kardeşimin istatistikleri olan Marcus'u görmüşler miydi? *Pislik*.

Tümsekten inip omuzlarımı yuvarlayarak temizliyorum. Şu anda böyle şeyler düşünemem. Bu hayali beş yıl önce bıraktım ve onunla olabildiğince barıştım.

"Bizim için vuruş antrenmanı yapmayı hiç düşündün mü?" diye soruyor Grainger. "Geçmiş yıllarda düşünmüştüm," diye cevap veriyorum ama başka bir şey söylemiyorum.

Çünkü buraya vuruş antrenmanı yapmaya ya da kaydırıcımı geliştirmeye gelmedim. Saldırganlığı dışarı atmak için buradayım. Öfke. Hayatıma olan ihtiyacımı.

Berbat bir kafa, normalin kale direkleri bir günden diğetine sürekli yer değiştirirken yeniden normal .

"Seni Lager ve LEGO şeyinde gördüm. Ateşli randevun kimdi?" Siktiğimin Chase'i.

"Fastball," diyorum, onun hakkında konuşmak istemiyorum.

O, burada olmamın bir başka nedeni, elim kolum bağlı ve atış yapmam gerekiyor.

"Changeup." Eldivenimin hareketiyle farklı bir şekilde işaret ediyorum.

Kadın beni düğüm düğüm ediyor.

"Viraj." Omzum yanıyor ama umurumda değil. Buna ihtiyacım var. Onun hakkında ne hissettiğimi, geçen gün panik gibi görünen bir şeyle evime geldiğinde bana ne hissettirdiğini anlamak için... ve ilk düşüncem gittiği ydi.

Bütün gün stres yaptım.

Stresli biri olmadığım halde stresliyim.

Ve bu? Bu beni çok korkuttu, hem de bu ilişkide korkulacak kadar ileri gitmemişken.

Onu içeri aldım.

Sahip olduğum ilk kişi o.

Dün gece olan her şeyin yeniden yaşandığı rüya. Jenny'yi görmek ve bu gece Dickman'ın doğum gününü kutlamak.

Chase Kincade.

Duygular.

Lanet olası duygular.

Bu yüzden buradayım, bir çeşit kilisemde. Terapistimin ofisinde. Anılar, iblisler ya da duygularla -bana musallat olanlarla- ve beni kovalayan TSSB ile başa çıkmam gerektiğinde her zaman gittiğim yer.

"İyi olduğuna emin misin?" Grainger soruyor.

İyi mi? Bu asla olabileceğimi düşündüğüm bir şey değil. Geri vermeye çalışıyorum, daha fazlasını vermeye çalışıyorum, o gün çocuklarımı kurtaramamamı telafi etmeye çalışıyorum ama yine de hiçbir zaman yeterli değilmiş gibi hissediyorum. Sanki ne yaparsam yapayım, asla yeterli olmayacakmış gibi.

Ve olmayacak.

Onlar . Tıpkı benim bir parçamın da her zaman onlarla birlikte gideceği gibi. Tıpkı o gün ailelerinin hayatlarında bıraktıkları boşluk gibi.

Çok mu iyi? Asla. Ama bu asla yüksek sesle söyleyeceğim bir şey değil, çünkü ben kimim ki hala hayatta olan benken iyi olmayayım?

"Evet. Sadece bir şeyleri çalışıyorum."

Chapter

TWENTY-SEVEN

Topçu

Altı Yıl Önce

"BEN CİDDİYİM RYAN. Telefonlar vardı. *E-postalar*. Yanlışlıkla hesabında oturum açtığımda bunları bilgisayarında gördüm. Seni istiyorlar." Annemin sesi, cızırtılı bağlantıda ona inanmam için yaptığı anlaşılabilir yalvarış, neredeyse gerçeküstü hissettiriyor. Sanki kelimeler bir rüyaymış gibi geliyor.

Ama değiller.

Olamazlar.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," diyorum sonunda.

"Sal'e e-posta gönderdiler, tatlım. Ajanlar. Dördü birden. Seni temsil etmekle ilgileniyorlardı. Seni büyükler ligine sokmak istiyorlarmış."

Sesindeki umut kalbime saplanan bir hançer gibi.

"Ve sen bunu şimdi mi öğreniyorsun?" Koğuşumun seyrek duvarlarına bakıyorum ve uzaktan gece devriyesi nöbetçisinin telsiz sesini duyuyorum.

"Evet. Telefonunda bir konuda ona yardım etmem gerekti ve onları gördüm," diye açıklıyor. Sal oturum açtığımda kimsenin bilgisayarına yaklaşmasına izin . *Hiç kimse*. E-postaları görmüş olması, Sal'in onları okuyabilmesi için bilgisayar ekranında açık bırakmış olması, bana bunun Sal'in onu manipüle etme planının bir parçası olduğunu söylüyor. Ona kontrolün kimde olduğunu göstermek için. "Bu bir kazaydı. Hepsi bir yanlış anlaşılmaydı." Ama sesindeki tutukluk yalan söylediğini bildiğini doğruluyor. "Marcus'u aradıklarını sandı. Onlara Marcus'un bilgilerini yanlışlıkla verdi ve hepsi sadece aptalca bir karışıklıktı, eminim bunu düzeltebiliriz."

Alaycı homurtularım yüksek sesle.

"Kendini dinliyor musun anne? Onun için bahaneler ürettiğini gerçekten duyuyor musun? Yıllardır *oğluna* defalarca saldırmasını bir şekilde izleyebildin. Sana neden vurduğunu haklı çıkarıyorsun. Bu senin suçun. Ama şimdi bana neden kazık attığını gerekçelendiriyorsun ve emin ol bunun hesabını senden soracağım."

"Kaza olduğuna söz veriyor."

"Evet. Kendi oğlunun başarısını desteklerken beni hayatınızdan çıkarmak için mükemmel bir şekilde hesaplanmış bir kaza."

"Yaptığı şeyi geri alabilir. Söz veriyorum. Tek yapması gereken onları arayıp durumu açıklamak. İki oğlu olduğu için yaşadığı kafa karışıklığını açıklamak-"

"Bana bir daha asla oğlum deme," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum. "Tek yapması gereken, beni aradıklarını sandığını açıklamak."

Marcus," diye tekrarlıyor, hiç durmadan. "O-"

"Neyi anlamakta zorlandığımdan emin değilim. Bu saçmalığa inanıyor olmanız mı yoksa bunun geri alınabileceğini düşünüyor olmanız mı?"

"Olabilir. Yapabileceğini biliyorum."

"Anne? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Lanet olası Afganistan'dayım. Sence ABD Ordusu, ben hayatımı feda etmeden önce - kocan beni tehdit edip önümüzdeki dört yılımı feda ettirmeden önce - bir ajan benimle ilgilendi diye beni bırakacak mı? *Umurlarında bile değil.*"

"Ama seni istiyorlar." Sesi artık daha az emin geliyor. "Senin ne kadar iyi olduğunu biliyorlar."

"*Aranıyor*, anne. Geçmiş zaman." "Bunu bilmiyoruz."

Ondan hiç bu kadar nefret etmemiştim. Puşt kocasını savunan huysuz bir kadın. Evet, hayat ona boktan bir el dağıttı ama bu zayıf olması gerektiği anlamına gelmiyor. Bir erkeğe boyun eğmesi gerektiği anlamına gelmez. O bundan daha değerli, ama bunu görmesi için mücadele eden tek kişi olmaktan bıktım usandım.

Damarlarımda dolaşan öfke bir uyuşturucu gibi. Onu nasıl söndüreceğimi bilmiyorum ve aynı zamanda bunu istediğimi de sanmıyorum. Hissetmeye ihtiyacım var. Ona sahip çıkmalıyım. Ona tutunmam gerekiyor, çünkü şu anda aklımı başımda tutan tek şey o.

"Bu konuda ne yapacaksın?" Ona soruyorum, cevabını duymaya ihtiyacım var. Kendi kanından olan oğluna yaptıkları yüzünden onu terk ettiğini söylemesini duymaya ihtiyacım var. *Onun* yerine *beni* seçtiğini bilmeye ihtiyacım var.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye kekeliyor. Kalbim sıkışıyor. Bir kez olsun benim için, onu destekleyecek birini yanında tutmak için verdiği mücadeleden daha fazla mücadele etmesini istedim.

"Yani, kocan oğluna kazık attı. *Benimle*. Beni tehdit etti. Bana hapis ya da askere gitme ültimatı verdi. Hayatımızı maaş çekinden başka bir şeye dönüştürme şansımızı elimizden aldı. *Hayallerimi* elimden aldı. BUNU O YAPTI," diye bağıyorum telefona, etrafta kimin olduğunu ya da ne düşündüklerini umursamadan. "Peki söyle bana *anne*, bu konuda ne yapacaksın?"

"Ryan," diye mırıldanıyor babam öldükten sonra kullandığı o yatıştırıcı sesle. Uyuyana kadar ağladığımda ve beni nasıl teselli edeceğini bilemediğinde o sesi kullanırdı. O ses tonunu.

Ne söyleyeceğini ya da beni nasıl rahatlatacağını bilmiyor.

"Sen yeteneklisin. Eve döndüğünde hâlâ iyi olacağına eminim. Taburcu olduğunuzda."

O kadar iyi olmak için her gün oynamanız gerektiğini anlamıyor mu? Bir program dahilinde çalış. Koçluk al. Rekabetle yüzleş.

Ama maçlarıma hiç gitmezken bunu nasıl bilebilirdi? Tribünler hep boştu. İlk başta, babam için aldığımız ölüm yardımlarını tamamlamak için çalıştığı içindi, sonra Sal izin vermediği için oldu.

Her zaman bir bahane . Ve sonra sadece sessizlik vardı.

"Her zaman onunla ilgiliydi, anne. *Her zaman*. Ve şimdi, belki bunu anlarsın. Belki bahane üretmeyi bırakırsın. Belki bize ne yaptığını görürsün ve-"

"Bu doğru değil," diye çığlık atıyor, onu savunmaya o kadar alışmış ki.

Başımı eğiyorum ve burnumun kenarını sıkıyorum. Hiçbir şey değişmeyecek. Yüzüm mosmor olana kadar konuşsam da beni duymayacak. Onun yalanlarına inanmaya o kadar şartlanmış ki. Neden değiştirmeye çalışayım ki? *Onun* seçimi. *Onun* hayatı.

"Seni sevdiler, tatlım. Seni temsil etmek istiyorlar."

Gerçekten akli başında bir koçun kanunları çiğneyen bir pislikle sözleşme imzalayacağını düşünüyor musunuz? Kendisini besleyen ve barındıran elden çalan ahlak yoksunu bir çocukla?

Beni sevmiş ve temsil etmek istemiş olabilirler ama lanet olası annem ikisini de yapmıyor.

"Benim için endişelenme. Ben burada gerçek bir erkeğe dönüşürken sen hayatına devam et."

"Ryan. Tatlım. Lütfen yapma-"

"Sorun yok anne. Dert etme. Asla işe yaramazdı. Ben berbat biriyim, unuttun mu? Gitmem gerek," diye yalan söyledim. "Güle güle."

Sikerim böyle işi.

Uydu telefonundaki görüşmeyi sonlandırdığımda, evi aramak için sırada bekleyen bir sonraki adama uzatıyorum. Ranzama uzandığımda, içimi yakan gözyaşlarımı saklamaya çalışıyorum.

Seni sevdiler, tatlım. Seni temsil etmek istiyorlar.

Bu lanet kelimeler kafamın içinde sürekli tekrarlanıyor. Benimle alay ediyorlar, işkence ediyorlar ve bana musallat oluyorlar.

İyi dim.

Beni istediler.

Yastığımı yüzüme bastırırken yanaklarımdan süzülen gözyaşları sıcak ve öfkeli ve her biri beni kesip açıyormuş gibi hissettiriyor. Her biri vazgeçtiğim ve asla geri alamayacağım şeylerin acı verici bir hatırlatıcısı.

Dickman haklıydı.

Buraya gelmeden önce bildiğim hayat yüzde yüz bitti ve bitti.

Lanet olsun gitti.

Yazdığım ve yatağımın altında duran mektubu da gönderebilirim.

Elveda beyzbol. Elveda

rüya.

Güle güle Ryan Camden.

Ben artık Gunner'ım.

Etrafımdakiler dışında ailesi olmayan bir asker. Tüm hayatını yönlendiren hayali olmayan bir adam.

Sadece Gunner.

Görevi başında ölebilecek başka bir asker. Ama *memleketinde* kimse tarafından özlenmeyecek bir asker.

Chapter

TWENTY-EIGHT

Chase

"TEŞEKKÜRLER. Seni takımda görmek ve bizimle oynamak için sabırsızlanıyoruz," diyorum gözlüklü, çilli yüzlü, sevimli bir çocuğa.

"Ama daha önce hiç oynamadım." Alt dudağını dişlerinin arasında sıkıyor ve çocukların basket attığı sahaya bakıyor. "Peki ya _."

"Daha önce hiç oynamadın mı?" Gunner, The Center'ın ön ofisine girerken kocaman gülümseyerek sorar. Küçük adam başını sallar. "Bu şimdiye kadarki en iyi haber."

"Öyle mi?" diye sorar, gözleri büyür.

"Evet. Ben Gunner." Gunner elini uzatır. "Ben Robbie," der el sıkışırken.

"Sana koçluk yapacağım, basketbol ve beyzbol oynamayı öğreteceğim için ne kadar heyecanlı olduğumu söyleyebilir miyim?"

"Öyle mi?"

Gunner başını sallıyor. "Geçen gün annenle telefonda konuştum ve bana bunu denemeyi ne kadar çok istediğini söyledi."

Robbie başını sallar ve sonra sesli bir şekilde yutkunur. "Babamın bana öğretmesini bekliyordum ama ..." Alt dudağı titriyor ve kalbim boğazıma düğümleniyor.

"Ama Walter Reed'de iyileşmekle meşgul, değil mi?" Gunner gözünü kırpmadan söylüyor.

"Uh-huh."

"Süper kahraman olmakla meşgul olduğunu ve sonunda yaralandığını duydum." Robbie'nin alt dudağı titrer. "değil. Ben de o yollardan geçtim ve şu bak.

Oradaki doktorlar beni yeni gibi iyileştirdiler."

"Öyle mi yaptılar?"

"Evet. Yeni gibi."

Arkama yaslanıp konuşmalarına seyirci kaldığımda boğazımdaki yumru büyüyor. Çok erken büyümek zorunda kalan bir çocuk ve onunla daha önce hiç görmediğim kadar çok ilişki kurabilen yetişkin bir adam.

Robbie'nin annesini fark ediyorum, formları doldurduğu yerden izliyor. O da benim gibi izlerken gözünün kenarını bir mendille siliyor.

"Bu da demek oluyor ki, baban geri dönüp benim yerime geçene kadar sana koçluk yapmak ve sana öğretmek için çok heyecanlıyım. Anlaştık mı?" Gunner sorar ve yumruğunun tokuşturulmasını teklif eder.

Robbie'nin ürkek gülümsemesi, Gunner'ın yumruklarına vururken genişler.

"Anlaştık."

Gunner bana bir bakış atıyor ve yumuşak bir gülümsemeyle başka bir çocuğa, bir antrenmanın başlangıcına, olduğu gibi inanılmaz bir adam olmaya çekilmeden önce bana bakıyor.

Yeni kayıt yaptıranları sıralayıp son kayıtları bilgisayar sistemine girene kadar onu tekrar görmedim.

"Hâlâ kendini iyi hissetmiyorsun, değil mi?" Poposunu önümdeki masaya yaslıyor ve ateşimi ölçmek için elini alnıma koyuyor.

"Ben iyiyim. Sana söyledim, sadece biraz üşüdüm."

"Bir otelde kalırken, küçük bir buzdolabında yaşarken ve sıcak bir şeyler yemek istediğinde lobiye inip mikrodalgaya bir şeyler koymak zorunda kalırken *biraz soğuk*." Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve gözlerimle buluşuyor. "Benim evimde kalıyorsun."

"Gunner-"

"İstedğin kadar tartış ama sonunda ben kazanacağım." Alnıma bir öpücük konduruyor. "İstedigimi elde etmek için öfke nöbeti geçirecek değilim."

Beni kendine doğru çekerken "Bildiğim iyi oldu," diyorum. Kollarının beni sarmaladığını hissetmekten zevk alıyorum.

Doğrusunu söylemek gerekirse, tüm söyledikleri geçerli. Tekrar ısıtılmış paket yemeklerden ve atıştırmalıklardan bıktım. Düzgün bir Wi-Fi'ye sahip olmak ve altında uyuduğum yorganın üzerinde hala kaç mikrop yaşadığını merak etmemek için adam öldürürüm.

Ya da yatmadan önce ve kalktıktan sonra kontrol etmeme rağmen pusuda bekleyen yatak böcekleri olup olmadığını.

Ve onun bile bilmediği bir satış noktası mı? Onunla daha fazla zaman geçirmek *istiyorum*. Dürüst olmak gerekirse, kadarını. Hayatın ne kadar kasvetli olacağını biliyorum.

Destiny Falls'tan eve dönerken sınırı geçer geçmez.

Bunun KSM'den kasten bir şey saklamak anlamına gelmesinden hoşlanmıyorum, bu da telefon görüşmelerini zorlaştırabilir, ama bunu yapabilirim.

Yapabileceğimi biliyorum.

Buraya sadece onu kandırmak için geldiğimi düşünüp incinmesini istemiyorum. Bu iyi kalpli adam bunu hak etmiyor. Bunu önlemek için elimden gelen her şeyi saklayacağım.

Ayrıca, akli başında kim hasta olduklarında kendileriyle ilgilenmek istediğini söyleyen inanılmaz seksi bir erkeği geri çevirir ki?

Bu kız değil.

Chapter

TWENTY-NINE

Chase

"Sana başka bir şey getiremeyeceğime emin misin?" Gunner soruyor. Beni kolunun altına sıkıştırıyor ve başımı göğsüne yaslayabilmem için pozisyonumuzu ayarlıyor.

"Bir bakalım. Bana ev yapımı tavuklu şehriye çorbası yaptın - kendim bile nasıl yapacağımı bilmediğim bir şey - beni boş yatak odana yerleştirdin, böylece kendi alanım oldu ve sonra bir ateş yaktın çünkü şöminelerdeki gerçek ateşleri ne kadar özlediğimi söyledim." Ona daha sıkı sarılıyorum. "Oh, şimdi de bana sarılıyorsun ve aynı anda sırtımı ovuyorsun. Bence hemen hemen her şeyi hallettin Gunner, o kadar ki benden kurtulmakta zorlanacaksın."

"Burada bundan şikâyetçi değilim," diyor başımın tepesine doğru. Beyaz badanalı tuğla şöminenin önündeki kanepesindeyiz. Alevler çıtırdıyor ve şakırdıyor. Sırf New York'taki dairemde bir şömine olmasını özlediğimi söylediğim için bana bir şömine yaptığına inanamıyorum. "Yorgun musun? Uyumak ya da sinemaya gitmek ister misin?"

"Senin hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum," diyorum. "Ben mi?"
Kelimeyi gülerek söylüyor.

"Evet. Bana çocukluğundan bahset. Nerede büyüdüğünü. Ailenin başını ağrıtan bir baş belası mıydın yoksa mükemmel bir melek miydin?" O homurdanıyor ve ben gülüyorum. "Her zaman orduya girmek ister miydin yoksa bu kararı sonradan mı verdin?" Yönlendirici sorular soruyorum çünkü gerçekten bilmek istiyorum. *Ve kaynağım olarak Kelly'nin verdiği bilgilere güvenmeyi reddediyorum.*

"Neden hep bana odaklanıyorsun? Senin hakkında daha fazla şey bilmem gerekmiyor mu?"

"Gizemli olan sensin," diye karşı çıkıyorum. "Soyadını bile bilmiyorum."

"Camden," diyor tereddüt etmeden. Neden bunu yapmamasını beklediğimi bilmiyorum. Bilerek saklıyor ya da onu aradığımı biliyor değildi. Ama bu kadar kolay teklif etmesi garip geliyor.

"Camden," diye mırıldanıyorum, dilimden yuvarlanma hissine alışmaya çalışıyorum.

"Kesin konuşmak gerekirse Ryan Camden, ama Afganistan'daki ilk görevimden beri Gunner adını kullanıyorum."

"Eminim orada bir hikaye vardır. Ama gördün mü? Sana gizemli olduğunu söylemiştim."

"Bunu New York'ta yaşayan ve benim de yaşadığım bir konuyu araştıran ama hakkında başka pek bir şey bilmediğim seksi yüksek lisans öğrencisi söylüyor."

"Evet, . Üç kız kardeşim olduğunu ve annemin öldüğünü biliyorsun. Converse'lere, yağmurda dans etmeye, bir şeyleri düzene sokmaya meraklı olduğumu ve resim yapmayı beceremediğimi biliyorsun."

"Sevmediğiniz bir şey var mı?"

"Tahtakuruları, pazuları kalçalarımın daha büyük olan erkekler ve Napoliten dondurma dışında mı? Hayır, aklıma gelen hiçbirisi yok."

Gunner bir kahkaha atıyor. "Sen başka bir şeysin, bunu biliyor musun?"

"Kim ben?" Ona bakıyorum ve kirpiklerimi kırıştırıyorum, bir kez daha Ne kadar yakışıklı olduğunu. Ve onu tanıdıkça çekiciliğim daha da artıyor. "Seçici biri olarak tanınırım."

"Görünüşe göre burada benimle olduğuna göre çok seçici değilsin."

Çaresizce onu öpmek istiyorum ama onu hasta etmek istemiyorum, bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yapıyorum ve dudaklarımı çenesinin alt tarafına bastırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onun tadını çıkarıyorum. Sabunun kokusunu. Elimin altında kalbinin güçlü ritmi. Sırtımda aşağı yukarı gezinen elinin sıcaklığı.

Ne kadar süre böyle oturduğumuzdan emin değilim, sadece önümüzde yanan ateşin sıcaklığı ve birbirimizin sessiz varlığıyla birbirimizi içimize çekiyoruz.

"iyi bir çocuktum," diyor Gunner ve rahat sessizliği bozuyor. "Sonra değildim." Kıkırdaması kendini küçümseyici. "Ben on yaşındayken babam göreve gitti. Deponun dışında ona sarıldığımı, o yokken anneme bakacağıma dair bana söz verdirdiğini hatırlıyorum.

sonra . . . sonra araba garaj yolumuza yanaştı. Kapı çalındı. Annemin yere düşerken attığı çığlıklar."

"Gunner." İsmi özür ve anlayış karışımı bir şey. Onu daha sıkı sarıyorum ama başka bir şey söylemiyorum.

"On yaşındaydım, babam yoktu ve etrafımda bana sataşan çocuklar vardı. Beyzbola yöneldim ve kim bilir? Bu işte gerçekten iyiydim. O yaşlarda sahada olmak, evde annemin yas tutmasını izlemekten daha kolaydı. Bu ve çocukların benimle alay etmek yerine bana saygı duymaya başladığı yerdii."

"Başa çıkma mekanizmanı buldun. Senin şeyin," diyorum nazikçe, sanki birinin bu kavramı anlamasına alışık değilmiş gibi bir bakışla karşılaşıyorum.

"Evet. Hayatımın ilerleyen dönemlerinde bunun benim için ne kadar önemli olacağını bilmiyordum." Ne demek istediğini sormak istiyorum ama sadece başımı sallıyorum ve tekrar ona sarılıyorum, onun hikayesini dinlemeye hazır.

"Annem iki kez yeniden evlendi. Hiçbiri ona iyi davranmadı ve babama ona bakacağıma dair verdiğim söz bana hep ağır geldi. Bunu bir istismar olarak görmesini ne kadar sağlamaya çalıştıysam da reddetti. Sonra Sal çıkageldi," diyor ve gözlerini kapatıp evin erkeği olmak için başarısızca çabalayan genç halini hayal etmemi sağlayan önsezili bir iç çekişle. "İki numaralı üvey babaydı, alkolü severdi, kontrole düşkündü ve üvey oğlunun sıralamadaki yerini bildiğinden emin olmak için yumruklarını kullanmaya meyilliydi."

Aman Tanrım. Babanı kaybetmek bir şey, ama seninle ilgilenmesi gereken bir adam tarafından dövülmek? Annesi neden daha fazlasını yapmadı? Nasıl yapabildi?

"Daha fazlasını duymaktan bile korkuyorum."

Sadece böyle bir şey yaşamış birinin yapabileceği bir kayıtsızlıkla omuz silkiyor. "Beyzbol benim kaçışımdı. Tümsekte giderek daha fazla zaman geçirdim-"

"Atıcı mıydın?" İkiyüzlü gibi hissederek sordum.

"Mm-hmm. Bana söylenene göre iyi biriymiş ama bu sadece sahada yaşadığım gerçeğinden kaynaklanıyor." Ben evde olmak istememe ya da evin güvenli bir alan olmaması kavramlarını anlamaya çalışırken o uzanıp suyundan bir yudum alıyor. "Sal'in bir oğlu vardı. O da beyzbol oynardı. Vasat bir yeteneği vardı ama Sal'in buna hiç tahammülü yoktu, özellikle de ben dört yıllık üniversitelerden ve MLB gözlemcilerinden ilgi görürken."

"İyi olmalısın."

"İyiydim," diyor ve iç çekiyor. İçimdeki menajer onu anlamsızca sarsmak ve MLB gözlemcilerinin ona bakmasını, babamın

onu temsil etmekle ilgilenebileceğimi düşündüm.

Saatte 100 mil hız yapan bir kolun beş atışa hakim olması iyi bir şey değildir.

Kesinlikle olağanüstü.

Ama tek kelime edemiyorum ve sanırım tüm bu maskaralığın en zor kısmı da bu. Ona inanılmaz olduğunu söylemek istiyorum. Ona, bir takımın onu alıp sadece becerip beceremeyeceğini görmek için bir yıllık sözleşme imzalayabileceğini söylemek istiyorum. Ona, kontrol eksikliği olarak algılanan şey ne olursa olsun, takımların yine de ilgileneceğini söylemek istiyorum. Saatte 100 mil hızla giden bir kola sahip olduğunuzda böyle şeyleri göz ardı ettiklerini.

Ama ikilemimin bir kısmı da burada ortaya çıkıyor. Ona karşı dürüst olamadığım ve Sal'in kıskançlık yüzünden onu gözden düşüren öfkeli bir pislik olmasına rağmen Gunner'ın gerçekten inanılmaz olduğunu söyleyemediğim kısım.

Mümkün olan en sessiz anlamda deniyorum.

"Eğer büyük lig takımları sana bakıyorsa, eminim ki sen iyi olmaktan çok daha fazlasındır."

Omuz silkiyor. "Bu tamamen göreceli. Oyunu ve bana evimin zehirli havasından kaçış imkanı sağlamasını gerçekten çok sevdim. Evde kalmam gerekenden daha uzun süre kaldım çünkü anneme bakmak için babama verdiğim sözü yerine getirmeye çalışıyordum. Doğru olanı yapmaya ve onun iyi olduğundan emin olmaya çalışıyordum. Bilmiyorum. İşler kötüye gitti. Rol yapıyor olmam umurumda değildi - belki de fark edip beni ona tercih etmesini umarak rol yapıyordum. Her neyse, üvey babamla olan durumundan kurtulmasına yardımcı olabileceğimi düşünmüştüm ama insanları değiştiremeyeceğinizi ya da olayları farklı görmelerini sağlayamayacağınızı öğrendim. Bunun farkına varmanın bedeli kendime çok ağır oldu."

"Sormamın sakıncası yoksa, ne demek istiyorsunuz?"

Gunner, Koç Bassett'in kendisine inandığını, menajerlere ve gözlemcilere mektuplar ve videolar gönderdiğini anlatıyor. Üvey babasının arabasını çalıp kaza yapmasını. Ertesi gün kendisine verilen acımasız ultimatomu, hizmet ya da hapis arasında seçim yapmasını. Aylar sonra öğrendiği acı gerçek ise ajanların onu aradığı, istediği ve Sal'in Gunner'a haber vermek yerine onları görmezden geldiği ya da oğluna yanlış yönlendirdiği.

Bu kısım beni etkiledi. Ajanlar neden ısrar etmedi? Gunner reşit değilken ve onunla doğrudan iletişime geçmeleri gerekirken neden Sal ile iletişime geçtiler? *Neden ondan vazgeçtiler?*

Ama nedenlerini biliyorum. Çok fazla atlet var, sizi geri aramayan ya da hiç ilgi göstermeyen birine ayıracak yeterli zaman yok. Zor insanlar.

Sal'ın uğraşması gereken bir durum, bu yüzden bir yıldızın doğmakta olduğunu görmediğiniz sürece çabalamaya değmez.

Kimse yıldızı görmedi. Kimse onun parlama yeteneğini görece kadar yakından bakmadı.

Ve bu yüzden kalbim onun için kırılıyor.

Ancak görünen o ki kimse uzun süre onun durumuna yeterince yakından bakmamış.

Acemi birliğindeki zamanına, konuşlandırılmasına ve bildiği hayatın nasıl değiştiğini fark etmesine devam ediyor.

"Ve sonra çavuşumuz Dickman, önemli mektup yazmamız gerektiğini söyledi. Hayallerimize veda etmek için çünkü bildiğimiz hayat sona . Geri dönsük bile, aynı adamlar olamayacaktık. Ve haklıydı da. Sadece yaşadıklarımız, kaybettiklerimiz ve katlandıklarımız yüzünden değil. Ama benim için artık çok geçti."

"Nereden biliyorsun-"

"Çünkü her gün gördüğümüz karanlığa rağmen hayat devam ediyordu Chase."

"Oh." Kızgın olmalı. Ya da belki çoktan yas tutmuştur. Öfkeli anları olmuştur. Tekrar omuz silkiyor ve ben de ona daha sıkı sarılıyorum.

"Her neyse, mektuplarımızı yazdık. Annemin bahsettiği ajansların Sal ile temasa geçtiğini yazdım -şimdi kim olduklarını bile hatırlamıyorum- ve ilgileri için teşekkür ettim."

Babama. Babama mektup yazıp teşekkür etmişti. Bu bile onu teşekkür etmek için iyi bir adam yapmıştı.

"Demek sevdiğin bir oyuna vedan buydu."

Başını salladı. " gibi bir şey. Ama komik olan şu ki, bunu hala terapi olarak . Hâlâ işim olmadığı zamanlarda dışarı çıkıyor ve ortaokuldaki yakalayıcılardan biriyle top atıyorum."

"Öyle mi?" Oteldeki görevliyi düşünerek ve gördüğü kişinin gerçekten de Gunner olup olmadığını merak ederek soruyorum.

"Evet. Bir şeyler çok fazla olduğunda -duygular, anılar, stres- gidip biraz top atıyorum. Bu bana her şeyin üstesinden gelmemde yardımcı oluyor."

"Anılar mı? Orada olanlarla ilgili mi?" İç çekişi ağır. "Lanet olası Nix."

"Adam seni tüm kalbiyle seviyor. Bana söyleyerek iyi niyetini gösterdi."

Beni kendine doğru çekiyor. "Benim hakkımda konuşmayı bıraksak nasıl olur? Seni temin ederim ki yapabileceğimiz çok daha ilginç konuşmalar var."

sahip olmak."

"Sevmek mi?" Ben soruyorum. Ama ona tamamen katılmıyorum.

Bu adam büyüleyici. daha önce de düşünmüştüm ama şimdi kesinlikle biliyorum. "Mesela tahtakurularıyla ne işin var?" diye soruyor ve ben gülüyorum.

"Bu konuşma konusunun bittiğini mi algılıyorum?"

"Öyle. Kendimi dinlemekten daha çok nefret ettiğim tek şey kendim hakkında konuşmaktır."

"Şimdi mi? Seninle aynı fikirdeyim." Konuşmaya, onun hikâyesini dinlemeye o kadar dalmışım ki, dışarının karardığını fark etmedim. İkimizi de korkutarak ayağa fırladım. "Aman Tanrım. Bar. Senin işin. Unuttun."

Bana utangaç bir gülümseme sunuyor ve beni tekrar ona sarıldığım yere çekiyor. "Bunun için endişelenme. Hasta olduğumu söyledim."

"Ne yaptın? Neden?"

"Çünkü birinin seninle ilgilenmesine izin vermenin çok sık rastlanan bir şey olmadığını hissediyorum. Bu fırsattan yararlanabileceğimi düşündüm."

Başımın tepesine bir öpücük konduruyor ve içim eriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ve kalbinin hemen üstüne bir öpücük konduruyorum. Eğer akıllı olsaydım, hemen şimdi çekip giderdim. Bu adam çok iyi. Çok nazik. Çok samimi. Çok düşünceli. Her şeyiyle. *Ben. Hak etmiyorum. Hak etmiyorum. Onu.* Ama akıllı değilim.

Ayrıldığımda kalbimin acıyacağını zaten biliyorum ve bu tamamen benim hatam. Bunu kabul ediyorum.

Bencilim, hastayım ve o haklı. Birinin benimle ilgilenmesine izin vermeyeli çok uzun zaman oldu. Ben de son derece ezik bir yaklaşımla, "Benimle *Zor Ölüm 4.0* gibi bir kadın filmi izleme şansın var mı?" diye sordum. Güldü. Ve eminim bana gülüyordur, ki bu hiç umurumda değil.

"*Özgür Yaşa ya da Zor Öl mü* demek istiyorsun?" "Aynen öyle. *Zor Ölüm 4.0.*"

"Söylemem gerek. İlk defa biri en sevdiğim filmlerden birine kadın filmi dedi."

"Ne var? romantizm var. Orada bir yerde bir öpücük var." "Tamam o zaman. *Zor Ölüm 4.0* olsun. İsteğiniz benim için emirdir."

Kıkırdıyorum, bu da tekrar öksürmeye başlamama neden oluyor. Hem kalbim hem de fiziksel olarak hasta hissetmeme rağmen, şu anda olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

Chapter THIRTY

Topçu

Daha önce hiç benimle yaşayan bir kadın olmadı.

Birkaç günlüğüne bile.

Basitçe söylemek gerekirse, yeterince sevdiğim birini bulamadım.

Ama Chase'in burada olmasının kesinlikle ilgi çekici bir yanı var. Orada burada fark ettiğim küçük şeyler. Askıdaki banyo havluları genelde yamuk dururken nasıl da kare şeklinde ve özenle yerleştirilmiş. Bulaşık makinesinin, tepsinin her bölümündeki gümüş takımlar gibi dolu olması. En tuhaf zamanlarda onun parfümünün hafif izlerini nasıl kokladığımı. Sanki yavaşça havanın her molekülüne yayılıyor ve o gittiğinde her yerde onun izleri olacakmış gibi.

"Hiç uyuyor musun, Romeo? Eminim yeni misafirini görmezden gelmek yorucu olmaktan çok daha fazlasıdır?" Ellie bilmiş gülümsemesine karşı koyarak soruyor.

"Öyle bir şey değil." Bana bir bakış attı, ben de güldüm. "Tamam, öyle... ama hastaydı, o yüzden oldukça sakindi."

"Yüzüne mikrop solumamak için seni ters kovboy kızına bindirmesi gibi oldukça soğuk-"

"Tanrım, Ell," diye . "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Neden? Bazen hastayken bile ihtiyaçların olur." Omuz silkmesini, beni rahatsız etmekten benden çok daha fazla keyif aldığını söyleyen bir kahkaha izliyor.

"Ellerimi kulaklarımın üzerine koyup seni duymuyormuş gibi yaptığım ve böylece görüntünün beynime kazınmadığı kısım bu mu?"

"İkiniz birbirinize her baktığınızda, gözlerinizin eve döndüğünüzde ne yapmak istediğinizi söylediğinin farkındayım. Yay

chicka wow ."

"Sen-"

"Müthiş. Vazgeçilmez. Onsuz yaşayamayacağın kişi mi?" Bana Cheshire Kedisi gibi sırtıyor ve tek yapabildiğim gülmek oluyor.

"Aynen öyle. Aklıma gelen kelimeler tam olarak bunlardı." Bazı arkadaşlarının takıldığı çim alana koşan Robbie'ye el sallıyorum. Okul servisinin onları bırakması ile antrenmanın başlaması arasındaki o belirsizlik dönemi.

Ellie görüş alanıma girerek, "Durumu iyi," diyor.

"Öyle. Bence babasının işi çok zor, bu yüzden iniş çıkışlar yaşayacağından eminim. Neyse ki burada ve diğer çocuklar bunun nasıl bir şey olduğunu anlıyor."

"Size ve yarattığınız şeye teşekkürler."

Ona doğru bakıyorum. Ellie'den övgü duymak nadirdir, benim hakkımda nazik sözler duymak ise daha da nadirdir, bu yüzden ona bakıp gözlerimi kısıyorum. "İyi hissediyor musun?"

"Evet. Hayır. Sadece burada iyi bir iş çıkardığınızı bilmeniz gerektiğini düşündüm."

"Ellie, sakın beni terk edeceğini söyleme," diyorum içimi panik kaplarken.

Gülüyor ve koluma vuruyor. "Saçmalama. Gerçi bahsettiği sponsorluğu gerçekleştirirse seni Chase için terk edebilirim," diye dalga geçiyor.

"Yok artık," diyorum başımı sallayarak. "Bu oldukça inanılmaz. Böyle fırsatları nasıl bulacağımı bile bilemezdim."

"Görünüşe göre öyle," diyor Ellie ve ofisin köşesindeki mini buzdolabına doğru yürüyüp bir su alıyor. "Şansımıza."

Başımı salladım. "Kesinlikle."

"Peki o gidince ne yapacaksın?" Ellie soruyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, odadaki fili ele alalım. Burada geçireceği zamanın kısa olduğunu gizlemedi, o zaman ne yapacaksın?"

"Baştan aşağı çocuk mu?" Gülüyorum.

"Şey ..." Kaşlarını kaldırıyor.

"Bu, şu anda kabul etmek istediğimden daha fazlasını ima ediyor." "Bu tam bir saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Sen ona aşık oldun ve ben de Nedenini anladım. Muhteşem, zeki ve harika bir mizah anlayışı var. Sevilmeyecek ne var? Ama o gidiyor, Gunner. Onun hiç niyeti yoktu."

ve bu konuda açık davrandı. Peki bu sizin için ne anlama geliyor? Bu sizi nasıl etkiliyor?"

Pencereden dışarı bakıyorum ve onun haklı olduğunu bilerek dudaklarımı büküyorum. "Hayat da böyle değil mi zaten? Hiçbir şey mükemmel değildir. Elinden geleni yapmalı, yapabiliyorken tadını çıkarmalı ve bunu yaşama şansına sahip olduğun için bile minnettar olmalısın." Geri çekilip Ellie'ye bakıyorum. "Bir orospu gibi acıtacak mı? Evet. Kuşkusuz. Ama aynı zamanda bu acı, şansım varken iyiyi bir kenara itmek için yeterince caydırıcı mı? Hayır. Pek çok insan kaybettim ve öğrendiğim tek şey, yapabiliyorken onlardan keyif almak. Yapabiliyorken onları sevmek. Bu şekilde, yapabilecekken her şeyi masaya koymadığınız için pişman olduğunuzu söyleyemezsiniz."

"Pişmanlık yok."

"Kesinlikle. Pişmanlık yok. Yani . . . Önümüzdeki birkaç haftaya elimden geldiğince çok sığdıracağım. Eğlenceli randevular, yavaş öpüşmeler, harika seks ve kahkahalar. . Sonra Chase gittiğinde üzüleceğim ama her şeyi masada bıraktığımı bileceğim."

"Uzun mesafeli bir şey yapmaya çalışmaz mıydın?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Ben bunu konuşturmanın çarpık merceğinden ve nadiren nasıl çalıştığından görüyorum."

"Um . . . işe yarıyor." Elini kaldırıyor. "Biz idare edebildik. Pek çok insan başarıyor. Sadece ikiniz arasında güven ve dürüstlük olmalı."

"Chase tanıdığım en acımasız ve dürüst insan, yani en azından bu yönümüz var." Nedense aklıma yatak böceği hikâyesi ve o sırada ağzından çıkan küfürler geliyor ve kıkırdıyorum. "Bilmiyorum, Ell. Bu konuştuğumuz bir şey değil. Sanırım ikimiz de elimizden geldiğince birbirimizden keyif almaya çalışıyoruz ve zamanı geldiğinde bunu düşünüyoruz diye düşünüyoruz."

"Her ne pahasına olursa olsun kaçınma. Bir planda bunu severim."

İkimiz de gülüyoruz ve The Center'ı akşam için kapatıyoruz ama bunu yaparken ve eve dönerken aklımdan çıkmayan bir şey var. Chase Kincade'e aşık olduğumu açıkça itiraf ettim.

Bunu kendime itiraf etmek bir şey, beni her gördüğünde benimle alay ederek hayatımı zindan edebilecek başka birine yüksek sesle itiraf etmek başka bir şey.

Ya da sadece genel olarak bunu bilmek.

Ama evimin önüne geldiğimde ve içeride ışıkların yandığını gördüğümde, kendimi mutlu hissetmekten alıkoyamıyorum. Mutlu. Beklenti içinde.

Eve dönecek birinin olması tuhaf, harika ve yeni bir şey. Kapıdan girdiğinizde sıcak bir karşılama. Arka plandaki televizyonun yumuşak uğultusu birinin orada olduğunu haber verir. Parfümünün burnunuzu gıdıklayan hafif kokusu.

Ama o gidiyor, Gunner. Peki bu senin için ne anlama geliyor?

Ön kapıyı açarken Ellie'nin yorumlarını bir kenara itiyorum. Dickman ve Shotgun gibi adamlar burada değilken ben buradayım ve bu deneyimi yaşıyorum.

Mutluluğu yaşamak için acıya katlanacağım.

Pişmanlık yok.

Chase ellerini belime dolayıp dudaklarını dudaklarıma bastırırken, "İşte buradasın," diyor.

Hasta olduğu için son öpüşmemizden bu yana sadece birkaç gün geçti, ama şu ana kadar ne kadar uzun olduğunu fark etmemiştim. Ta ki dili dudaklarımın arasından kayana ve vücudunun sıcaklığı bana doğru bastırıp benimkini ısıtana kadar.

Bu cennet ve cehennem ve daha önce hiç olmadığı bir şekilde onun içine dalmak istiyorum. Yokluk kalbin daha da büyümesini sağlayabilir, ancak her gün istediğiniz kadını hasta olduğu için kısıtlama göstererek görmek düpedüz işkence.

"Görüyorum ki kendini daha iyi hissediyorsun," diyorum dudaklarına karşı, ellerim yüzünün yanlarında, sonra kışını avuçluyor ... sonra aynı anda her yerini.

"Mm-hmm," diyor boynumun çukuruna doğru öpücükler kondururken, aletim çoktan sertleşmiş ve ona batmak için yalvarıyor. "Senin için bir sürprizim var."

Bu beni anın dışına itiyor ve ona bakmak için arkama yaslanıyorum. "Sürpriz mi?"

Chase'in ceketıyla orada durduğunu ancak o zaman fark ettim.
-Topuklu ayakkabılarımla.

"Oh." Geri adım atıp paltosunu omuzlarından sıyrarak yere düşürmeye başladığında tek söyleyebildiğim bu oldu.

Ama ben nereye düştüğüne bakmıyorum.

Hayır, hayır, hayır. Gözlerim ona ve karşımda topuklu ayakkabıları, kırmızı-beyaz pötikareli önlüğü ve hayatımda gördüğüm en büyük, en seksi gülümsemesiyle nasıl durduğuna takılı kaldı.

"İşte bu eve hoş geldin demekti"

"Beğendin mi?" diye soruyor ve reverans yapıyor. Göğsünü kısmen örten ve boynuna bağlanan fırfırlı bölümün kenarlarından göğüsleri sallanıyor.

"Her şey yolunda."

Küçük bir dönüş yapıyor, bağlı fiyonk çıplak kıcının üzerinde duruyor ve ağzım sulanıyor ve parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor.

"Sana elmalı turta yaptım," diyor omzunun üzerinden, dönüp mutfağa doğru giderken. "Ooey ve yapışkan ve sıcak ve mutlulukla içine batmanı bekliyor."

Orada durup izliyorum. Kalçalarının sallanışını ve kıcının hareket edişini görüyorum ve inliyorum.

Ama eğer baştan çıkarmak, kızdırmak ve naz yapmak istiyorsa, o zaman kesinlikle varım.

"Elmalı turta mı? Pişirdiğini bilmiyordum," diyorum arkasından takip ederken, gözlerim onun her kıvrımına yapışmış halde.

"Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Oh, söyleyecek çok şeyim var ama şu anda sadece manzaranın tadını çıkarıyorum."

"Bu sana daha iyi bir tane verir mi?" diye sorar ve ardından fırının kapağını açmaya ve turtayı çıkarmak için eğilmeye devam eder.

Lanet olsun.

Sadece saniyeler ama fırını kapatıp turtayı ocağın üstüne koyması ve benim ağzımı onun ağzına dayayarak etrafında dönmem arasında çok uzun bir zaman var.

Fırın eldivenleri hâlâ üzerinde ama umurumda değil. Tek düşünebildiğim o.

Şu anda.

"Pişmanlık yok," diyorum öpücükler arasında onu kaldırıp kıcını adaya oturturken. Granitin soğuşundan inliyor, bir yandan da her yerim ısınıyor.

Öpüşmelerimiz sıcak, aç ve çaresizlikle dolu. Daha fazlasını almazsan seni canlı canlı yiyecekmiş gibi hissettiren türden. Daha fazlasını al. Daha fazlasını ver.

İkimiz de çılgına dönmüştük. Elleri gömleğimi başımın üzerinden çekerken, benimkiler de kıcında, onu tezgahın kenarına çekiyor. Parmaklarım

Şortumu aşağı doğru iterken, saçlarımı ensemden geçiriyor.

Yavaşladığımız tek an, ceketimi kaldırıp onu ittiğim andır. Etrafımda sıkılaşıırken öpücüklerimiz birbirimizin soluklarını yutuyor - kendi içinde arzulu bir işkence - yapabildiğim her şeyi onun kaygan, acımasız sıcaklığına gömüyorum.

Oyunun sonuna kadar gitmekten başka bir düşünce yok. Onu unutulana kadar becermek.

Sabit durmaya
çalışıyorum.

Yavaş gitmeye
çalışıyorum.

Ama Chase bana karşı kıvranıyor, dişleri alt dudağımı ısırıyor, topukları kışıma batıyor ve onu oraya götürmem için bana yalvarıyor.

"Becer beni Gunner," diye fısıldıyor kulağıma ve duymam gereken tek şey bu.

Onun ve benim dışımda hiçbir şeyin önemi yok ve dirseklerinin üzerindeki levhaya uzanırken, göğüsleri her itişte zıplarken, amı her geri çekilişte daha da ıslanırken nasıl görüldüğü. *O kadar ateşli ki.*

Daha da seksi olanı, mükemmel boyanmış kırmızı tırnaklarını kalçalarının arasına kaydırması ve ben onu içeriden çalıştırırken klitorisini dışarıdan başlamasıdır.

Kendimi tutmak, boşalmamak için her şeyimi harcıyorum, çünkü Tanrı aşkına. O önlüğün içinde, tırnaklarının kırmızısı amının pembesine değerken ve gözleri zevkten parlarken ne kadar ateşli olduğuna dair bir fikri var mı? Bana sarıldığında nasıl hissettiğine dair bir fikri var mı?

Bu sefer tatlı bir baştan çıkarma yok.

Yatıştırıcı sözler ya da nazik ricalar yok. O ve ben, açgözlülüğe dönüşen istekler ve yerini ihtiyaca bırakan açgözlülük.

Orgazm ona çarpıyor, nefesini kesiyor ve vücudundaki her şeyi sıkıyor.

Şikayet etmiyorum, çünkü bu sıkışma, bu kıvranma, etrafımdaki bu titreşim beni taşaklarımdan çekiyor ve beni kenara çekiyor.

"Chase," diye inliyorum, tüm sinirlerimde yavaşça yankılanan şok dalgaları dışında her şeyi hissedemiyorum.

Nefes alış verişimiz düzleşirken ve nabız atışlarımız yavaşlarken başımı onunkine yaslıyorum.

"Pişman değil misin?" diye soruyor. Onu dirseklerine yaslanmış halde bırakmak için doğrulduğumda, dudaklarında nazlı bir gülümseme var ve kaşlarından biri kalkmış.

Kıkırdıyorum. "Özür dilerim. Bugün Ellie ile bir konuşma yaptık. İnsanın sadece bir kez yaşadığını ve bunu pişmanlık duymadan yapması gerektiğini konuştuk. Bunun uygun olduğunu düşündüm."

"Katılıyorum." Kendini yukarı itiyor ve beni öpüyor. Uzun, yavaş ve seks vaadinden yoksun bir öpücüktü, ki bu kadar tahrik edici olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Beni istiyor demek.

Bu onun için de *daha fazlası* demek.

"Gerçekten bana elmalı turta mı yaptın?" Omzumun üzerinden ocağın üstünde durduğu yere bakarak soruyorum.

Gülüyor. "Hayır. Rolümü oynamak için bir tane aldım ve fırına koydum. Ya seksi Chase ya da evcil Chase olacaktı ve ben senin için ilkini seçtim."

"İyi seçim. Seksi Chase kesinlikle iyi bir seçimdi." Onu tekrar öptüm.

"Pişmanlık yok."

Chapter

THIRTY-ONE

Chase

GÜNLER KAHKAHALAR İÇİNDE GEÇER.

Biz sevişirken geceler yavaş yavaş ilerliyor.

Ne yaparsak yapalım, birbirimize asla doyamıyoruz. Ben ona asla doyamıyorum.

Ve şimdi bile, omzunun üzerinden bakıp kamyonetini paralel park ederken Gunner'a bakarken, bunu yapıp yapamayacağımdan emin değilim.

Benim normlarımdan çok farklı, ama belki de sorun budur. Belki de kutunun dışında düşünmem gerekiyordu. Belki de ihtiyacım olduğunu düşündüğüm şey o değildi.

Ama Gunner o mu?

Birlikte bu kadar çok zaman geçirdikten sonra giderek daha sık aklıma gelen bu düşünceyi silkeleyip atıyorum. Bir insanla aynı alanı paylaştığınızda kısa sürede onun hakkında çok şey öğrenebiliyorsunuz.

Birinin ne kadar temiz olduğu, boş zamanlarını nasıl geçirmeyi sevdiği, en sevmediği şeylerin neler olduğu ve yorgun ya da aç olduklarında nasıl davrandıkları gibi. İşin komik yanı, Gunner'ın tüm bu konularda bana benzemesi, ancak eşyaları asla ait oldukları yere koymaması. Ait olduklarını düşündüğüm yerlerden bahsetmiyorum, daha ziyade başlangıçta sahip olduğu yerlerden bahsediyorum.

Bunun üzerine şakalaştık. Ve atışmalar.

Ne olursa olsun, sonunda güldük ve sonra kanepeye uzandık . . ya da çoğu zaman, öpüşme başka şekillerde sarılmaya dönüşene kadar birbirlerini öptüler.

Ama birinin kollarında uyanmak güzel. Bunu neden hiç bilmediğimden emin değilim. Ben bir insanıyım kim her zaman onun alanını ve zamanını ister

rahatlamak ya da sessizlik içinde oturmak. Tüm bunları kendimi boğulmuş hissetmeden yapabilmem yeni ve delicesine beklenmedik bir şey.

Gunner kamyonun önüne dönüp baktığında göz göze geliyoruz ve gülümsüyor. "Ne?"

"Beni nereye götürdüğünü sorabilir miyim?" Park ettiğimiz sıradan alışveriş merkezine bakıyorum. Destiny Falls'un yaklaşık otuz mil doğusundaki bir kasabanın şehir merkezinde. Caddenin karşısında makul büyüklükte bir spor barı, uzakta sallanan devasa ağaçları ve işlek bir oyun alanı olan bir park var. Park yerinin bir ucunda bir manikürcü, diğer ucunda bir köpek kuaförü ve tam ortada da camları karartılmış büyük bir dükkan ve kapısının üzerinde bulanık gibi görünen bir yazı tipiyle RAGE yazan kocaman bir tabela var.

"Oraya gidiyoruz." Gunner işaret ediyor.

"Perili ev görünümlü yer mi?" Rage denen yeri kastederek soruyorum. "Ürkütücü bir ayinde beni öldürmeye çalıştığından endişelenmeli miyim?"

"Saçmalama," diyor. Kamyondan inmeden önce öne doğru eğilip dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor ve beni merakla ona bakarken bırakıyor.

Kapımı açtığında, daha fazla bilgi istemek için ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Burası bir öfke odası."

"Öfke odası da neyin nesi?" Kamyondan inerken sordum.

"Geçen gece bana annenden, onu benim babamı kaybettiğim gibi çok genç yaşta kaybettiğinden, bunun ne kadar ani olduğundan ve bununla gerçekten başa çıktığından yüzde yüz emin olmadığından bahsettikten sonra, tam da olman gereken yerin burası olduğunu düşündüm."

Onu hak etmek için ne yaptığımı çalışırken yakışıklı yüzüne ve nazik gözlerine göz kırparak bakıyorum. Söylediğim şeyleri gerçekten dinleyen ve onları daha iyi hale getirmeye çalışan bir adamı hak etmek için.

"Gunner-"

"Laf arasında bahsettiniz - belki de ağzınızdan kaçırmak istemediniz -Bu hafta onun ölüm yıldönümüydü. Her ne kadar burnumu sokmak, nasıl hissettiğini sormak ya da sadece seni kızdırmaya ya da işleri garipleştirmeye yarayacak diğer psikoloji saçmalıklarını yapmak istemesem de, buranın içini dökebileceğin bir yer olabileceğini düşündüm. Birazcık bile olsa. Kendini nasıl ifade etmeyi seçersen seç, hiçbir yargılamanın olmayacağı bir yer."

Ona bakıyorum - beni sadece dinlemeyen, gerçekten *duyan* bu adama -Ve beni buraya getirmeyi düşündüğü için çok duygulandım. Geçen gece annemle ilgili sürçmemi yakalamış olması, bunun üzerine beni aramayı seçmemesi, bunun yerine bu hafta boyunca gelişigüzel zamanlarda beni vuran keder, uyumsuzluk ve öfke karışımını ifade etmem için bana bir yol vermeyi tercih etmesi.

Bazı günler kendimi bile anladığımdan yüzde yüz emin olmadığım bir şekilde beni anladığının bir başka kanıtı.

"Bak, ben de o yollardan geçtim. Ölümü uzaklaştırmaya çalıştım, neden olduğunu açıkladım, aklına ne gelirse yaptım ve tüm bunlar beni daha da öfkeliendirdi. Bu yüzden nerede olduğunu anlıyorum, seni anlıyorum ve senin iyiliğin için bundan nefret ediyorum." Elimi tutuyor ve birbirine bağlı parmaklarımızla Rage'in girişini işaret ediyor. "Ama bugün, içinde ara sıra açılan küçük kesikleri iyileştirmek için küçük bir adım atacağız."

"Teşekkür ederim. Ben bile-" Durması için elini çekiyorum, böylece eğilip dudaklarına bir öpücük kondurabiliyorum.

"İstersen bana teşekkür etmeye devam edebilirsin," diye mırıldanıyor dudaklarına karşı. "Bana ne yapmak üzere olduğumuzu açıkladığında teşekkür edeceğim."

"Sana göstereyim."

Sonraki birkaç dakika boyunca, kayıt yaptırdım, feragat ettim ve tehlikeli madde görünümlü plastik tulumlar giydirildim.

Gunner kulaktan kulağa sırtıyor.

Bir öfke odası. Bir odada bir şeyleri kırıp dökmen için sana zaman verilen bir yer.

İster eğlenmek, ister stres atmak ya da öfkenizi boşaltmak için olsun.

"Burayı nasıl buldun?" Çok seksi (olmayan) gözlüklerini gözlerinin üzerinde ayarlarken Gunner'a soruyorum.

"Bir süre önce barda biri bundan bahsetmişti. Bazı arkadaşlarla buraya gelip kontrol ettik. İçimde biriken duyguları boşaltmak için iyi bir yol olabileceğini düşündüm."

Normalde biri bana bunu söylese, sanki beni yargılıyormuş ya da ne yapmam gerektiğini söylüyormuş gibi sinirlenirdim ama Gunner'ın sözleri böyle bir tepkiye yol açmıyor.

Babasını kaybetti.

Arkadaşlarını kaybetti.

O anlıyor.

Ve belki, sadece belki, beni daha iyi anlamasını istiyorum. Aslında, beni anlaması hoşuma gidiyor.

"Deneyiminizden en iyi şekilde yararlanmak için birkaç dakikada bir silahınızı değiştirin" diyor çalışan, öfke odasının kapısında dururken. "Sopalar, ekiler, sopalar, aklınıza ne gelirse var. Ayrıca müzik de yardımcı olur. Bunu da istediğiniz sıklıkta değiştirebilir ya da bir tema şarkısı seçip ona kalabilirsiniz. Yüksek ses iyidir. Bağırmak daha iyidir." Sırtışı bulaşıcı ve daha önce burada eğlendiğini ima ediyor. "Oh, ve çığlık attığınızdan, bağırdığınızdan ve her ne için buradaysanız, hepsini çıkardığınızdan emin olun."

Duvarın bir tarafında bir dizi silahın asılı olduğu ve ortada bir masanın bulunduğu yastıklı kare odaya bakıyorum. Masanın üzerinde elektronik aletler ve cam vazolar var. st üste dizilmiş tabakların bulunduğu rafların hemen altındaki başka bir alanda metal -fiiya benzeyen şeyler- var.

"Hatta bazı insanlar kızdıkları şeyi keskin kalemle tabakların üzerine yazmayı tercih ediyor, böylece onları kırdıklarında kırdıklarını hissedebiliyorlar." Kapıya doğru adım atıyor. "Hazırlanman için sana beş dakika vereceğim, sonra senin için müziği ve zamanlayıcıyı başlatacağım."

Gunner ve ben başımızı sallayarak onaylıyoruz ve kapı kapandığı anda ikimiz de gülmeye başlıyoruz. "Bu ılgınlık," diyorum.

"Sonra ne kadar iyi hissettiğini görene kadar bekle." Tabaklara doğru yürüyor. "şimdi ben, tabakların üzerine bir şeyler yazacağım, böylece onları parçalamanın keyfini çıkarabilirim."

"Ne gibi?"

"Sal benim en biri." Ve bunu söyleme şekli, sanki hala pislik üvey babası yüzünden yaşadığı mücadelelere beni de dahil etmekte bir sakınca görmüyormuş gibi, onu benim için daha da sevimli kılıyor.

"Onun için iki tane yapalım" diyorum ve o da gülüyor.

Ama sonra kendimi elimde bir Sharpie ile tabaklara bakarken buluyorum ve yazmak ve bırakmak istediğim çok fazla şey var. İlk tabağı alıyorum ve annemi yazıyorum. En çok kızdığım şey o. Ona değil elbette ama benden koparıldığı ve hayattaki önemli şeylerin çoğunu kaçırdığı için. Sonra Finn'i yazıyorum. O benim eski sevgilim, beni aldatan ve garip bir şekilde beni derinden yaralayan bir adam. Ve sonra siren öfkeye hazırlanmak için sadece bir dakikamız kaldığı konusunda uyardığında, iki tabağa daha yazıyorum. İlki "zaman", çünkü burada Gunner'la geçirdiğim zaman hiç istemediğim bir anda tükeniyor.

Ve sonuncusu için adımı yazıyorum. *Chase*. Çünkü Gunner'ı kandırdığım için kendimden nefret ediyorum ... ve Destiny Falls'tan ayrıldığımda sanki hiç burada olmamışım gibi olması gerektiğini bildiğim için. Sanki hiç var olmamışım gibi. Bu benim verebileceğim bir şey değil.

Ona adresimi ver ve gelip beni ziyaret etmesini söyle. Gerçekte kim olduğumu asla bilemez.

Bu yüzden adımı yazıyorum çünkü onu kandırdığım için kendimden nefret ediyorum ve bunun olduğundan daha fazla bir şey olmasına izin vermediğim için kendimden daha çok nefret ediyorum. "İyi misin?" Gunner tabak yığınma bakarken soruyor ve muhtemelen gözlerimden akan yaşların sevgilimi kaybettiğim için olduğunu sanıyor.

Anne. Onu da kaybedeceğimi bildiğim için eşitler.

Başımı sallıyorum ve gülümsemeye zorluyorum, hâlâ bunun biraz aptalca olduğunu düşünüyorum. "Ben hazırım."

Siren sesi duyulur ve Gunner ilk tabağını alıp olabildiğince sert bir şekilde duvara fırlatır. Tabak milyonlarca parçaya ayrılır, kırılma sesi Jagger'ın nasıl tatmin olamadığına dair söylediği şarkının gürültüsünün hemen üzerindedir.

İlk tabağımı elime alıyorum ve takip ediyorum. Camın çıtırtısı ve bunun gerçekleşmesi için harcadığınız efor hakkında söylenecek bir şey var.

Tatmin edici. Katartik. Ve fırlatılan her parçayla, çekicin bilgisayar monitörüne her vuruşuyla, sopanın metal varillere her vuruşuyla, kendimin bir parçasının gevşediğini hissediyorum.

Bu, annemi benden alan beyin anevrizmasını, onun gitmiş olduğu gerçeğini ve hayatımdaki tüm dönüm noktalarını nasıl kaçırdığını düzeltecek mi? Hayır, ama sopayı olabildiğince sert sallarken bunu düşünmek ve bunun için öfkelenmek çok iyi hissettiriyor.

Görevin içinde kendimi kaybediyorum. O kadar ki, süremizin dolduğunu bildiren zil çaldığında, nefes nefese kalmanın yanı sıra, her iki yanağımı da boyayan gözyaşlarımın tamamen farkında değilim.

Gunner fark ediyor ama sadece başını sallıyor. Aslında, koruyucu ekipmanlarımızı çıkarırken ve kişisel eşyalarımızı toplarken bana tek kelime etmiyor.

İyi ki de yapmıyor, çünkü berbat durumdayım.

Elini belime koyarak beni dışarı çıkarması ve mutlak sessizliği, yaşadığım duygu karmaşasını anladığını gösteriyor. *Bunları çözmek için bana zaman veriyor.*

Ve ancak binadan çıkıp onun kamyonetine binmek üzereyken duyguların gelgit dalgası bana çarpıyor ve beni etkisi altına alıyor. Ben hıçkırırken Gunner kollarını bana doluyor.

Gittiği için kızgınlım. Hayatımın yarısından bir annem olmadığı için nefret ediyorum. Babamın hayatının aşkını kaybetmesinden nefret ediyorum. Finn'in sadakatsizliğinin beni etkilemesine izin verdiğim için nefret ediyorum. Gunner'ın annesi ve üvey babası onu bu kadar acımasızca incittiği için öfkeliyim. Bu inanılmaz, harika adamla tanıştığım ve ayrıldıktan sonra onu hayatımda tutamayacağım için kahroluyorum.

Ve kendime kızgınlım.

Çünkü ona acı çektirecek başka biri olabilirim.

Acı ve incinme bir hüznün girdabında dalgalanıyor. Bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Bu sıkıntıyı hissedebileceğimi hiç bilmiyordum. Ve bana bir ay önce sorsaydınız, oldukça mutlu bir insan olduğumu söylerdim. Şu anda, neden bu kadar azimli olduğumu görebiliyorum. Neden ilerlemeye devam ettiğimi. Neden listelere ve elektronik tablolara bağlı kaldığımı.

Sana zarar veremezler.

Ve bu karmaşada Gunner bana sarılıyor. Beni sessizce teselli etmeye devam ediyor. Hıçkırıklarım dindiğinde elimi tutuyor ve "Biraz temiz hava ve yürüyüş iyi gelebilir" diyor.

O yüzden yürüyeceğiz.

Parka doğru ve onun kıvrımlı yolunda. Seksek oyunlarının ve bisiklete binen çocukların arasında.

Bana sormadan duygularımı çözmemeye izin veriyor ve bunda benim için çok güçlü bir şey var. Beni yeterince iyi tanıması, bunu yeterince iyi anlaması, ben bile bilmezken neye ihtiyacım olduğunu bilmesi.

Parkı çevreleyen küçük gölün etrafında dönerken, "Az önce büyük bir çöküş yaşadığım için mahcup olduğumu kabul edebilirim, ama bunu geri almak için hiçbir şey yapmayacağım," diyorum.

"Neden mahcup olarsınız ki? Ölüm kalıcıdır, onunla başa çıkmak ise her gün uyum sağlamanız gereken, yaşayan, nefes alan bir duygudur," diyor, sözleri çoğu insanınkinden daha anlamlı. "Umarım yardımcı olmuştur. Tuhaf bir şey, çünkü ilk başta bunun tuhaf bir fikir olduğunu düşünüyorsunuz. Sonra adamdan konuşmayı dinliyorsunuz ve buna uyacağınızı düşünüyorsunuz. Sonra bir de bakmışsınız ki bir şeyleri kırıp döküyorsunuz ve sadece sizin bildiğiniz ve anladığınız duygulara kapılıyorsunuz, ama içinizdekileri dökmek çok iyi hissettiriyor."

"Seni duyabilmem için tam olarak ne söyleyeceğini ve nasıl söyleyeceğini nasıl biliyorsun?" Durup bana bakmasını isteyerek soruyorum.

Elleri yüzümü çerçevelemek için yukarı kalkıyor ve gözleri gözlerimi tutuyor. "Çünkü biz bir elmanın iki yarısı gibiyiz Chase. O kapsülün içine

farklı yollar, ama bir şekilde oraya uyuyoruz. Bir şekilde birbirimizi anlıyoruz. Bir şekilde bunun işe yaradığını biliyoruz." Dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Biz kimiz ki bunu sorgulayalım?"

Chapter

THIRTY-TWO

Chase

"Beni bilerek mi aramıyorsun yoksa çok meşgul olduğunu varsaymalı ve bunun için üzülmemeli miyim?" diye soruyor babam telefonuna cevap verdiğimde selamlama olarak.

"Komik. Çok komik." Gunner'ın çimleri biçtiği arka bahçeye bakıyorum. Nefis bir şekilde üstsüz - her kası terden parlıyor. Her ne kadar ona hayran olmak istesem de, o dışarıdayken babamla iş meselelerini konuşmak için zaman ayıracağım. Gunner'larda yaşamanın en zor yanı da bu zaten.

Tezimden başka bir şey yaptığımı düşünmeden bilgisayarımda gayet iyi çalışabiliyorum, ancak sorun yaratan telefon görüşmeleri.

Ve telefonda olmam işimin önemli bir unsurudur.

"Benden kaçtığını da düşünebilirim, ama bunu kolayca varsayıyorum, bu yüzden bana tam olarak ne yaptığını söylemek ister misin?"

"Brexton ve Dekker sana söylemedi mi?" İçimden bir şok geçti. Kız kardeşlerim her zaman küçük Chase'in ne yaptığı hakkında ilk koşan ve gevezelik eden kişilerdir. Bunu hem seviyorum hem de nefret ediyorum - gününe göre değişiyor- çünkü sinir bozucu olduğu kadar, yoğun hayatlarına rağmen bana değer verdiklerini de gösteriyor.

"Bana atıcıdan bahsettiler -Gunner mıydı yoksa Ryan mıydı- ama en azından arayıp beni bilgilendireceğini umuyordum."

"Onu sadece Gunner olarak tanıyorum. Ben de ona öyle diyorum ama onu buldum baba. Onu buldum ve hiç de beklediğim gibi biri değil." *Ve istediğimi hiç bilmediğim her şey gibi.*

"Ama ona mektuptan bahsetmiyorsun çünkü senin kim olduğunu bilmiyor, değil mi?"

"Onun gibi bir şey," diyorum sessizce, dürüstlük ve açık sözlülük hakkında vereceği dersi bekliyorum.

Ama gelmiyor.

Bu bile başlı başına dudaklarımı büzmeme ve ne söylemediğini merak etmeme neden oluyor.

"Tamam," diyor. "Yani artık atıcı olmayan bir atıcı buldunuz. Onun gönüllü olduğu yerde gönüllü olarak çalışıyor ve orada iyi şeyler yapmaya çalışıyorsunuz. Sonra geceleri onu daha iyi tanımaya başlıyorsun. Sonra ne oluyor? Yakın gelecekte eve geri mi döneceksin?"

"Sanırım Dekk ve Brex sana her şeyi anlatmadı," diyorum onu daha yakından tanıma kısmıyla ilgili olarak.

"Oh, bana doğru söylediler. Onunla çıktığını biliyorum. Onunla şeyler yaptığını." Boğazını temizliyor, bu durumdan rahatsız olduğu belli, ben de sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Oh. Tamam."

"Başka bir şey söylememi mi bekliyordun?" diye sorar.

"İşlerimi halletmekte tembellik ettiğim için kıcıımı kaldırıp New York'a dönmemi söylemeyeceksin değil mi?"

"Size hiçbir şey söylemeyeceğim. Sana yığılmış sözleşmelerin ve ilgilenmen gereken taleplerin olduğunu söyleyebilirim. Yokluğuna rağmen pazarlama ve sosyal medyada kaydettiğin ilerlemeden etkilendiğimi ve bunun KSM'nin ilerlemesine nasıl yardımcı olacağını görmekten heyecan duyduğumu söyleyebilirim. Burada oturup sorularla başınızın etini yiyebilir ve sonunda size zarar vermeyeceğini umduğum bu maskaralığı oynamanın saçma olduğunu söyleyebilirim. Ama yapmayacağım. Buradan ayrılırken bana belirli bir tarihte evde olacağını söylemiştin ve bana aksini söylemediğin için olacağına güveneceğim."

Gunner'ı normal, hafta sonu işleri yaparken izliyorum ve eve döndüğümde bunu özlemenin nasıl bir his olacağını merak ediyorum. Kolaylığı. Rahatlığı. Beni anlayan birinin olması.

"Tatlım?" dedi babam.

"Hmm?" Konuşmak için kendime güvenmiyorum, çünkü sesimin buradan ayrılmaya çalıştığım soğukkanlılığa ihanet edeceğini düşünüyorum.

Gunner'ı terk etmeye.

"Şunu unutmayın. En iyi ilişkiler hiç tahmin etmediğiniz ilişkilerdir."

"Kim bir ilişkiden bahsetti ki?"

Alçak sesle, rahatlatıcı ve biraz da alaycı bir şekilde kıkırdıyor. "Çünkü seni tanıyorum ve eğer Chase'im ödülü alamayacak olsaydı, eşyalarını toplar ve bir an önce eve dönerdi. Benim Chase'im hiçbir şeyde başarısız olmayı sevmez ve bu yüzden-"

"Başarısız olmadım," diyorum ve sonra bunun sadece onun haklılığını kanıtlamaya yaradığını fark ediyorum. "Hayır, ama eve gelmedin." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor."

"Baba." Tek kelime bıkkın bir iç çekiş.

"Özür dileme, Chase. Zamanının tadını çıkar. Şehri kırmızıya boya. Bazen hayat öylece akıp gider ve inme vakti gelene kadar atlıkarıncaya binmek zorunda kalırsın."

Gözlerime neden yaş geldiğini bilmiyorum ama geliyorlar ve ben de onları kırıştırıyorum. "Zamanın geldiğini nasıl anlıyorsun?" Sorduğumda sesim ancak fısıltıya dönüşüyor.

"Bazen asla zamanı gelmez. Bazen o inanılmaz baş dönmesi hissine alışmanız gerekir. Bu sizi dünyaya bakışınızı yeniden ayarlamaya zorlar, çünkü onsuz bir zamanlar yaşadığınız gibi yaşayamayacağınızı fark edersiniz."

Boğazımı temizliyorum ve cevap verecek kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Böyle bir seçeneğim yok baba."

Ama sözleri bütün gün aklımdan çıkmıyor.

Gunner ve ben hamburger pişirirken güldük ve doğaçlama bir dans partisi yaptık. Kanepede mini bir öpüşme seansı yaptık - sadece öpüştük, başka bir şey yapmadık. Yetişkin hayatımda en son ne zaman bir erkeğin beni sadece öpmek istediğini, bunu seksin bir öncülü olarak kullanmadan bu eylemden zevk aldığını hatırlamıyorum.

Ferahlatıcıydı.

Cinsel olarak sinir bozucuydu.

Ve bu konuda kalbime sahip olan özel bir şey vardı.

Yine de babamın atlıkarıncalar ve baş dönmesi hakkında anlattıkları zihnimde dönüp duruyor ve şimdi uyuyamıyorum. Bu yüzden evin içinde dolaşıyorum. Kitaplıktaki resimlere bakıyorum. Biri onun ve ona çok benzeyen bir kadının, annesi olduğunu varsayıyorum. Gunner'a ek olarak dört askerden biri ve sık sık bahsettiği grubun bu olup olmadığını merak ediyorum. Artık burada olmasalar da doğum günlerini kutladığı grup.

Kanepede uyuyakalmış olan Gunner'ın yanından geçiyorum. Uyku için çok zor geliyor, uzun bir günün ve barı kapattıktan sonra bile, genellikle uykuda uyanık olduğunu fark ettim. Öyle ki çoğu gece uyandığımda

Yanımdaki yatağı soğuk bulmaya çalışıyorum ve bakmak için kalktığımda genellikle kanepede ya da mutfaktaki masasında oturuyor. Onu geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar yoracak herhangi bir şey, böylece onun dediği gibi, "kabuslar gelmeyecek."

Ama bu gece FU-Bar'ı kapattıktan sonra eve geldiğinde kanepede uyuyakaldı. Onu rahatsız istemediğim için üzerine bir battaniye örttüm ve tek başıma yattım ama uykusu huzurlu değildi.

Uykusunda biriyle boğuşması beni yatak odasında uyuduğum yerden bile uyandırdı. Onu rüyadan çıkarmak için uyandırmayı düşündüm ama aile odasına gittiğimde sakinleşmişti. Ama kabus hala orada, hala onu rahatsız ediyor ve keşke onu yatıştırmak ya da daha iyi hissetmesini sağlamak için bir şeyler yapabilseydim. Yapamayacağımı biliyorum. Bir kız arkadaşın yumuşak sözlerinin onun yaşadığı savaşın dehşetini silemeyeceğini biliyorum. Zihnim yeniden yaşıyor ve bunu kabul etmek benim için zor.

"Benimle kal. Av tüfeği. *Haydi*. Sakın ölme." İnliyor ve ayaklarını tekmeliyor. Normalde bir patlamadan sonra sakinleşir ama bu sefer tedirgin olmaya devam ediyor. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. Boğuluyormuş gibi hırıltılar çıkarıyor. Başını bir o yana bir bu yana sallıyor.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca onu izliyorum ve daha fazla dayanamıyorum. Yapmayı bildiğim tek şeyi yapıyorum. Kıcımlı onun yanındaki kanepeye sıkıştırdım ve onu ürkütmemek için ellerimi nazikçe göğsünde aşağı yukarı ovuşturdum.

Küçük bir kızken ve bir kabusla boğuşurken önce annemin sonra da Dekker'ın bana yaptığı bir şeydi bu.

Gunner irkilerek uyanıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, göğsü kabarmış, sanki düşmanmışım gibi bana karşı savaşmaya hazır.

"İyi misin?" diye soruyor nefesini tutup kendine geldiğinde.

"Mm-hmm," diyorum sessizce, oturduğum yerde kalıyorum ama göğsümü onun göğsünün üstüne koyuyorum, böylece kollarımı ona dolayabiliyorum. Bu sessiz teselli ve şefkati kabul etmesi ve kollarını bana dolması bir saniye sürüyor.

Bir süre bu şekilde yattık. Onun çenesi başımın tepesinde, benim başım onun göğsünde, kalbinin güçlü sesi kulağımın dibinde.

"Çoğu gece iyi uyuyamıyorum," diye mırıldanıyor bir sonra, nihayet sessizliği bozarak.

"Anlaşılr bir şekilde."

"Yere yığılmadan önce kendimi tamamen bitkin düşürecek kadar çalışmam gerekiyor, yoksa kabuslar geliyor."

Bir psikologdan çok uzağım ama tahmin edebildiğim tek şey Gunner'ın çoğu gece anılarına karşı tamamen kontrolsüz hissettiği. Bu bir varsayım - belki de otel odamdaki Military Life dergisinde okuduğum bir şeydir- ama en azından bu konuşmanın kontrolünün onda olmasını istememe yetiyor.

Çok değil ama gelenin en iyisi bu.

"Kabus hakkında konuşmak istersen buradayım. Konuşmak istemezsen de buradayım." Göğsüne bir öpücük konduruyorum. "Ben sadece buradayım, hepsi bu."

Gunner elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor ve bir iç çekiyor. "O gün adamları köye ben götürdüm. Tercümanımıza güvenen ve onun güvenilir olduğunu düşünen bendim. Evdeki her şeye kızmıştım ve başımızı nasıl bir belaya soktuğumuz umurumda değildi. Bencil olan bendim çünkü ben böyle hissederken hepsinin evinde aileleri ve onları seven insanlar vardı."

"Sen de öyle," diye fısıldadım.

"Hayır. Artık hiçbir şeyim yoktu. Açıkladığım gibi, Dickman'ın yazmamı önerdiği mektuplarda daha önce benim için önemli olan her şeye veda etmiştim. Bir tanesi anneme gitti ve onu sevdiğimi ama artık onun bahaneler ve kuşkuyla dolu dünyasında yaşayamayacağımı söyledim. Birkaç tanesi spor ajanslarına gitti ve onlara teşekkürlerimi ama hayır teşekkürlerimi ilettim. Bir diğeri de o sırada çıktığım kıza. Hiçbir şeyim yoktu ve beni özlediğini hissettiğim hiç kimse yoktu, bu yüzden pervasız olan bendim, erkeklerimi, *kardeşlerimi* tehlikeye sürükleyen bendim."

Sözleri beni bir bıçak gibi kesiyor ve nasıl teselli edeceğimi, nasıl kabul edeceğimi, yapabileceğim hiçbir şey yokken nasıl ilişki kuracağımı şaşırtıyorum. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

"Söyleyebileceğiniz hiçbir şey yok. İçinde bulunduğum durumdan kurtulmak için yapmam gereken buydu. Ama bu aynı zamanda beni çevremdekiler tehlikeli hale getirdi, çünkü sevdiğim her şeye veda ettiğim için bana ne olacağı umurumda değildi."

"Tanrım, Gunner."

"Evet, şimdi daha iyi biliyorum. Hayatın ne kadar değerli olduğunu ve kaçıracağım her şeyi biliyorum... ama o gün umurumda değildi. Umurumda değildi ve bu yüzden ekibimizi o köye gitmeye ve bana söylenen istihbaratı almaya zorladım.

Orada. Dickman hayır dediğinde onu taciz ettim. Adamları bunun için ayağa kaldırdım. Buna sebep olan bendim."

"Olanlar için hatalı değilsin."

"İnsanlar öldü, Chase. Arkadaşlarım, *kardeşlerim* öldü. Ve ben hayatım boyunca bu yükü taşımak zorunda olan kişiyim." İç çekişi ağırdı, hemen ardından göğsü titriyordu. "Sana beni kafanda kurduğun kadar iyi olmadığımı söylemiştim."

En iyi ihtimalle kendini küçümseyen bir kıkırdaması var ve bu ses o kadar çok keder ve suçluluk duygusu barındırıyor ki onunla tartışmadan edemiyorum. Gözlerime bakmak zorunda kalsın diye doğruluyorum.

"Sen komuta subayı değildin. Dickman hayır diyebilirdi. Sana cehenneme gitmeni söyleyebilirdi. Sen-"

"Yine de ben zorladım." Gözleri beni mahveden yaşlarla parlıyor. "Yeniden hissetmek için o kadar çaresizdim ki belki de bir dövüşün heyecanını arzuluyordum. Belki de ölmediğimden emin olmam gerekiyordu... ve bu sırada dört arkadaşımı öldürdüm."

Yüzünü çerçeveliyorum, yumuşak ellerim sert kirli sakalına değiyor ve acısını dindirebilmeyi diliyorum ama bunu yapamayacağımı biliyorum. "Sana suçsuz olduğunu yüzüm mosmor olana kadar söyleyebilirim ama bunu duymayacağını ya da kabul etmeyeceğini biliyorum. Sana şunu söyleyeceğim Gunner Camden, umarım duyarsın. Sen sadece o gün kahramanlıklarınla hayat kurtarmakla kalmayan inanılmaz bir insansın-"

"Chase-"

"Hayır. *Sen beni dinle.* O gün hayat kurtardın ve bu süreçte neredeyse kendini öldürtüyordun. O zamandan beri boş zamanlarını anne babası olmayan çocuklara adadın ve başarılı bir iş kurdun, sıkı çalışmandan elde ettiğin kazancın bir kısmını ölen askerlerinin dul eşlerine veriyorsun." Öne doğru eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "*Sen* bir fark yaratıyorsun, Gunner. Hayatını, çok daha fazla hayatı daha iyi hale getirirken, hayatta kalanların suçluluk duygusunu hafifletmeye adanmışsın. Sen bir fark yaratıyorsun."

Bir şey söylemiyor ama yutkunurken adem elması sallanıyor ve gözlerinden süzülen yaşları kırıştırtarak uzaklaştırıyor.

Ve kelimeler yerine beni tekrar göğsüne çekip sıkıca sarıldığı gerçeğini kabulleniyorum.

Göğsü sıkışıyor ve her sıkıştığında kalbim biraz daha kırılıyor ve aynı zamanda sevgiyle doluyor.

Bu da yaptığım ve yapmak zorunda kalacağım şeylerle yüzleşmemi daha da zorlaştırıyor.

Gerçeklerimi paylaşmadan ondan uzaklaşmanın sorun olmayacağını düşünsem de, artık bunu yapamayacağımı biliyorum. Dürüstlüğü, onuru ve kalbi göz önüne alındığında, en büyük saygımı hak ediyor. Onu kandırmak için yola çıktığıma inanmasını istemiyorum, ancak gerçeği ondan sakladığım, ona yalan söylediğim için kendini kandırılmış hissetmeye hakkı olduğunu bilmesi gerekiyor.

Kahretsin. Bundan nefret ediyorum.

Gözlerim yaşardı. Ailem dışında, birinin benim hakkımda kötü düşünmemesi hiç bu kadar önemli olmamıştı. Gunner'ın gerçeklerden kaçtığım için benden nefret edebileceğini bilmek beni parçalıyor.

Onu seviyorum. Bu kadar basit. Ama onun sevgisine karşılık veremeyeceğimi biliyorum.

Bunu hissedebilmem için gitmem gerekecek. *Ve bu en kötü acı türüdür.*

Canım yanacak ama daha önce de düşündüğüm gibi, o artık canının yanmasını hak etmiyor.

Chapter

THIRTY-THREE

Chase

"O sözleşmeyi en kısa zamanda sana ulaştıracağım. Kusura bakma geç oldu, şu anda biraz gömülüym," diyorum açık resepsiyon penceresinden Joey ve Robbie'nin serbest atış çalıştıkları spor salonuna bakarken. "Gömülmek mi? Ne zamandan beri gömülüyorsun? Sen bir baş belasısın, Kincade," Üç kez Pro-Bowler oynayan ve uzun süredir müşterilerimden biri olan Darius Tomlinson gülerek şöyle diyor.

"Ben gömüldüm. Şimdi kışını kaldırıp sahaya dön ve senin için pazarlık ettiğim her kuruşa değdiğini bana kanıtla."

"Evet, hanımefendi."

Aramayı sonlandırıp telefonumu masaya bırakıyorum.

"Sahaya geri dönmek mi?" diyor arkamdan gelen bir ses ve neredeyse ayakkabılarımdan fırlamama neden oluyor. "Pazarlık mı?"

"Ellie. Aman Tanrım." Etrafımda dönüyorum. "kopardın."

Ne kadarını duydun?

Ona bakıp ne duyduğunu merak ederken kalbim boğazıma düğümleniyor.

"Özür dilerim. Sadece birkaç velinin çeklerini teslim etmeye geliyordum. çocuklarını bırakırken bana verdi. Görüşmelerinizi bölmek istememiştim," diyor. Bana sormadan açıklama yapmamı istediği hissinden nefret ediyorum.

"Pazarlıklar." Anlık düşünerek kıkırdıyorum. "O benim kuzenimdi. Üniversitede okuyor. Yaklaşan maçını kazanırsa ona yeni bir çift krampon almak için annesiyle pazarlık yaptım."

Yalan dilimden kolayca dökülüyor ve bundan nefret ediyorum. Buna başvurduğum ama bu hileyi sürdürmek gerekiyor.

"Ben de bencilce ve şimdi utanç verici bir şekilde bunun Merkez'in teçhizatıyla ilgili olmasını umuyordum." Yanakları kızardı.

"O da geliyor. Söz veriyorum. Arkadaşımdan haber aldım ve beyzbol takımı Austin Aces'in çocuklar için yeni kıyafetler ve formalar bağışlamasını sağlamış. Ayrıca NHL takımı Lumberjacks'in izniyle yeni bir spor sahası ve New York Raptors'ın bağışıyla yeni bir çim sahamız olacak."

Gözleri açılıyor ve şaşkınlığı bunu yaptığım için kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. Merkez'e yardım ettiğim için. Küçük de olsa bir fark yaratmaya yardım ettiğim için.

"Bu inanılmaz," diyor. "Gunner bana bunların hiçbirini anlatmadı."

"Sanırım bunun ilk gerçekleştiğini görmek için nefesini tutuyor ve bunu tamamen anlıyorum, ama bunu gerçekleştireceğim." Ama spor salonuna dönüp baktığımda, Joey'nin Gunner'ın boynunu işaret ettiğini görünce hemen kapı aralığına çekiliyorum.

"Bunlar da ne?" Joey soruyor, sesi yüksek ve masum.

"Ne nedir?" Gunner, Robbie'ye basketbol topunu parmak uçlarından nasıl yuvarlayacağını göstermekle meşgulken soruyor.

"Boynundaki şu kırmızı izler," diye devam ediyor Joey. "Nick onların uzaylılar tarafından kaçırıldığın yere ait olduğunu söyledi ama bence yaralanmışsın."

Gunner yaptığı işi bırakır ve tüm dikkatini Joey'e vermek için döner. "Nick yanılıyor ve sen haklıydın," diyor, kendini yere bırakıp Joey ile göz hizasında olacak şekilde bağdaş kurarak otururken sesi yumuşuyor. "Onları görmek ister misin?"

Joey yavaşça başını sallıyor, ciddi ve temkinli gözlerle Gunner'a bakıyor, sanki sorduğu için utanıp utanmaması gerektiğinden emin değilmiş gibi.

"Elbette," diyor Gunner ve gömleğini kafasına geçirmeye devam ediyor. Nasıl göründüklerine alışkın olduğum için kızgın, kırmızı yara izlerini görünce irkilmiyorum. Ama onu orada, gömleksiz ve savunmasız bir halde, sekiz küçük çocuğun bakışları altında görmenin, yaraları çok yıkıcı kılan bir yanı var.

The reactions of the boys are a mixture of gasps and whoas, but Gunner just sits there as if it's not a big deal to be sitting there and stared at.

"Sorularınız var mı?" diye soruyor usulca.

"Acıyorlar mı?"

"Nasıl oldu bu?"

"Neredeyse ölüyor
muydun?"

Sadece çocukların yapabileceği gibi utanmadan sorular soruluyor ve Gunner onlara açıklama yapmak için zaman harcıyor. "Artık gerçekten acımıyor ama olduğu zaman ve sonrasında uzun bir süre acıdı. Düzgün bir şekilde iyileşeceğimden emin olmak için hastanede bir sürü doktorla birlikte olmak zorunda kaldım."

"Nasıl oldu bu?" Robbie sorusunu tekrarlar.

"Bir kaza geçirdim," diyor Gunner. "Yolun kenarında bir patlama oldu ve Humvee'ye çarptı."

"IED?" Gregory soruyor. Bu çocukların bu terimleri bu kadar kayıtsızca kullanmaları beni öldürüyor. Asla bu kadar aşına olmamaları gereken bir şey ama yine de . . . onlar.

Gunner başını sallar ve gözleriyle buluşur. "Evet. Bir el yapımı patlayıcı."

Daha çok soru var. Hiç geçmeyecekler mi? Derisinin altında metal plakalar var mı? Onlardan utanıyor mu?

Ama Ellie'nin de benim de nefeslerimizi tutmamıza neden olan şey, çok sessiz bir şekilde söylenen son soru.

"Korktun mu?" Joey, tüm çocukların dönüp ona bakmasına neden olan en yumuşak ses tonuyla soruyor; sanki hepsinin merak ettiği, dile getirilmemiş tek soru buymuş gibi. Gunner cevap veremedi Joey devam ediyor. "Eminim babam da korkmuştur."

Soruyu duyunca ve Gunner'ın Joey'e yaklaşmasını işaret ettiğini görünce nefesim kesiliyor. Geldiğinde Gunner onu dizine oturtuyor ve herkesin duyabileceği şekilde şöyle diyor. "Evet, korkmuştum ama babanı tanıyordum Joey. Ve onun korkmadığını biliyorum. Seni ve anneni, sizi ne kadar çok sevdiğini ve sizinle ne kadar gurur duyduğunu düşünmekle meşguldü."

Joey'nin çenesi titriyor ve benimki de onunla birlikte titriyor. Joey'nin uzanıp elini Gunner'ın omzunun üst kısmında gezdirerek yara izlerini hissetmesini izliyorum. "Sence canı yanmış mıdır?" Joey soruyor.

Gunner boğazından aşağı bir yudum alıyor ve başını sallıyor. "Hayır. Öyle düşünmüyorum. Bence siz onu o kadar çok sevdiniz ki, tüm bu sevgi onu acıdan korudu."

"Emin misin?" Joey tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken soruyor.

"Eminim," diyor Gunner, sesi kırılarak. "Başka sorunuz var mı?" "Artık basketbol oynayabilir miyiz?" Carl sorar ve herkes ayağa fırlar ama Gunner'ın Joey'nin kulağına bir şeyler fısıldadığını ve onun da başını salladığını fark etmeden önce. Bir süre öylece oturup birbirlerine bakıyorlar, sonra kalkıp gruba katılıyorlar, sanki bu normal bir şeymiş gibi.

Ama ben değilim.

Tüm bu olay beni hiç beklemediğim bir şekilde derinden sarstı. Gunner'ın iyi bir adam olduğunu biliyordum ama bu çocukları birçoğunun anlayamayacağı şekilde anlıyor. *Kimse onun yanında değilmiş gibi görünse de. Kimse ona sarılmamış. Kimse ona güven vermemiş.* Joey'le yaptığı o konuşma onu babasının son anları için yıllarca endişelenmekten ve stres yaşamaktan kurtarabilir. Ama Gunner'a güvendiği için şimdi onun söylediklerine inanacak. şimdi belki biraz huzur bulacaktı.

Ellie gözlerinin altındaki lekeli rimeli silerken yanımda, "O bunu imkânsız kılıyor, biliyorsun," diyor.

"Kim neyi imkânsız kılıyor?" Ben soruyorum.

"Gunner. Ona aşık olmamak imkansız." "Aşık değilim-olamam-"

"Elbette. İstediğin şekilde gerekçelendirebilirsin, ama öylesin."

Bunu o kadar kesin bir dille ifade ediyor ki ben bile katılmıyorum. Ve belki de katılmayarak, doğru değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum. "Geri dönmem gereken bir hayatım var. Bir işim. Bir ailem. Tezim."

Gözleri en uzun süre benimkileri tutuyor. Gözlerinde şefkat ve anlayışın yanı sıra arkadaşına karşı şiddetli bir koruma da var. "Bazen geride bıraktığın şeylerin, yeni deneyimlerden sonra onlara geri döndüğünde farklı hissettirmesi komiktir. Sanki önemli olan şeyler aniden değişir ve yerlerine yepyeni şeyler gelir."

Chapter

THIRTY-FOUR

Topçu

GÖĞSÜM AĞRIYOR.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez beyzbol topunu olabildiğince sert fırlatmanın işe yaramadığını gördüm.

Kendimi bildim bileli ikinci kez hasta olduğumu söyleyerek işe geldim ve gerçekten hasta olmadığım halde vardiyama biri baktı.

Lanet Joey. Onun masum ve kalp kırıcı soruları ve benim düpedüz yalanlarım. Bana babasının korkup korkmadığını sorduğunda yüzündeki ifadeyi unutamıyorum. Ona ne söylemem gerekiyordu? Acı bedenimi ele geçirirken, kan ve patlayıcıların metalik kokusu burnuma gelirken onun da benim kadar dehşete düştüğünden emin olduğumu. Benim gibi onun da tüm içgüdüsünün ayağa kalkıp kaçmak, savaşmak olduğunu ama bunu yapamadığını. Düşünemiyordum, dehşetten başka bir şey idrak edemiyordum. Sevdığım her şeye veda etmiş olabilirdim ama yine de yaşamak istiyordum.

Bir karım yoktu. Ya da küçük tatlı bir oğlum. Sahip olduğum tek şey bir spor ve kaçırılmış bir fırsattı.

O hastane yatağında uyandığımda tek düşünebildiğim bana verilen ikinci şansı hak ettiğimden emin olmaktı.

Yine de kafamda sık sık şu soru dönüp duruyor: Neden *ben buradayım da o değil?* Özellikle de bugün olduğu gibi bir çift masum mavi gözün bana cevabını bilmediğim sorular sorduğu günlerde.

Sokağımdan aşağıya doğru dönüyorum. Ayaklarım adım adım kaldırıma vururken bacaklarım ağrıyor ve göğsüm yanıyor. Kafam hâlâ ama tüm bunlar bana hayatta olduğumu söylüyor. Bana pişmanlık duymamamı söylüyorlar.

Evi gördüğümde adımlarım hızlanıyor.

Işığın yandığını gördüğümde ve orada beni bekleyen biri olduğunu bildiğimde.

Beni istiyorsun.

Bu hayata, bu ikinci şansa, eve dönmek istediğim *bu kadına* sahip olup da onu dolu dolu yaşamamak bir kayıp mı? Onunla daha fazlası için savaşmamak? Kendi küçük Joey'imizin büyümesini izlemenin nasıl bir şey olacağını merak etmemek mi?

Yavaş ol, Gunner.

Onunla bunu isteyemezsin.

, şimdiye kadar bunu kendin bile istemedin. Ona kadar.

O kalmıyor.

Yine de onun gölgesinin pencerenin önünden geçtiğini gördüğümde, bunun nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Durumu değiştirmek için ne gerektiğini sorguluyorum.

Kendimi ne kadar çok savaşmak istediğimi düşünmeye zorluyorum.

Ama cevabı bilmiyorum. Bir cevabım yok, çünkü tüm bu durum beni tamamen şaşırttı.

Düşünme, Gunner. Sadece hisset.

Sorgulama. Sadece tadını çıkar.

Chase.

Kırılmış hissediyorum ama beni düzeltmenin tek bir yolu olduğunu biliyorum. Gidecek tek bir yer. Kollarını bana dolayacak ve acımı azaltacak tek bir kişi. Kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlayacak.

Önümüzdeki haftalarda onu nasıl bırakacağımdan emin değilim ama yine de pişmanlık duymuyorum.

Daha önce hiç kimseye ihtiyaç duymadığım kadar ona ihtiyaç duyarak yürüyüşe çıkarken mantıklı bulabildiğim tek şey bu.

Pişmanlık yok.

Chapter

THIRTY-FIVE

Chase

"CHASE?" GUNNER'IN SESİ VE ardından gelen kapı çarpması beni tamamen şaşırtıyor.

Barda olması gerekiyordu. Sabah ikiye kadar evde olmaması gerekiyordu.

Çaresizlik içinde tüm işlerimi -not defterlerimi, ciro sözleşmelerimi ve ... önümdeki masada duran her şeyi- alıp büyük boy çantama tıktırıyorum ki görmesin.

"Burada," diye kekeledim ve çantama takılıp düşmeden önce dizüstü bilgisayarımı kapattım

-Bu da içindekilerin bir kısmını geri kusuyor. Aceleyle geri itiyorum ve neden evde olduğunu öğrenmek için neredeyse koşuyorum.

"Gunner? Her şey yolunda mı?" Aile odasını temizlediğimde onu orada dikilirken buluyorum. Tişörtünün boynunda terden kararmış küçük bir V var ve göğsü kabarıyor ama beni asıl etkileyen yüzündeki ifade. Kafa karışıklığı. Melankoli. *İhtiyaç*. "Gunner?"

Odayı geçip bana doğru geliyor ve tek kelime etmeden kollarını bana doluyor, sırtımı duvara dayıyor ve beni öpüyor.

Öpücükte çaresizlik var. Aciliyet. Altında yatan duyguyu çözemiyorum.

"Şu anda sana ihtiyacım var, Chase," diyor hava almak için ayağa kalktığında. "Sadece sana ihtiyacım var."

Gözlerimiz buluşuyor ve o anda istediği her şeyin onun olduğunu biliyorum. Bugün Joey'le yaşadığımız duygu yoğunluğundan ve şu anda gözlerindeki ifadeden sonra, mücadele ettiği ve bağlantıya ihtiyacı olduğu çok açık.

İçimizde kaybolmaktan başka ne önerebilirim bilmiyorum ama buradayım.
Ben onunum.

Başka bir şey söylemiyor. Bunun yerine beni tekrar öpüyor, hızı biraz daha yavaş, içindeki duygu neredeyse hissedilebilir.

"Chase," diye fısıldıyor gömleğimi başımın üzerinden çekip dudaklarını sütyenli göğsümün üzerine kapatırken. "Sadece sana ihtiyacım var."

"Buradayım," diye fısıldıyorum gömleğini de çıkarırken.

Hareketlerimizi önceden düşünmüyoruz. Yatağa geçmeyi planlamak ya da birbirimize eşit bir ön sevişme yaşattığımızdan emin olmak yok. Sadece o, ben ve bizi bütünüyle boğan bu beklenmedik acı dalgası var.

Ellerim vücudunun hatlarında geziniyor. Yontulmuş kenarları kabarık yara dokusuyla gölgelenmiş. Dudaklarım konuşmadığım kelimeleri ifade ediyor. Bedenim onunkine sıkıca bastırarak, ne isterse ya da neye ihtiyacı olursa olsun onun için burada olduğumu gösteriyor.

Yatak odasına doğru ilerlerken kelimeler önemsizleşiyor. Öpüşmeye verilen tek ara kıyafetlerin atıldığı andır. Tek nefes alışımız diğerinin nefes verişidir.

Yatağın ayak ucunda dururken vücudunu öpüyorum. Dudaklarım birleştiğinde tısladığı yara izlerinin üzerinden. Ağzımın altında gerilen karın kaslarını. Sikişinin uzunluğu boyunca, sert ve benim için hazır.

Onu ağzıma aldığım anda inleyerek verdiği nefes odadaki tek ses oluyor. Sert tepesi. Tüm uzunluğu. Dilimde onun tuzlu tadı. Onu yavaşça ağzıma sokup çıkarırken ellerinin saçlarımın arkasına dolandığını ve sıkılaştığını hissediyorum.

Nefes alışları sertleşiyor, kalçaları geriliyor ve vahşi bir hırıltıyla önümde dizlerinin üzerine çökerek dudaklarını bir kez daha dudaklarıma değdiriyor.

"Ben-sadece-seni-kovalıyorum." Kelimeleri anlamsız, bunu, *bizi* anlamaya çalışırken düşünceleri tamamlanmamış.

"Ben buradayım." Yatağa yaslandığında dudaklarım tekrar onunkilerle buluşuyor ve ben de üzerine çıkıyorum.

"Bana bak," diye inliyor. "Bana bak."

Ve bunu yaptığım anda, gözlerimiz kilitlendiğinde, kalçalarımı yavaşça ona doğru batması için yönlendiriyor. Bu bir coşku. En zevkli yollardan bir işkence. Vücudumdaki her sinire saldıran aynı zevkle inlerken gözlerinin bulanıklaşmasını ve ağzının gevşemesini izlemek her şeyBenim

İsmi dudaklarının üzerinde hayalet gibi dolaşıyor ve nedense bu sesin - söyleyiş şeklinin- sonsuza dek benimle kalacağını biliyorum.

Sanki ihtiyacı olan şeye şu anda sahipmiş gibi.

Geldiğini bildiğim mutluluğa tamamen zıt bir şekilde gözlerimden yaşlar fışkırıyor. Ve bir tanesi kayarak yanağımdan aşağı indiğinde, ona bir öpücük konduruyor.

"Biliyorum," diyor sessizce tenime karşı. "Biliyorum."

O zaman nefesim kesiliyor, çünkü hareket etmeye başlıyor. Yavaş ama ürkek değil, çaresiz ama acil değil.

İki bedenin birleşip tek vücut olması gibi.

Bilinçaltımızda yavaş yavaş vedalaşma sürecine başlarken.

Ve sonrasında, banyoda yanaklarımdaki gözyaşı lekelerini temizlemeye çalışırken, Gunner Camden'dan uzaklaşmanın hayatımda yapacağım en zor şey olacağını biliyorum.

"Hey," diyor kapı aralığından ve beni ürkütüyor.

Lavabodan başımı kaldırıp aynadan ona bakıyorum. Giyinmiş ve anahtarları elinde, ama gözleri hala tam olarak tanımlayamadığım bir temkinlilikle dolu.

"Gidiyor musun?"

Sonunda konuşmadan önce bir süre daha bana bakıyor. "Bu çılgınca ve hiçbir şekilde anlamıyorum ama sana aşık oldum Chase. Kendime bunun mümkün olmadığını söylediğim halde aşık oldum çünkü senin gideceğini ve her şeyin biteceğini biliyorum. Ama onca şeyden sonra kendime bir daha hiçbir şeyi masada bırakmayacağıma dair söz verdim ve evet. Al bakalım." O gergin bir şekilde kıkırdarken, ben aynadan ona bakıyor, ne yapacağımı bilmediğim kelimeleri ve duyguları işlemeye çalışıyorum. Başını iki yana sallıyor. "Sonra görüşürüz."

"Bekle. Ne?" Arkamı dönüp onunla yüzleşirken soruyorum. Bana böyle bir bomba atıp sonra da çekip gidemezdi. "Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı."

"Dışarı mı? Neden?" Sesim çatlıyor.

"Çünkü bu," diyor ikimizi işaret ederek, "*sen değilsin*. Bunu biliyorum ve sen de bunu bana defalarca bildirdin... bu yüzden az önce söylediklerimi kabullenmen için sana biraz zaman vermek üzere dışarı çıkıyorum. Ya her şeyi berbat ettim ve eve döndüğümde gitmiş olacaksın ya da burada olacaksın ve en azından zamanımızın geri kalanını nerede durduğumuzu bilerek geçireceğiz."

Daha önce olmayan bir amaçla öne doğru adım atıyor ve dudaklarına iffetli bir öpücük konduruyor. Başka bir şey söylemeden, ön kapıyı çarparak evden çıktı ve beni geride bırakarak az önce olduğu yere bakmaya başladı.

Ve sonra çıldırıyorum.

Kapıya yeterince hızlı gidemiyorum. Kamyoneti orada değil ve çoktan gittiğini düşünüp panikliyorum, ama sonra eve koştuğunu ve kamyonetini bıraktığı yere geri yürümek zorunda olduğunu fark ediyorum.

"Gunner!" Bloğun yarısında onu gördüğümde bağıriyorum.

O durduğunda ayaklarım ona doğru hareket ediyor. Önce hızlı bir yürüyüşle, sonra da ona ulaşip zıplayana kadar koşarak bacaklarımı beline doluyorum.

Gülüyor ve ağzım tekrar onunkini bulduğunda çarpmanın etkisiyle birkaç adım geriye sendeliyor.

"Bu benim için normal değil. Ben bunu yapmam," diyorum öpücüklerin arasında. "Kaldırımında birini öpmek mi? Ben de öyle." Gülüyor ve sonra Beni geri öpüyor.

"Aşık olduğun kişi normal ben değil. Normalde ben yüksek topuklu ayakkabılar giyen, yapacak milyonlarca işi olan ve stres seviyesi tavan yapmış Büyük Şehir Chase'im. Bu, burada olmak, onun farklı bir versiyonu. Bildiğim kadarıyla ondan hoşlanmıyor bile olabilirsin."

Kahkahası dudaklarımda boğuklaşıyor. "Sanki beni senden hoşlanmaktan vazgeçirmeye çalışıyorsun, Kincade."

Arkama yaslanıp ona bakıyorum, bakışlarım o kadar yoğun ki bacaklarımı yere indirmeye çalıştığımda bana izin veriyor.

Kelimeler boğazımda düğümlenirken "Chase?" diye soruyor.

"Ben de sana aşık oldum, Gunner. Bunu söylemekten korkuyorum. İtiraf etmekten. Çünkü bu duyguyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Tek bildiğim sen odaya girdiğinde biraz daha dik oturuyorum, beni fark etmeni istiyorum. Odadan çıktığında, geri gelmen için sabırsızlanıyorum. Geceleri uyandığımda, bana yakın olduğunu bildiğim için kendimi daha güvende hissediyorum. Ve kahvaltı masasına baktığımda, seni orada gördüğümde gülümsüyorum."

"Uyandığımda korkunç bir manzara olduğumu düşünürsek bu çok şey anlatıyor."

Başımı sallayıp gülüyorum, kaldırımında herkesin görebileceği şekilde dururken birden utangaçlıktan daha fazlasını hissediyorum. Yine de sadece ikimiz varmışız gibi hissediyorum.

"Peki şimdi ne yapacağız?" Ben soruyorum.

"Anladım. Bu sen değilsin. Bu kasaba. Tek sinema salonu. Merkez. Gözünü stadyumlara ve neon ışıklarına dikmişsin. Bu yönüne hayranım. İstediğin şeyin peşinden gidiyorsun ve hedeflerin var. Gençken uğruna cinayet işleyebileceğim bir sürü hedefim vardı. Öyle olsaydı, belki her şey farklı sonuçlanabilirdi. Ama öyle olmadı ve ben hayatımı seviyorum Chase. Senden olmadığın kişi olmanı isteyemem. Fethetmen gereken koca bir dünya varken senden kalmanı isteyemem."

Ona, bu inanılmaz adama bakıyorum ve tüm dünyamın nasıl bu kadar kısa bir sürede daralıp sadece onunla ilgili hale geldiğini merak ediyorum. Eskiden dünyamın bir başlangıç ya da bitiş noktası yoktu ama şimdi ona baktığımda, o benim için her ikisi de.

Ama o haklı. Tamamen ve tamamen haklı. Başarmam gereken şeyler var. Fethedilecek bir dünya ve bunu burada, ıssız bir kasabanın ortasında oturarak yapamam.

Ama düşüncelerimi, endişelerimi kelimelere dökmüyorum. Mecazi anlamda başımı kuma gömerken dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

"Bir yolunu buluruz," diyor. "Sana aşık oldum, Chase." Uzanıp yüzümün kenarlarına dokunuyor, o utangaç gülümsemesi dudaklarını ve kalbimi ele geçiriyor. "Bunu daha önce hiç kimseye söylememiştim."

Benim karşılık vermemi beklemiyor. Belki de gerçeği kabul etmekte zorlandığımı zaten biliyor ve beni öpüyor.

Gece geç saatlerde yatakta uzanmış tavanda dans eden gölgelere bakarken büyük bir hata yaptığımı fark ettim.

Aşkın gücünü ilk kez hissetmenin verdiği coşkunun ortasında, bunun gerçek olamayacağını unuttum.

Bunun *olamayacağını*.

Ve bu iş bittiğinde onu terk etmekten daha kötü bir şey yaptığımı fark ettim.

Gunner'a daha fazlası olabileceğine dair umut verdim.

Chapter

THIRTY-SIX

Topçu

"EVET. BANA VER. Sanırım eve yanımda getirdim," diyorum Ellie'ye, yarı uykulu ama dün geceyi çalışmaktan kafası güzel bir halde evin içinde tökezlerken.

Joey'in alçaklığı.

Karışık duygularım.

Sonra eve Chase'e geliyorum.

Onu seviyorum. Hem de çok seviyorum. Bunu yüksek sesle söyleyebilmek ve onun da aynı şeyi hissettiğini bilmek göğsümden bir yük gibi geliyor.

"Giderken kolunun altında gördüm," diye ekliyor Ellie, benim burada kendi aşk festivalimi yaptığımdan habersiz. "Ama bu üç ya da dört gün önceydi."

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ayak parmağımı yere vururken.

"O kadar güzel bir sabah, ha?" Kıkırdıyor.

"Evet. Sadece yorgunum. Beni bu kadar erken aramaman gerektiğini biliyorsun." Ön kapıdan içeri girdiğimde konsolun üzerine koyduğum kâğıtları karıştırıyorum. "Orada değil," diye mırıldanıyorum kendi kendime ve esnerken bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Sonra dün gece eve geldiğimde bıraktığım yığına bakmak için mutfak tezgahına yöneliyorum ama listeler de orada değil.

"Chase neredeydi?" diye soruyor.

"Ne demek Chase neredeydi?"

"Yani, dosyayı oraya bıraktığınızdan eminim, çünkü siz iki aşk kuşu ellerinizi birbirinizden uzak tutamadığınız için içeri girip doğrudan ona gittiğinizden hiç şüphem yok."

Gözlerimi deviriyorum ama iyi bir noktaya parmak basıyor, ben de ikinci yatak odasına, Chase'in çalıştığı masaya gidiyorum. Köşedeki küçük eşyalarımı karıştırmaya başlıyorum, yanlışlıkla çantasını deviriyorum.

"Kahretsin." İçindekiler dışarı dökülüyor. "Bir saniye, Ell. Bir şeyi devirdim."

Telefonu yere bıraktığımda "Anlaşıldı," diye alay ediyor.

Dağınık klasörleri çantasına geri koymayı yarılamıştım ki bir şey gözüme çarptı.

Ayağımın yanında yerde duran turuncu bir zarf. Anılar, içimde aniden oluşan kafa karışıklığıyla çarpışınca donup kalıyorum.

İmkânı yok.

Olamaz.

Bu ortak bir zarf. Bu sadece bir tesadüf.

Yine de onu elime aldığımda, ön yüzünde el yazımı ve sol üst köşesinde adımlı gördüğümde, tüm dünyam ekseninden kalkıyor ve bambaşka bir yere geri düşüyor.

Boğucu, kafa karıştırıcı bir his başımı döndürürken odadaki tüm hava çekiliyor.

Nefes alamıyorum.

Nabzım kulaklarımda atıyor.

Düşünemiyorum.

O gecenin, bu mektubu yazmanın anılarını ve acısını yok etmek için.

İşlem yapamıyorum.

Evimde bunu görmenin verdiği ani sarsıntıyı hafifletmek için.

Bu Chase'in çantasındaydı. Bu neden onda olsun ki? Ama adresinin yazılı olduğu soluk spor ajansına yakından baktığımda, sanki içime bir kurşun ağırlık düşüyor.

KSM.

Bunun ne anlama nasıl unuttum? Lanet olası bağlantıyı nasıl kuramadım?

Kincade Spor Yönetimi. Chase

Kincade.

Boş yatağa doğru tökezleyip otururken midem çalkalanıyor ve gördüklerimi anlamaya çalışıyorum. Varsaydığım şeyi.

"Gunner? *Gunner*?" Yere bıraktığım cep telefonumdan zar zor duyuyorum.

Elime alıyorum. "Seni sonra ararım," diyorum ama telefonumu indirmeden önce onun cevap vermesini beklemiyorum.

Chase kim olduğumu biliyordu. Başından beri biliyordu.

Ellerim titriyor, çünkü geçmiş -uzun zaman önce terk ettiğim geçmiş- gelecekle çarpışıyor. Muhtemelen içine girdiğimi düşündüğüm bir gelecek.

"Gunner? Burada mısın-" Chase'in sözleri, ayaklarının yere vuruşuyla aynı anda kesiliyor.

Ona bakmak beni öldürecek. Benim tişörtümü giyen ve benim yatağında uyumaktan saçları dağılmış olan bu kadına -sevdiğim kadına- bakmak ve beni başından beri kandırdığını bilmek içimi parçalayacak.

Chapter

THIRTY-SEVEN

Chase

Gunner'ı yedek yatakta otururken gördüğümde midem ayaklarıma kapanıyor. Çantam yan yatmış, içindekiler dün gece sürpriz bir şekilde eve döndüğü için kısmen dökülmüş, ama beni mahveden elinde tuttuğu mektup.

Panik içimde sekerken başım ileri geri sallanıyor. Hayır. Hayır.

Hayır.

"Düşündüğün gibi değil." Bunlar benim ilk sözlerim ve kesinlikle boktan bir ilk savunma ama elimdeki tek şey bu.

Gunner elindeki zarfa bakıyor, sanki onu tamamen kesip açmışım, her anısının ve her kırılganlığının ortaya dökülmesine izin vermişim gibi. Ama sonunda gözleri benimkilerle buluşmak için kalktığında, bu maskaralıkla neden olabileceğim yıkımın zerresini fark ediyorum.

Gözlerinin koyu kahverengisi aynı anda hem yalvarıyor, hem sorguluyor, hem de beni küçümsüyor. Başka ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum. Başka tarafa bakmak istiyorum. Sebep olduğum acıdan saklanmak istiyorum ama ikisini de yapamayacağımı biliyorum.

En azından ona bu kadarını borçluyum.

"Bunu nereden buldun?" diye fısıldıyor sonunda.

"Birkaç ay önce ofisime teslim edildi." Sesim ürkek. Baştan bu kadar çok yanlış yapmışken yanlış bir şey yapmaktan ya da söylemekten çok korkuyorum.

"Ofisinize mi? Kincade Spor Yönetimi senin ofisin mi?" Sesi her kelimedede daha da yükseliyor. "Tezini hazırlayan bir yüksek lisans öğrencisi olduğunu sanıyordum. Askeri hayat hakkında bir şeyler öğreniyorsun sanıyordum,

dağıtımı ve Yüce İsa" diyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor. "Kincade Spor Yönetimi. Şimdi hatırlıyorum. Baba ve onun için çalışan kızları. Sen onun birisin. Sen de bunun bir parçasısın. Sen bir spor menajerisin."

"Gunner." Onun adı beni affetmesi, açıklamama izin vermesi, her şeyi yapması için bir yalvarış.

"Şimdi her şey bana çok mantıklı geliyor. Sakın *bana doğru bir adım daha atma,*" diye gürlendiğinde gözlerimden yaşlar boşandı ve beni olduğum yerde durdurdu.

"Düşündüğünüz gibi değil. Bunların hepsi bir hata. Düzeltmeden kontrolden çıkan beyaz bir yalan ve o zaman çok geçti. O zamana kadar sana aşık olmuştum ve aldatmanın senin için anlaşmayı bozan bir şey olduğunu biliyordum-"

"Haklısın, öyle. Beni dinlemedin mi? Sahip olduğum hayata mal olan aldatmacayı? Bir zamanlar sahip olduğum hayallerimi?" Yataktan küçük alanda bir ileri bir geri adım atıyor, turuncu zarfı elinde tutuyor. "Senin hakkında düşündüğüm . . . senin hakkında düşündüğüm her şey . . . *sen sen değilsin.*" Sesi zar zor duyuluyor. İçinde incinmişlik barındıran inançsızlık kalbime saplanan bir bıçak gibi.

"Ben benim. Söz veriyorum. Ben sadece-"

"Beni uyarmıştın. Gerçek seni sevmeyeceğimi söylemiştin ve ben de Bu konuda seninle tartıştım. Seninle bu konuda tartıştım ve"-başını sallarken gözleri yenik ama öfkeyle parlıyor-"*haklıydın.*"

"Hayır. Öyle söyleme. Ben benim. Ben aynı kişiyim. Ben sadece-"

"Peki ya çocuklar?" diye soruyor, sanki aynı anda tek bir şeye odaklanamıyormuş gibi vites değiştirerek. Benim kendinden emin Gunner'ım şu anda hiç de öyle değil. "*Küçük çocuklara sözler verdin.* Peki ne için? Beni kazanmak için. Bana ulaşmak için onları kullanmak için-"

"O vaatler gerçek," diye bağıriyorum bıkkın bir çaresizlikle. "Bana inanmak zorundasınız. Çocukların bununla hiçbir ilgisi yok. Ben asla-"

"Sana inanıyor muyum?" Gülüyor, kollarını yana açmış, bana deliymişim gibi bakıyor.

"Gunner, bana inanmak zorundasın-"

"*Benimle oynadın.*" Yumruğunu yanındaki masaya vuruyor ve yanımdan geçip odanın dar sınırlarından dışarı fırlıyor. Daha önce hiç olmadığım kadar çaresiz bir şekilde arkasından koşturuyorum. "Peki ne için?"

"Düşündüm ki . . . Seni bulurum diye düşündüm ve belki, bilmiyorum. Büyük bir lig gözlemcisinin karşısına çıkmanı sağlarım." Homurdanıyor ve ben de ellerimi önümde tutuyorum. "Artık oynamadığını biliyorum ama hayalini gerçekleştirmenin harika olacağını düşündüm. Bir gün torunlarına bunu başardığını söylemek için."

"Bütün bunlar bir mektup yüzünden, ha?" Gözleri beni delip geçerken çenesindeki kaslar titriyor.

"Ben sadece Bunu bir şey haline getirebileceğimizi düşündüm. KSM gaziler maçı gibi bir şeye ev sahipliği yapabilir. İyi bir amaç için biraz para toplarız-"

"Bunun sebebi ne olabilir ki?" diye tersliyor.

"Bilmiyorum. Merkez mi? Yaralı Savaşçı ... sen söyle."

"Buraya gelene kadar Merkez'in varlığından haberin yoktu. Benimle tanışana kadar. Olmadığın biri gibi davranana kadar." Sesi her kelimedede daha da yükseliyor. "Peki gerçek hikâye ne Chase? Benden tam olarak ne istedin çünkü tecrübelerime göre ajanslar seni sadece işlerine yarayacaksa isterler. Onlara para kazandırdığın ya da ün kazandırdığın sürece yeteneğini boş ver." İnançsızlıkla dolu geniş gözlerle bana bakarken yüzü düşüyor. "Beni bir reklam aracı olarak gördün, değil mi? Öyle olmalı. Birkaç ay önce bir ajanın gördüğü ilgiyi gördün ve kendine de biraz ilgi çekebileceğini düşündün. Bana bir MLB gözlemcisiyle görüşme ayarlayabileceğini ya da bir yardım maçı düzenleyebileceğini düşündün, tüm bunlar olurken KSM'yi stratejik olarak her yere yerleştirdin ki tüm dünya bu özverili, iyi işleri kimin yaptığını bilsin." Boğazımdaki yumruyu yutarken son sözlerinden alaycılık damlıyor.

"Bu çok fazla varsayım." Sesim çatlıyor ve nedense bu ses bir itirafmış gibi geliyor. "Ben-"

"Kâr etmek için her şeyi yaparız, değil mi? Şimdi görebiliyorum. Büyük hayırsever ajan, mektubu postada kaybolan yaralı bir gaziye aramaya çıkıyor. Üzerine çullanıp onu sergileyecek. Bir tür köpek ve midilli gösterisi, böylece iyilik yaptığını iddia edebilirsin, ama bu sadece kendine fayda sağlar." Bana baktığında gözlerinde yaşlar var. Gözlerini kırıştıtarak onları uzaklaştırıyor ama onları görmek hafızamda sonsuza dek yer edecek. İhanet ve acı. İnançsızlık ve hayal kırıklığı. "*Beni kullanacaktın.*"

Her kelime keser.

Sadece onu incittikleri için değil, doğru oldukları için.

Çünkü o kadar duygusuz, o kadar bencildim. Lanet olası bir hedefe o kadar saplanmışım ki, henüz tanışmadığım yüz­süz Ryan Camden'ın bu konuda ne hisse­deceğini düşünmek için bir kez bile durmadım.

Gunner'ın bu konuda ne hisse­deceğini.

"Bu hiç adil değil."

"Kendinden pek emin görün­müyorsun." Bana bakarken gözleri kısıldı. "Büyük Şehir Chase'in her zaman kendinden emin olduğunu sanırdım."

"Niyetim asla bu değildi."

"Köpek ve midilli gösterisi kısmı mı yoksa kim olduğun hakkında yalan söylemen kısmı mı?" diye bağı­rıyor.

"Ordunun kendi adamlarını koruduğu konusunda uyarıldım. Eğer seni sorarsam, insanlar safları sıklaştıracak ve-"

"Uyarıldınız, ha? Çünkü biz çılgın bir grup insanız."

"Hayır, çünkü dışarıdan biri olduğum için sorularım hoş karşılanmazdı."

"Yani yalan söylemenin daha iyi olacağını mı düşündünüz?"

"Hayır. Senin ve Ryan'ın aynı ki­şi olduğunuzu bilmiyordum, ta ki" - içimden bir hıçkırık koptu- "yağmurda dans edene kadar ve sonra sana gerçeği söylemek için çok geçti."

"Ama diğer her şey hakkında yalan söyledin. Okul ve tezin hakkında ve . . ." Kanepeden bir yastık kapıyor ve vahşi bir hırıltıyla onu çok sert bir şekilde sıkıyor. "Dün gece bana söylediğin her şey de yalan mıydı?"

Gözlerindeki yaşlar artık açıkça belli oluyor. Gözlerini kırpmıyor, saklamıyor. Bu kez acı ve ihanet çok daha belirgin.

"Bu yalan değildi," diye fısıldıyorum gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken. "Lütfen açıklamama izin ver. Açıklamam *gerekiyor*."

"Açıklanacak bir şey yok." Ellerine, içindeki cep telefonuna bakıyor ve iç çekiyor. Tekrar yukarı baktığında gözlerindeki sert parıltı ödümü koparıyor. "Şimdi gidiyorum. Buradan siktir olup gitmem ve senden uzaklaşmam lazım." Burnunu çekiyor. "Ve geri döndüğümde, gitmiş olmanı istiyorum. Sanki hiç burada olmamışsın gibi olmasını istiyorum."

"Topçu. *Hayır*."

Ama anahtarlarını alıp evden çıkmadan önce bana attığı son bakış, bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Hiçbir yalvarış bunu düzeltmeyecek.

Hiçbir şey düzeltemez.

Bunu kendime ben yaptım.

Bunu bize ben yaptım.

Geriye doğru sendeliyorum ve kanepeye yığılıyorum. Acı beni bütünüyle yutuyor.

Geri umarak ön kapıya bakıyorum. Öfkesini görebilmesini diliyorum. Bunun nasıl kontrolden çıktığını açıklamam için bana bir dakika vermesi için çaresizce yalvarıyorum.

Onun yıkımının ötesine bakıp benimkini görmek için.

Benden kaçtığı her adımda kalbimin de binlerce cam parçası gibi kırıldığını bilmek. Öfke odasında kıldığım, üzerinde adım yazan tabak gibi.

Ama o geri gelmiyor. *Ve*

ben de bunu hak ediyorum.

O geri gelmeyecek.

"Buradan siktir olup gitmeliyim ve senden uzak durmalıyım. Ve geri döndüğümde, gitmiş olmanı istiyorum. Sanki hiç burada olmamışsın gibi olmasını istiyorum."

İşte o zaman mutsuzluğun nasıl bir his olduğunu tamamen anladım. Çünkü kalbim asla iyileşmeyecek.

Ve Gunner'ın yüzünde ve kalbinde yarattığım umutsuzluk ve öfke için kendimi asla ama asla affetmeyeceğim. İyilikten başka hiçbir şeyi hak etmeyen bir adamı kıldığım için kendimi asla affetmeyeceğim.

Chapter

THIRTY-EIGHT

Topçu

BEN SÜRÜYORUM.

Rotam amaçsız ve kafamdaki gürültüyü ve kalbimdeki acıyı temizlemek için kesinlikle hiçbir şey yapmıyor.

Askeri hayat hakkında bilgi toplayan bir yüksek lisans öğrencisi değildi.

Bir önemi var mı? Evet. *Tanrım evet, önemli.* Yüksek lisans öğrencisi olmadığı için değil, bana kim olduğunu söylemediği için.

Çünkü bana yalan söyledi.

Çünkü beni *kandırdı*.

Birkaç kasaba ötedeki ulusal mezarlığa gittim. Kamyonda oturup mezar taşlarının üzerindeki Amerikan bayraklarının rüzgârda dalgalanışını izliyorum. Hayatta olduğumu ve bunun hayat oyununda bir kırılma noktası olduğunu hatırlatıyorlar.

... ama neden bu kadar çok acıyor?

Kafamın içinde Dickman'ın sesini duyabiliyorum, bana sineye çekmemi söylüyor. Eğer izin verirsem onu kaybetmenin zor olacağını. Hayat berbat ama devam etmelisin.

Mezarlıktan sonra, dış saha çitlerinin arkasında oturup bir lisenin beyzbol maçını izliyorum. Devreler ilerliyor ama kafamda hiçbir şey netleşmiyor. Bunun yerine, acı daha da artıyor, her şeyin gerçekliği daha az yerleşiyor ve nasıl kandırılmış olabileceğimi merak etmek zorunda kalıyorum. Normalde bu kadar temkinliyken Chase Kincade'e nasıl bu kadar kolay aşık olabildim?

Biraz daha sürerim.

Ormanlık mahallelerden ve tarım arazilerinden geçiyorum ama hiçbir şey göğüs kemiğimin altındaki ağrıyı dindirmiyor. Hiçbir şey kendime karşı hissettiğim şüpheyi yatıştırmıyor.

Yargı. Ve hiçbir şey bunu daha kolay hale getirmeyecek.

Annemle bir daha konuşmayı hiç bu kadar istememiştim. O da o turuncu zarflardan birini aldı. Benim yerime Sal'ı seçti ve ben de kendi akıl sağlığıım için yoluma devam etmek zorunda kaldım. Gönderdiğimden beri ilk kez, keşke onu arayabilseydim de bir insanı hem sevip hem de ondan nasıl nefret edebildiğini sorabilseydim.

Sal hakkında böyle hissettiğini biliyorum.

Ve şu anda Chase hakkında böyle hissediyorum.

Sokak tabelaları bulanıklaştığında ve gece gökyüzünü çağırduğında, nihayet eve gidiyorum.

Ev hayalet bir kasaba gibi. O her yerdeyken terk edilmiş. Hayat doluyken sessizdi.

Sanki hiç olmamışsın gibi olmasını istiyorum.

Ama ben kimim ki yalan söyleyeyim? Chase her yerde. Parfümünün kokusu hala havada. Üçgen şeklinde katladığı battaniye hâlâ kanepenin üzerinde. Üzerinde seviştiğimiz lanet mutfak adası bir hatıra olarak orada duruyor.

Pişmanlık duymamak artık yepyeni bir anlam kazanmış gibi geliyor.

Chapter

THIRTY-NINE

Chase

"Masanda -burada, *ofisimizde*- oturduğun ve kimsenin eve geleceğini bilmediği hakkında mı konuşacağız?" Brexton'ın sesi ofisimin kapısından soruyor.

"İşe yetişmeye çalışıyorum," diyorum başımı kaldırmadan.

Doğruyu söylemek gerekirse, şehre döneli dört gün oldu ama bu, gözlerimin ağlamış gibi görünmediği ilk gün.

"Kafanı uzatıp bize bir merhaba bile diyemedin mi? Letty bize söylemeseydi burada olduğunuzu bile bilemeyecektik," diyor resepsiyonistimize atıfta bulunarak.

"Erken geldim." Ağlamayacağımdan emin olmak için başımı kaldırıp gözlerine bakmadan önce kendimi zorluyorum. Eğer ona bakmazsam, bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktır. "Masamdaki yapılacaklar yığınına gördün mü?" Gözlerine bakıyorum ve hızlı, sıkı bir gülümseme veriyorum. "Biraz yardım etseydiniz iyi olurdu. Tanrım."

Ona yeterince baktım ve yarı sürtükçe bir yorumda bulundum, bu yüzden gözlerimi kaçırdığımda, uzaklaşacağını varsayıyorum.

Onun yerine masamın önüne oturdu.

"Şu anda bunun için zamanım yok. Belki işten sonra konuşabiliriz?" Bir müşteriyle ilgilenmem gerektiğini söyleyip ondan kaçacağımı çok iyi bildiğim için teklif ediyorum.

"Hayır. Şimdi yetişebiliriz."

Odaya sessizlik çöküyor ve aslında ne yazdığımı dair hiçbir fikrim olmadan yazmaya devam etsem de bakışlarının ağırlığı gittikçe artıyor.

"Yedi haftadır yoktun. Dekk ve benden tavsiye istedikten sonra mesajlarımıza zorunlu emoji yanıtı dışında bizimle iletişimi kestin. Şimdi de durup dururken, haber vermeden işe mi geliyorsun? Tüm bunlar olurken kıcıımı koltuğuna yaslayıp neler olup bittiğini öğrenmek istemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Gözyaşlarım tehdit ederken parmaklarım tuşların üzerinde uçuşuyor. Tek yapabildiğim başımı eğip monitöre bakmak. "Her şey yolunda. Söz veriyorum."

Ama o son iki kelimeyi asla eklememeliydim çünkü eklediğimde sesim kırılıyor. Hem de beni çok iyi anlayan ve bu sesin ne anlama geldiğini çok iyi bilen kız kardeşimin önünde.

"Chase. Bana bak." Sesi yumuşuyor. Önceden sinirli olan sesi şimdi yumuşak ve şefkatli. Tüm kız kardeşlerim arasında, aşkla birlikte gelen kalp kırıklığına en alışkın olan o. Şimdi elbette Drew var ama ondan önce de onu ağlatan pek çok erkek oldu.

Tüm kız kardeşlerim arasında beni şu anda anlayacak olan o.

Alt dudağımı ısıyorum ve gözlerim yaşlarla bulanıklaşırken başımı sallıyorum. "Yapamam," diye fısıldıyorum. "Yapamam işte."

"Tamam. Seni yalnız bırakacağım ve personelin geri kalanına bazı görüşmelerde olduğunu ve rahatsız etmemelerini söyleyeceğim." Başımı sallıyorum ama gözlerimi ekrandan ayırmıyorum. "Ve sana şunu söyleyeceğim, şu anda duymak istediğin bir şey olmadığını biliyorum ama şunu bil ki kalp kırıklığı berbatır. Acı verir ve kırılmış gibi hissedersin. Ancak duman dağıldığında, bundan sizi bir şekilde daha iyi ve daha güçlü bir insan yapacak bir şeyler çıkarabileceksiniz. Ve bundan daha da basit olanı, her kalp kırıklığının sizi sizin için yaratılmış olana bir adım daha yaklaştırdığı fikridir."

"Bunu şu anda yapamam," diye tekrarlıyorum, sesim kısık, kalbim ağrıyor. "Biliyorum." kalkarken sandalye gıcırıyor. "Seni seviyorum ve sen

"Bana ihtiyacın olursa burada olduğumu bil." "Teşekkürler."

Kapı arkasından tıklandığında, ilk gözyaşı süzülürken titreyen bir nefes alıyorum.

Ama kendime sadece bir tane izin veriyorum. Bunu yapamam.

Bunu yapmayacağım.

Destiny Falls ve Gunner'ı geride bıraktığımdan beri kendime söylediğim aynı şeyi tekrarlıyorum.

Kalp kırıklığım kaçınılmazdı.

Gerçek beni tanısin ya da tanımasın, ben yine de gidiyordum. Bizim için hala bir gelecek yoktu.

Yine de bir parçam bu ihtimale tutunuyordu. Gunner'a, onun öğrendiği şekilde öğrenmeden önce her ayrıntıyı anlatmış olabileceğim ihtimaline. Eğer bunu yapabilseydim, yalanlar yüzünden ona aşık olmanın beni nasıl mahvettiğini ona anlatma şansım olurdu. Gunner'ı incitmemek için her şeyimi verirdim. Onu benden kaçtırmamak için.

Daha büyük bir parçam sevginin her şeyin üstesinden gelebileceğini umuyordu. Çünkü ne yazık ki kız kardeşim yanılıyordu.

Duman dağıldığında, bu acıdan alabileceğim hiçbir şey kalmayacak. Gunner beni daha iyi ve güçlü bir insan yapan kişiydi. Ve şimdi o gitti.

Chapter

FORTY

Topçu

"SADECE ARA ONU."

Ellie'ye bakıyorum ve iç çekiyorum. Ofis koltuğunda arkasına yaslanmış, ayaklarını masaya dayamış ve gözlerini benden ayırmıyor.

"Neden ona kendini açıklaması için bir şans vereyim ki?"

"Neden vermeyesin ki?" diye karşı çıkıyor.

"Neyin var senin?" Sinirliyim ve son bir haftadır tek yaptığı şeyin beni bu konuda sorguya çekmek olmasından nefret ediyorum. "Benim tarafımda olman gerekmiyor muydu? Yaptığı şeyin boktan ve şaibeli olduğunu ve nasıl hissettiğimi anladığını söylemen gerekmiyor mu?"

"Karanlık ve boktan biriydi ve nasıl hissettiğini anlıyorum, ama dostum . . . ikinizin arasında gördüğüm şey gerçektir. Gün gibi açıktı."

Sözleri beni derinden etkiledi çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum. Ben de aramızdaki şeyin gerçek olduğunu sanıyordum.

Ellie, Chase gittiğinden beri kaç uykusuz gece geçirdiğimi bilmiyor. Birlikte geçirdiğimiz zamanın gerçek olmadığını kanıtlayacak herhangi bir kanıt bulmak için her etkileşimimizi kaç gece didik didik ettiğimi.

Yine de yapamadım, bariz olanın dışında.

Bu da bıçağın daha derin kesmesini sağlar.

"Ama gerçek yalanlar üzerine inşa edilmez. Gerçek, dürüstlük, güven ve açık sözlülük üzerine kuruludur."

Başını sallıyor ve dudaklarını büküyor. "Öyle."

"Buraya kullanmak için *eski beni* aramaya geldi."

"Belki de haklısın. Belki de savaş kahramanı Ryan'ı kendi iyiliği için kullanacaktı. Belki de değildi. Sorun şu ki, öyle olup olmadığını bilmiyorsun çünkü ona seni neden aradığını açıklama şansı vermedin. Ve sen de onun mesajlarını silmekten başka bir şey yapmadın."

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sandalyeme yaslıyorum. "Bunu düşünmekten çok sıkıldım. Kendimi sorgulamaktan. Aynı anda hem onu özlemekten hem de ondan nefret etmekten."

"Birinin kalp kırıklığıyla yaptığı gibi."

"Zaten hiçbir zaman işe yaramazdı. O New Yorklu, ben buralıyım. Onun büyük şehir hayatı var, benimse barım ve bu kasaba, The Center-"

"Ve bunun neden mümkün olabileceğine dair her tutarlı sebepten kendi kendine konuşmaya devam ediyorsun." Verdiğim tek yanıt yüksek sesle nefes verişim oluyor. "İnsanlar değişir Gun. Senin deyimimle, o *eski* seni aramaya geldi. Ya buraya ilk gelen kadın eski kendisiyse? Seninle tanışmadan önceki halinin artık yüzde yüz gurur duymadığı farklı bir versiyonu? Ya sizinle tanışmak onun farklı bir mercekten bakmasını sağladıysa? Olaylara bakışını değiştiren bir mercek. Ryan Camden'a mı baktı?"

Ellie'nin sözlerine tutunmak ve onları gerçek olarak kabul etmek istememden nefret ediyorum ama her şeyden çok bu konu hakkında konuşmayı bırakmak istiyorum. Onun hakkında.

Şu anki haliyle, Chase düşüncelerime istediğimden daha fazla sahip.

"Evet. Tabii. Belki," diyorum ve kapıdan çıkıp büyük bir nakliye kamyonunun spor salonunun girişini kapattığı otoparka doğru ilerliyorum.

"Hey!" diyorum, şoförün dikkatini çekmek için ellerimi sallıyorum. "Buraya park etmenize izin veremem. Eğer bir teslimatınız varsa, diğer taraftaki ana ofise gidin." İşaret ediyorum.

İri yarı adam panosundaki en üst sayfaya bakıyor. "Gunner Camden'ı ya da Merkez'den Chase Kincade'i arıyorum. Onlardan biri misin?"

Tanrım. Onun adını anmadan kimseyle konuşamaz mıyım? "Evet.

Gerçi teslimat beklemiyordum."

"Senin için büyük bir tane var."

Chase'le ilgili her şeye o kadar dalmışım ki bir şey mi kaçırmışım?

"Burada teslimatın Major League Baseball'dan Easton Wylder'a yapıldığı yazıyor."

"Easton Wylder?" Eski MLB yakalayıcısı ve şimdi spor spikeri olan bu isim beni şaşırtarak soruyorum.

Ama artık Chase'in kim olduğunu bildiğime göre öyle olmamalı. Artık onun gibi sporcuların onun için sadece bir telefon uzaklığında olduğunu biliyorum.

"Sanırım yanlış anladınız."

Kararsızlıkla savaşıyorum. Şu anda beni ezen kadından bir şey kabul etmekle ve bunun Merkez ve buradaki çocuklar için bir şey olduğunu düşünmekle.

Ben ya da onlar.

"İşte. Liste okunamayacak kadar uzun." Panoyu bana uzatırken gururumu bir kenara itiyorum. Şu anda kendi incinmişliğimin bir önemi yok. Sadece çocuklar. Sadece onların acılarını onarmak.

Ben içindekiler listesine bakarken iki teslimatçı kamyonun arka kapısını açmaya başladı. Çenem düştü. Yeni formalar, kramponlar, sopalar, eldivenler, beyzbol topları, tişörtler ve fungo sopaları gibi antrenman ekipmanlarının ayrıntılı bir envanteri var - hayal edebileceğimden çok daha fazlası. Ve sağlanan miktarlar ve bedenler o kadar geniş ki, çocukları ve olmayanları yıllarca ve yıllarca giydirebileceğiz.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ve sonra her şeyden bunalmış bir halde kapatıyorum.

"Gördün mü? Sana bir sürü saçmalık olduğunu söylemiştim." Şoför tekrar panoya işaret ediyor. "İkinci ve üçüncü sayfalarda daha da fazlası var."

"İkinci ve üçüncü sayfalar mı?"

Üst sayfayı kaldırdığımda, sadece beyzbol malzemeleri değil, daha gülünç miktarlarda spor malzemesine ilişkin ayrıntılarla karşılaşıyorum. Basketbol ve futbol malzemeleri, koniler ve kale ağları, çim hokeyi sopaları var.

.. ve liste uzayıp gidiyor.

"Bu da ne-" diye soruyor Ellie dışarı çıkarken. İlk paletin kamyondan bir transpaletin üzerinde indirildiğini gördüğünde gülümsemesi yavaş ve sabittir. "Bu konuda yalan söylemiyordu, değil mi?"

İçimi . "Hayır. Hayır, değil." "

"Uh-uh. Yüzüne öyle bakma Gunner. Bütün bunları senin gözüne tekrar girmek için mi yaptı diye merak etme." Panoyu elimden aldı ve bir şeyler aramaya başladı. "Aha. Tam şurada." İşaret ediyor. "Bu geçen haftadan beri sevkியatta. Tüm bunları sırf seni geri kazanmak için koordine etmiş olmasına imkân yok."

"Bunu hiç düşünmemiştim." *Ama düşündüm.* Ve şimdi bunun için kendimi bok gibi hissediyorum.

Aynı anda hem birini isteyip hem de ondan nefret etmek çok kafa karıştırıcı. Daha da kötüsü, neredeyse teorimin doğru olmasını istiyorum, böylece ondan nefret etmek için bir gerekçem olacak.

"arayıp teşekkür etmen gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Onun sesini duymanın beni öldüreceğini bildiğim için burnumun kenarını sıkıyorum. Bu yüzden tüm sesli mesajlarını sildim. Onun sesi gün ışığıydı.

Ama giderken bunu da götürdü.

Bu sabah yağan yağmur ve kasvetli gökyüzünü bile hoş karşılayamadım, çünkü o benim yağmura bakışımı da değiştirdi.

Bu yüzden sesli mesajlarını sildim çünkü onları duymak, dinlemek, hayatın bir kez daha onsuz devam edeceğini hatırlatıyor. Devam edecek ama çok önemli bir şey eksik olacak.

Neş

e.

Onu

nla.

Bu kadar kısa sürede bile beni ne kadar iyi bir adam yaptı.

Ancak aldatmacasına rağmen, bu inanılmaz kamyon dolusu cömertliğin - düşünceliliğin- kabul edilmesi gerekiyor.

Acı çekmeme rağmen, Chase'in *iyiliğine* teşekkür etmeliyim.

Kahretsin.

Chapter

FORTY-ONE

Chase

"HAYIR. BU KABUL EDİLEBİLİR BİR KARŞI TEKLİF DEĞİL. Bunu Jorge'ye bile götürmeyeceğim. O bundan daha değerli. Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. O da bunu kesinlikle biliyor," diyorum Pittsburgh Steelers'ın genel menajerine. Gömleği göbeğinin üzerine sımsıkı gerilmiş, düğmeleri göbeğine baskı yapıyor, ağzı da aynı şekilde sımsıkı kapalı.

"Kıpırdayacak yerim yok, Chase."

"Elbette biliyorsun, Larry." Masasından bir adım geri çekilip omuz silkiyorum. "Birçok takım eski bir Heisman Şampiyonu ve geçen yılın NFC Yılın Oyuncusu'nu kadrosunda görmek ister. Onu kaybedersen senindir."

"Sıkıca tutunmayı ve bırakmamayı seviyorsun, değil mi?" Gülüyor. "Bu işin avantajlarından biri. Eğer şanslıysan, onları bükürüm. Hallediyorum." Keskin bir gülümseme veriyorum ve odadan çıkıyorum.

Arayacaktır.

Ona yirmi dört saat veriyorum ve Jorge için daha uygun bir maaş rakamıyla beni arayacak.

Steelers'ın ön ofisinden çıktım ve derin bir nefes aldım. Tekrar pazarlık yapıyor olmak iyi hissettiriyor. Normal hissetmek. Duygularım hâlâ ham ve kontrolden çıkmış hissederken bir şeyleri kontrol etmeye çalışmak.

Ama bugün ağlamadım. Bu da bir adım.

"Seninle burada tanışmak güzeldi."

Eski sevgilimin sesini duyunca tüm vücudum dondu. Aldatan eski sevgilimin sesi demeliyim. "Finn. Seninle burada tanışmak bir zevk diyebilirdim . ..ama değil." Yüzümdeki gülümseme güneşe rakip olacak kadar parlak.

"Şimdiye kadar bu düşmanlığı aşmış oluruz sanıyordum," diye dalga o yumuşak ve çekici üslubuyla. Tek eşliliğin Finn'in önemseddiği bir şey olmadığını öğrenene kadar beni kazanan aynı yumuşak ve çekici yöntem.

"Kadınlar bir erkeği asla unutmaz, ona yaptıklarını -iyi ya da kötü- ve özellikle de bir pislikse. Ayrıca beni kin tuttuğumu bilecek kadar iyi tanıyorsun."

"Belli ki." Gülüyor, yorumlarımdan hiç etkilenmemiş gibi.

Finn Sanderson karşımda duruyor, her zamanki gibi yakışıklı ve yüzünde şeytani bir sırıtişla, bir özür bile dilemeden kalbimin üzerinde tepindikten sonra bile beni hâlâ etkiliyor.

"Ateşkes ilan edemez miyiz? Bu senin kalbinde var mı?" diye sorar.

Tam ona bunun mümkün olmadığını söyleyecektim ki aklıma başka bir şey geldi. "Biliyor musun?"

"Ne?"

"Teşekkür ederim."

"Ne için?" Yüz ifadesinden şaşkın olduğu anlaşılıyor, tıpkı benim bir seksenlik dönüşüme göre olması gerektiği gibi.

Ama Brexton'ın sözleri aklımdan geçiyor ve ilk kez onun haklı olduğunu anlıyorum.

"Hep senin gibi bir adam istediğimi düşünmüştüm. Azimli. Profesyonel. İşinde ve özel hayatında düzenli. Yanılmışım. Kalbimi kırdığın için teşekkür ederim. Onu katılaştırdığın için teşekkür ederim, böylece yeniden yıkılması gereken duvarları yıkmak doğru kişi gerekti."

Finn başını sallıyor ama beni incelerken gözleri kısılıyor. "İyi misin?" Sesindeki endişe beklenmedik ve beni olması gerekenden daha fazla etkiliyor.

Alt dudağımı ısırıyorum ve başımı sallıyorum. "Olacağım."

Adımı söylediğinde uzaklaşmak için döndüm. "Chase?"

"Hmm?" Omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"O her kimse, umarım sana iyi davranır. Bunu ve çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Finn başıyla kısa bir selam verdikten sonra ofis kapısına doğru yürümeden önce gözlerimiz bir süre birbirini tutuyor.

Bir süre arkasından bakakaldım, dönüşünü merak ediyordum. Sözleri beni korkutmamalıydı. Yaşadığımız onca şeyden sonra onlar hakkında iki kere bile düşünmemeliydim ama yine de güneşin altında durup ona bakıyorum.

Sesindeki pişmanlık mıydı? Özür mü?

Peki neden birdenbire umursamaya başladım?

Çünkü hepimiz hata yaparız. Son birkaç ayda öğrendiğim tek şey bu değil mi? Bazen en iyi niyetlerle başlayan şeylerin destansı boyutlarda bir felakete dönüşebileceğini? Olacağını düşündüğünüz şeyin tamamen farklı bir şeye dönüştüğünü?

Bunu Finn'in bana yaptıklarına bir bahane olarak göstermiyorum ama aynı zamanda ... ben de birini aynı derecede kötü bir şekilde mahvetmedim mi? Finn'in beni incittiği gibi Gunner'ı incitmedim mi? Yalanları ve hilekârlığı bir ölçekte sıralayamazsınız ama her iki durumda da bu olmadı mı?

Finn'e bakıp ben de biraz veremeyeceksem Gunner'dan kim af dileyebilir ki?

Yüksek sesle iç çekiyorum.

Tanrım. Belki Gunner beni değiştirdi. Beni daha iyi bir insan yaptı.

Arabama doğru ilk adımımı atmıştım ki çalan cep telefonum beni düşüncelerimden uyandırdı.

Ama ekrana baktığımda, cevap verecek kadar hızlı hareket edemiyorum.

"Gunner." Kalbim gırtlığıma fırladı ve bu umurumda bile değildi.

Adını söylediğimde sesim çaresiz ve nefessiz çıkıyor, çünkü ikisi de bende var. "Merhaba."

Sessizlik var ve bunu bozmaktan korktuğum için neredeyse nefes almaktan korkuyorum.

"Teşekkür etmek için aramak istedim," diyor sonunda, sesi hışırtılı, ürkek ama kulaklarımı çınlatan bir müzik gibi. Gözlerimi kırıştırıyorum ve konuşmak için sesimi bulamadan devam ediyor. "Bugün Merkez'e büyük bir bağış sevkiyatı geldi. Beklenmedik ve inanılmaz cömert bir yardımdı, bu yüzden evet, bunu ayarladığın için sana teşekkür etmek istedim."

"Çocuklar bunu hak ediyor. Yarattığınız ve yürüttüğünüz inanılmaz bir program." Güçlendirici bir nefes alıyorum. "Sen nasılsın?"

"Daha sonra gördüklerinde heyecanlanacaklar."

Sesi soğukkanlı. Duygu yok. Gunner'la ilk tanıştığımda bile sesi bu kadar ... boş çıkmamıştı. Tutkusuz.

Bunu ona ben yaptım.

Umudum yıkılıyor.

Aramasının tek sebebi bu.

Aramızdaki şeyler hakkında

konuşmak için değil. Açıklamama

izin vermek için değil.

Ama sırf terbiyeli olduğu ve yapılacak doğru şey bu olduğu için.

"Gunner?"

"Gitmem gerek ama size teşekkür etmek istedim."

"Tamam." Sesim gıcırıyor. Otoparktan arabama doğru yürürken ağlamamaya çalışıyorum.

Ama beklediğim gibi aramayı sonlandırmak yerine, aramızda uzun bir sessizlik daha oluyor.

"Aklımın almadığı tek şey ne biliyor musun?" diye soruyor ve ayaklarım duruyor. "Hepsi bir yalan mıydı Chase? Bana bakıp manipüle edilebilecek bir enayi mi gördün, yoksa gerçekten bir şansımız var mıydı? Çünkü birini sevdiğinde, bir noktada onu inciteceğini bilerek ilişkiye girmezsin. Ve sen de öyle yaptın. Beni sevdin, bana zarar vereceğini bile bile seni sevmeme izin verdin ... ve bu benim üstesinden gelemediğim bir şey."

Arama sona erdiğinde, elimi dudaklarıma götürüp gözyaşlarımı akıtıyorum. Ekranda onun adını görmenin verdiği umut etrafımda yıkılıyor, paramparça oluyor ve henüz toplamaya bile çalışmadığım kalbimin küçük parçalarına karışıyor.

Chapter

FORTY-TWO

Topçu

"Eğer sefil bir pislik olmaya devam edeceksen, en azından sarhoş olmama izin verebilir misin, böylece senin bir pislik olmana daha iyi tahammül edebilirim?" Nix bardaki tüneğinden sorar.

"Beni rahat bırak," diye mırıldanıyorum ve içkisini ona doğru uzatırken önümdeki müşteriye gülümsüyorum.

"Chase'le işin bittiyse söyle ona," diye devam ediyor. "En azından bununla yüzleş ki burada surat asmayı, hepimizin sana katlanmak için daha çok içmek istemesine neden olmayı bırak."

"Bu iş için iyi."

"Müşterilerinizi onları bu değildir."

"Siktir." İçimi çektim ve ona bakmadan önce başımı öne eğdim. "Ona söyledim. Onu kovdum. Telefonlarına cevap vermedim. Ona daha ne kadar anlatabilirim?" Kızgın bir şekilde soruyorum.

"Ona söyledin, evet. Ama yine de bunu *sana* söyledin mi?"

"Nix. Böyle devam edersen kışına tekmeyi basacağım."

"Dostum, ben sadece yardım etmeye çalışıyorum." Ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Unuttuysan söyleyeyim, konuşmak istersen her gece burada olan benim."

"Ne olursa olsun her gece buradasın," diye karşı çıkıyorum.

"Evet, ama senin konuşmanı hiç duymak istemiyorum. Bu sefer sana söylüyorum, buna katlanmaya hazırım."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. O haklı. İyi bir arkadaş olmaya çalışıyor ve ben bunu biliyorum, ama bu hiçbir şeyi daha iyi yapmıyor.

Hiçbir şey olmayacakmış gibi geliyor.

"Teşekkürler." Biramın boynunu onunkine değdiriyorum. "Gerçekten. Minnettarım.

Bu sadece kendi başıma üstesinden gelmem gereken bir şey." "Yani onu unutacak mısın?"

"Başka ne seçeneğim var ki?"

"Gördüğüm kadarıyla pek çok seçeneğin var ama onu kararlı görünüyorsun. Ama eğer yapacağın buysa, o zaman yap ki hayatına devam edebilesin. Senden daha önce hoşlanmıştım. Seni onunla sevdim. Ama bu adamdan hoşlanmıyorum" -beni işaret ediyor- "ve açıkçası onun için endişeleniyorum."

"Benim için endişelenmene gerek yok," diyorum ve bir bira doldurmak için musluğu çekiyorum.

Gözlerim barın arkasındaki duvara iliştiirdiğim turuncu zarfta geziniyor. Kendime neden burada olduğumu, nelerden vazgeçtiğimi ve Chase'in bana yalan söylediğini hatırlatan bir zarf.

Aklıma gelen bu fikirden nefret ediyorum ama yapmam gereken şeyin bu olabileceğini düşünüyorum.

Daha önce bir kez işe yaramıştı.

Yara bandını çıkarmanın zamanı geldi.

Görünüşe göre nasıl doğru yapılacağını bildiğim tek şey bu.

Chapter

FORTY-THREE

Chase

Masamın üzerindeki zarfa bakarken nabzım hızlanıyor.

Bu kez turuncu değil, kenarları solmuş ve yırtık pırtık da değil ama Kincade Sports Management'a hitaben yazılmış aynı el yazısı.

Tek fark KSM'nin altında "Dikkat: Chase Kincade" yazıyor.

Mektubu çıkarıp okurken ellerim titriyor.

Sevgili Bayan Chase Kincade,

Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Bana olan ilginizi yeni öğrendim. Başından beri dürüst olsaydın belki bu işi yürütebilirdik. Şu anda en iyisi ikimizin de hiç tanışmamış gibi yolumuza devam etmemiz. Kurmuş olabileceğimiz hayalleri bir kenara bırakmak. Hayatın sonsuza dek değiştiğini kabul etmek.

-Gunner Camden

Gözyaşlarım kelimeleri göremeyeceğim kadar bulanıklaşana kadar mektubu tekrar tekrar okudum.

Sonra çavuşumuz Dickman, önemli kişilere mektup yazmamız gerektiğini söyledi. Hayallerimize veda etmek için çünkü bildiğimiz hayat sona ermişti.

Bana bir "Ölürsem" mektubu yazdı.

Tıpkı sevdiği spora ve yaşadığı yaptığı gibi beni de hayatından çıkardı.

Eğer bir şeyleri çözebileceğimize dair bir umut olduğunu düşündüysem, bu onu yok etti. *Her bir zerresini.*

"Chase? Tatlım?"

Kapımın çalınması ve babamın sesiyle irkildim. Ne zamandır burada oturmuş, elimde tuttuğum mektupla yüksek binamızın ötesindeki dünyaya bakıyordum, bilmiyorum.

"Öyle mi?"

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor ofisime girerken. Başımı sallıyorum. "Konuşacak bir şey yok."

"Tamam." İliklerime kadar hissettiğim bir çaresizlikle iç geçiriyor. "Acı çektiğin için üzgünüm. Bir ebeveynin dünyadaki her şeyden daha çok nefret ettiği bir şey varsa, o da çocuklarının acı çektiğini görmektir. Baba olmanın bir parçası da çocuklarını acıdan korumaya çalışmaktır. Sıyrık bir dizi öpmek. Sizi yatağın altındaki canavarlardan korumak. Seni aldattığı için Finn'in bazı işlerini çalmak. Ama bunu düzeltmeyeceğimi biliyorum. Kırık bir kalbin cephaneliğimdeki aletlerden çok daha güçlü olduğunu biliyorum ama Tanrım, keşke olsaydı."

"Sorun yok. Bunu hak ediyorum. Yalan söyledim. Sonuçlarına katlanıyorum. Benden başka suçlanacak kimse yok." Gözleriyle ilk kez karşılaşıyorum ve kendimi ona gülümsemeye zorluyorum.

"Bu yönüne hayranım. Sorumluluğuna. Ama aynı zamanda, belki bir şeyler değişir. Belki zaman acıları iyileştirir. Belki de tekrar bir araya gelmeye ne kadar ihtiyacınız olduğunu anlamak için ikinizin ayrı düşmesi gerekmiştir."

"Sanırım düşmekten ziyade patlayarak ayrıldık. Bunun zarif bir yanı yoktu," diye mırıldandım.

Kıkırdıyor. "Şaka yapıyorsun, bu iyiye işaret."

"Sahip olduğum tek şey şakalar." Omuz silkiyorum ve gözlerimi onunkilerden kaçırıyorum, çünkü gözlerimdeki sempati benim felaketim olabilir.

"Chase?"

"Hmm?" Pencereden dışarı, ufuk çizgisinin ötesine bakıyorum. "Bana bak."

Bakışlarının ağırlığı üzerime çökerken oda sessizliğe gömülüyor. Sonunda başımı kaldırdığımda dudaklarında yumuşak bir gülümseme var. *O da anlıyor.*

"Neden bu acıyor?" Sonunda itiraf ediyorum. "Tam o tümseği aştığımı düşündüğümde, tekrar umutsuzluğun içine çekiliyorum."

"Sadece buna değecek olanlar bu kadar acı çeker."

"Bunun bir faydası yok," diyorum ve elimin topuğunu göğsüme .

"Bir keresinde anneni incitmiştım."

"Evliydin. Tabii ki evliydin. Biriyle bu kadar uzun süre birlikte olup da kavga etmemek normal değil," diyorum. Gerçi evimizde çok fazla kavga olduğunu hatırlamıyorum.

"Hayır, evlilik kısmından önceydi." Masamda duran annemin küçük çerçevesini eline alıyor ve onun genç ve gülümseyen görüntüsüne acı tatlı gülümsüyor. "Annenle aramız bozulmuştu. Ve bir erkek olarak ilk yaptığım şey erkeklerle dışarı çıkıp sarhoş olmak oldu. Hatalı değilmişim gibi davranmak ve onun gözlerinde gördüğüm acıyı bastırmak için."

"Ne yaptın sen?"

"*Ne yapmadım* ki?" Gülüyor. "Beni bugün gördüğünüz zarif adama dönüştürmek için uzun yıllar ve onun sevgisi gerekti."

"Ah lütfen," diyorum ama gülümsüyorum, bunca yıl sonra hâlâ buradaymış, hayatımızın bir parçasıymış gibi ondan bahsetmesine bayılıyorum.

"Başka bir kadını öptüm."

Sanki iki kafası birden çıkmış gibi babama bakıyorum. "Sen ne?" Şok olmuş bir şekilde çığlık atıyorum.

"Hiçbir zaman zeki olduğumu iddia etmedim, Chase." Kıkırdıyor. "Kavga ettiğimizde birkaç aydır çıkıyorduk. Babası onunla birlikte olmak için yeterince iyi olmadığını düşünüyordu ve sanırım o zaman bana bir adım öne çıkıp o adam olmam gerektiğini söyledi."

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. "Anneme benziyor." "*Sana* benziyor," diye mırıldanıyor ve bakışlarımı tutuyor.

"Her neyse, bara gittim ve sarhoş oldum çünkü büyükbabanın canı cehenneme. Kimse onun kızı için yeterince iyi değildi. Her neyse, alkol hiçbir şekilde bir mazeret değildi, ama orada bana asılan bir kadın vardı ve ben de kendime acıyordum. Öpmek için eğildiğinde hayır diyemedim."

Aradan geçen onca yıla rağmen, o bunu söylediğinde nefesimin kesilmesi saçma mı?

"Sadece bir öpücüktü, ama başımı kaldırdığımda annen duruşunda ateş ve gözlerinde acı ile oradaydı. Çenesinin titrediği o anda, babasının onun hak ettiğini düşündüğü adam olmak için her şeyi yapacağımı biliyordum. Onun hak ettiği adam."

"Bunu bana neden anlattığını anlamıyorum baba."

"Çünkü Gunner buna degecekse, savaşın. Sahip olduklarınız için savaşın. İlişkiniz için. Arkadaşlık. Seni özleten çalınmış anlar için

"Şu anda en çok onu seviyorum." Resim çerçevesini önüme koyuyor, böylece annemin resmine bakmak zorunda kalıyorum. "Aptalca hatamdan sonra özür dilemek, kendimi affettirmek ve onu geri kazanmak için mücadele etmemiş olsaydım, bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Aynı şey değil. Bu-"

"Öyle mi? Sen siyah beyaz bir dünyada yaşıyorsun, tatlım. Bu dünyaya renk katan kişi için savaşmakta sorun yok."

"Kendisi için savaşılmasını istemeyen biri için savaşamam."

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Kalbi kırık birinden yeniden aşık olmasını istemek zordur. Özellikle de onu en başta kıran sizseniz... ama o kişi sizin için bu kadar önemliyse, sahip olduklarınızı kurtarmak için canla başla savaşabilirsiniz."

Chapter

FORTY-FOUR

Topçu

"SİZE NE GETİREBİLİRİM?" Ben arkada daha fazla buz alırken bara sevimli küçük esmer kıza sordum.

"Su, lütfen." Gülüyor ve hamile karnını ovmak için dönüyor.

"Kusura bakmayın. İki kişi olduğunuzu görmedim," diyorum, hamile bir kadının bara neden tek başına geldiğini merak ederek. "Bir su o zaman."

Ona bir bardak buzlu su dolduruyorum ve barın öbür ucundan ona uzatıyorum. "Teşekkürler."

"Bu gece başka birini mi bekliyorsun yoksa biraz dinlenmeye mi ihtiyacın var?" Bar bu gece sakın olduğu için sohbet etmeye çalışıyorum, bu da benim için gayet iyi bir şey.

"İşe gidiyordum -otele- ve Chase'in nasıl olduğunu görmek için uğrayayım dedim."

Sözleri beni ürküttü. "Chase?"

"Evet." Tatlı tatlı gülümsüyor. "Otelde kalırken buraya sık sık geldiğini biliyorum, bu yüzden nerede olduğunu ve onu bulup bulmadığını bilebileceğinizi varsaydığım için beni bağışlayın."

Dilim ağzımda ağırlaşıyor. "Kimi buldun?"

"Beyzbolcu çocuk," diyor. Midem düğüm düğüm olurken saflığı onun lehine.

"Hangi beyzbolcu?"

"Elindeki mektubu yazan kişi."

Bu beklenmedik misafire sanki mekandaki tek kişiymiş gibi bakarken bardaki diğer seslerin kaybolduğuna yemin edebilirim.

"Neden?"

Gülümsemesi utangaç ve yanakları kızarmış. "Çünkü bunun duyduğum en romantik hikâye olduğunu düşünmüştüm."

Şimdi kesinlikle ilgimi çekti. "Ne demek istiyorsun?"

"Uzak diyarlardaki bir askerden gelen ve beş yıl boyunca postada kaybolan bir mektup. Kendisi için hiç tasarlanmamış bir mesaj ama yine de mektubu eline aldığı anda askerle, o adamla arasında bir bağ hissettiğini söyledi. Tarif edilemez. Onu ancak bu şekilde tarif edebilirdi. Onunla bu konu hakkında fazla konuşmadım ama hissettiği bu bağ nedeniyle onu bulana, onunla tanışana ve iyi olduğunu bilene kadar rahat edememesi çok hoşuma gitti. O yüzden buraya geldi. Sanırım birisi ona çok fazla soru sormamasını da söylemişti. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Kendimizden olanları koruruz. Ama uzun zamandır kayıp olan bu askerle birlikte kasabada olduğunuzu ve dilinizi tutmaya çalıştığınızı hayal edebiliyor musunuz?" Suyundan bir yudum alıyor ve ben ona bakıyorum, nabzım hızla atıyor ve kalbim kulaklarımda çarpıyor. "Nicholas Sparks romanı gibi."

"Kim?"

"Romantizm." Gülümsüyor. "Gece vardiyasında çalışırken çok okurum," diye açıklıyor. "Hikayesinin nasıl bittiğini görmek istedim. Chase onu buldu mu ve aralarındaki bağ gerçek miydi? Aşık olup birlikte kaçtılar mı ve sonsuza dek mutlu yaşadılar mı?" Omuz silkiyor ve haklı olduğuna inanmamı sağlayacak şekilde iç geçiriyor.

Ama haklı olduğunu biliyorum. Bunu yaşadım.

Her ne kadar bunu yaşamış ve acısını biliyor olsam da, onu unutmaya çalışmak için o mektubu yazmış olsam da, göğsümdeki sızı geçmiyor.

İlk başta, bunun kalp ağrısı olduğunu düşündüm. Kalp kırıklığı.

Ama şimdi bunun kalbimin yeniden atmayı beklemesi olduğunu düşünmeye başlıyorum. Kalbim bana onu beklediğini hatırlatıyor.

Çünkü her şeye rağmen onu özleyorum. Onu hâlâ seviyorum. "Peki ne olduğunu biliyor musun? Onu buldu mu?"

Ona bakıp gülümsüyorum. "Onu buldu ve birkaç hıçkırıktan sonra, onu ittiği ve sonra mümkün olduğunu düşündüğünden daha uzun süre mutsuz olduğu bir ayrılıktan sonra, onun peşinden gitme zamanının geldiğine karar verdi."

"Peki sonsuza dek mutlu oldular mı?" Gözleri anlamlı ve gülümsemesi geniş.

"Henüz bilmiyorum ama iyi bir deneme yapmayı planlıyorum."

Chapter

FORTY-FIVE

Chase

"Seninle ögle yemeğine çıkmakta hiçbir sorunum yok Dekker, ama bir daha hamilelik aşermesi gibi bir şey sipariş edersen, çıkıp giderim."

"Tatlı ve ekşi soslu patates kızartmasını sevmenin nesi yanlış?" soruyor, ben ağzımın içinde sahte bir öğürme hareketi yaparken.

"Sırf bu yüzden gideceğimiz yeri ben seçiyorum," diyorum ve ofis binamızın lobisinin ortasında durup telefonumda gidecek bir yer arıyorum.

"Kim bu yakışıklı adam?" Dekker mırıldanıyor ve dirseğiyle beni dürtüyor.

"Evlisin ve hamilesin. Kendi kocandan memnun olman gerekmez mi?"

"Kendimden bahsetmiyorum. Senin için konuşuyorum. Mükemmel bir ribaunt malzemesi."

"İlgilenmiyorum."

"Ama bu tarafa doğru yürüyor."

"Harika. Onun için iyi oldu. İsterse yürümeye devam etsin," diye bitiriyorum, tam ayakkabıları görüldüğü sırada. Gözlerimi telefonuma odaklıyorum ve Dekker nefesini içine çekiyor. "Teşekkürler ama istemiyorum," diyorum ona hiç bakmadan.

"Yağmurda bir dans bile mi yok?"

Sesini duyunca nefesim kesildi.

"Gunner." Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdığımda sesim fısıltıya dönüşüyor. Tanrım, o gözleri özlemişim. Koyu kahverengilerini, içlerindeki şefkati ve kıvılcımı. "Buradasın."

Başını sallıyor ve adem elması sallanıyor. "Sen dünyamı alıp ekseninden kaydırıldığından beri artık neyin aşağı neyin yukarı olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, içinde sen olmadan aynı olmadığı."

Ürpermiş bir umut duygusu çırpınmaya başlar.

"Günlerimi, haftalarımı ne yaptığımı ve nasıl yaptığımı anlamaya çalışarak . Bunun nedenini hiçbir zaman anlayabileceğimi sanmıyorum ama dün gece *nedenin* düşündüğüm kadar önemli olmadığını fark ettim. Neden, seni hayatıma sokan şeydi. Neden daha önce hiç hissetmediğim şekilde hissetmemi sağladı. *Sen* bana daha önce hiç hissetmediğim şekilde hissettirdin."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye fısıldıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum. "Ama başka bir şey söylemeden önce, sana haklı olduğunu söylemeliyim. Söylediğin şeyler için oradaydım - köpek ve midilli gösterisi ve tüm bunlar. Bunun için utanıyorum ve üzgünüm çünkü işin diğer tarafını hiç görmedim. Senin nasıl göreceğini hiç düşünmedim. Yani sen haklıydın ve ben üzgünüm. Ben artık o kişi değilim-"

"Selam." Bana doğru adım atıyor ve elleriyle yüzümü çerçevesiyor ve dokunuşuna boyun eğmemek için her şeyimi veriyorum. O çırpınan umut tam anlamıyla bir beklentiye dönüşürken kelimeler ağızından kaçıyor. *Lütfen beni hâlâ sev.*

"Topçu."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve beni hissettiğim aynı özlemle öpüyor.

Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim şeyler -duygular, hisler, aşk- dudaklarının basit bir dokunuşuyla içimde dalgalanıyor.

"İkimiz de aynı değiliz. Birbirimizi değiştirdik." Başparmağıyla yanağımdaki bir damla yaşı siliyor.

"Ama bunu nasıl yapacağız? Sen Destiny'de yaşıyorsun-"

"Bir yolunu bulacağız, çünkü önemli olan tek şey bu. *Biziz*. Kendi hikayemizi yazabilecek tek kişi biziz. Chase, sonsuza dek mutlu sonumu birlikte yazmak istediğim tek kişi sensin." Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor ve sonra fısıldıyor, "Kalbimi kırdın. Milyonlarca küçük parçaya böldün, ama biliyor musun? Sen gittiğinde, beni sensiz bir dünyada bıraktığında, niyetinin asla bu olmadığını anladım. Sana inanıyorum. Beni asla kasten incitmeye çalışmayacağına inanıyorum. Ve sen hayatımda bunu söyleyebileceğim birkaç kişiden birisin."

"Bu doğru. İsteyerek yapmadım-"

"Seni hala seviyorum, Chase Kincade. Gitmene izin veremem. Gitmene izin vermeyeceğim.

Pişmanlık yok mu?"

Gunner kollarını bana dolayıp beni kendine doğru çekerken gözlerimden yaşlar fışkırıyor.

"Pişmanlık yok."

Ve lobinin ortasında, etrafımızda yürüyen iş insanlarıyla birlikte, bu anın bizim için ne kadar hayat değıştirici olduğundan habersiz dururken, kendimi hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemiştim.

Daha çok sevdim.

Daha çok evde.

Epilogue

Chase

On Sekiz Ay Sonra

Dudaklarımda gülünç derecede şapşal bir sırıtışla korkuluklara yaslanırken, GECE HAVASI saçlarımı yanaklarıma değdiriyor.

Elbette, bu sırıtışın aptallığına yardımcı olmak için bu gece birkaç ya da belki de birçok kadeh şarap içtim, ama onu destekleyen sadece alkol değil.

İşte bu.

Bunların

hepsi.

Brexton ve yeni kocası Drew gece boyunca dans ederken tepelerinde parıltıyan ışıklar. Bu gece başı bulutların üzerindeyken gelinliğinin yere değmesine bile şaşırdım. Sonra Drew ve ona her baktığında gözlerinde beliren bakış -tam ve mutlak bir hayranlık-.

Dans pistinin sol tarafındaki kahkahalar gözlerimi en büyük kız kardeşim Dekker'ın müziğin ritmine göre sallandığı yere çekiyor. Kocası Hunter onun arkasında duruyor, kollarını ona dolamış ve çenesini omzuna koymuş, bir yaşındaki yeğenimin Lennox teyzesiyle dans etmeye çalışmasını izliyorlar.

Ama dans etmek yerine Lennox'un hamile göbeği dikkatini dağıtıyor, elleri göbeğe dokunmak için uzanıyor ve yakında doğacak yeğenimin tekmelerini hissetmeyi umuyor. Çünkü saf Lennox modasına uygun olarak, sekiz aylık hamile olmasına rağmen şişmiş karnına rağmen yıkıcı derecede rahat ve seksi bir elbise giyiyor.

Bir de kocası Rush var, Lennox'un dans ettiği yerin yanındaki masada oturuyor. Yakışıklı yüzünde hayalet gibi bir gülümseme var, gözleri

nadiren ondan uzaklaşır. Kötü çocuğu, aşkı asla ciddiye almayan bir kadınla sırlıklam görmek oldukça güzel bir manzara.

Gözlerim Rush'ın karşısındaki koltuğa kayıyor ve Gunner'ın orada oturup her şeyi keyifle izlediğini görüyorum.

Nişancım.

Hiç beklemediğim, *hiç istemediğim* ama bana her seferinde aynı saygıyla, *aynı sevgiyle* bakan adam.

Onu bulmamın üzerinden nasıl bir yıl geçti? Aynı anda hem dün hem de sonsuzluk gibi geliyor. *Ona* kadar ne kadar eksik hissettiğimi nasıl bilemedim?

Elbette, işimle ilgilenmek için iki haftada bir New York'a gidip geldiğim için yeni normalimize alışırken zaman zaman zorlandık, ancak ona duyduğum geri dönülmez sevgiyi değiştirecek hiçbir şey olmadığını biliyorum.

"Kızım nasılmış bakalım?" diye soruyor babam, kolunu omzuma dolayarak.

"Senin kız sadece kendi kendine hüzünlü bir an yaşıyor," diyorum ve başımı omzuna yaslıyorum.

"Chase'imın hüzünlü anları olduğunu sanmıyordum." Başıma bir öpücük konduruyor, sesindeki alaycı ton beni gülümsetiyor.

"Onları bir yerde buldum. Keşke bulmasaydım dediğim zamanlar oluyor."

"Ah, ama o hüzünlü anlar hayatı hayat yapan şeylerdir, evlat. Onu güzel, trajik, anlamlı ve unutulmaz yaparlar. Üst üste yığılmış tüm o anlar, hissetmeni, sevmeni ve yaşamayı sağlayan şeylerdir."

Duraklıyor, ben sözlerini anladığımda ve doğru olduklarını bildiğimde, çünkü nasıl olmasınlar ki? Gunner'a baktığımda, kendimiz için bir hayat kurana kadar bu anları üst üste yığmaya devam etmek istediğimi biliyorum.

"Bunu çok severdi, biliyor musun?" diye devam ediyor, sesi yumuşak, anımsatıcı ve sevgi dolu. "Kızlarının büyümesini, sevmesini ve anne olmalarını izlemeyi çok severdi. Bunu görme şansı bulamadığı için çok üzgünüm, ama içimden bir ses bu işin yönlendirilmesinde güçlü bir parmağı olduğunu söylüyor."

Gözlerimi bulandıran yaşları burnumla uzaklaştırıyorum. "Şimdi bakın kim hüzünleniyor," diye takılıyorum, ne kadar haklı olduğunu bilerek.

Bunun her dakikasına bayılırdı. Brex'in düğününün planlanmasındaki küçük ayrıntılar. Lennox'u ziyaret etmek ve onunla bire bir zaman geçirmek için İngiltere'ye seyahat etmek. İlk torununun şımartılması ve

Dekker'a anne tavsiyesi. Gözlerime baktığında Gunner'ın beni gerçekten ne kadar mutlu ettiğini bilmesi.

"Evet, buna bayılırdı baba. Her çılgın dakikasına. Ama haklısın, tüm bunların bir şekilde yardım etti, ister onunla geçirdiğimiz kısa sürede bize aşıladıklarıyla ister başka bir sihirli yolla olsun... çünkü onu şimdi hiç hissetmediğim kadar çok hissediyorum."

Ve biliyorum.

Bu düşünce ile ailemi mutlu ve sağlıklı bir şekilde karşımda görmek arasında kalbim hiç bu kadar dolu olmamıştı.

O kadar dolu ki neredeyse patlayacak. "Biliyorum.

Biliyorum," diyor.

Gunner uzaklara bakıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Bu dünyada ihtiyacım olan tek şey onun yumuşak gülümsemesi. *Sadece o ve o.*

"Seni seviyorum," diyor ağzından ve ben de karşılık olarak kalbimi okşuyorum.

DJ bu anı yarıda kesiyor ve buket atma zamanının geldiğini anons ediyor. "Bu sensin," diyor babam, beni dans pistine yönlendirmek için elini sırtıma koyarken.

"Lanet çiçekleri başka bir kadının yakalamasına izin vereceğim." Dans pistine çıkarken gülüyorum.

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diyor kesin bir ifadeyle. "Buna gelenek denir, Chase. Sadece sineye çek, orada dur ve buna katıl."

"Kurtar beni," diyorum Gunner'a, babamın beni neredeyse yerinde tutmasını izleyerek gülüyor.

DJ nerede sıraya gireceğimizi ve ne yapacağımızı söylüyor. Brexton bize sırtını dönerken ve DJ geri sayım yaparken ben kalabalığın içinde duruyorum.

Üç.

İki.

Bir.

Ama kız kardeşim buketi fırlatmak yerine dönüp hepimize doğru yürüdü.

Hepimiz dönüp etrafımıza bakıyoruz, kafamız karışıyor ve bir şey düşünüyoruz. Özellikle de buketi doğrudan ellerime tutuşturduğunda. "Ne?

Hayır. Bu işler böyle yürümüyor. Kimin buket alacağını sen seçemezsin. Bunlar. Seçme şansın yok-"

"Ama var," diyor gözlerinde yaşlar ve dudaklarında tüylerimi diken diken eden bir gülümsemeyle.

"Ne-Kim-Brex-"

Omzumun üzerinden bakıp arkamdaki kişiye daha da yumuşak bir gülümseme verdiğinde, kafam karışmış bir şekilde dönüyorum.

Ve düşüncelerimin geri kalanı, tıpkı önümdeki manzara karşısında kaybolan nefesim gibi aklımdan uçup gidiyor.

Kadınlardan oluşan kalabalık dağıldı ve Gunner Camden önümde diz çökmüş duruyor. Gözleri sadece bize özgü bir aşkla dolu ve gülümsemesi tek gördüğü şeyin ben olduğumu söylüyor. Tek bildiği. Tek istediği benim.

"Topçu . . ."

"Seni yola getirmek zor, Chase Kincade. Seninle tanıştığım andan itibaren, bana aşkın sana göre olmadığını söyledin. Öpücüklerin abartıldığını. Biriyle birlikte olmak o çok yoğun gündeminde yoktu." Başını hafifçe sallayarak kıkırdıyor. "Ama bir şekilde sana aksini kanıtladım. Bir şekilde, o çok motive olmuş beynini kırmayı başardım ve sana *beni* severken de arzuların ve hırslarınla hâlâ *kendin* olabileceğini gösterdim."

"Gunner," diye fısıldıyorum savaşıma çalışmadığım gözyaşlarımın arasından.

"Babana ve kız kardeşlerine seninle evlenmek istediğimi söylediğimde, bunun senin için kabul edilmesi zor bir teklif olabileceğini söyledim. Seni bana ömür boyu bağlamak, başlangıçta aşk için zamanı olmayan bir kadın için büyük bir adım. Ama benimle aynı fikirdeydiler. Bana bir şekilde *ikimizin* birlikte daha iyi olduğumuzu söylediler. Bir şekilde, iki kırık ve pürüzlü yarımız *inanılmaz* bir bütün oluşturunca."

Arkasındaki Kincades'in cesedine bakıyorum. Babama. Dekker. Brexton. Lennox. Ve fahri Kincades, kız kardeşlerimi ve ailemizi hiç beklemediğimiz şekillerde tamamlayan hayatlarındaki erkekler. Hepsinin yüzünde gülümseme ve gözlerinde umut var.

Hiç bu kadar sevildiğimi
hissetmemiştim. Hiç bu
kadar az yalnız
hissetmemiştim.

"Ve ben de onlarla aynı fikirdeyim. Hayatımı birlikte geçirmeyi tercih edeceğim başka kimse yok, Chase. Kavga edip barışmak, sevip gülmek, oturup sessizce elini tutmak istediğim kimse yok. Hep sen oldun. Belki de bu yüzden o mektup yıllar sonra sana ulaştı. Belki de değildir. Ama bizden daha büyük bir şey en başından beri bizim lehimize çalıştı, ben kimim ki bunu sorgulayayım?"

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Sizi burada, düşünlerinde davet etmem önerildiğinde Brexton ve Drew'a günlerini hiçbir şekilde gölgelemek istemediğimi söyledim. Onlar da bana

saçmaladığını söyledi. En küçük kız kardeşleri özel muamele görmeden bunun gerçek bir Kincade ailesi etkinliği olamayacağını söylüyordu." Arkadaşları ve ailesinden oluşan kalabalıkta bir kıkırdama dalgalandı, çünkü bu doğru olabilirdi. "İşte buradayız, Chase. Bir turuncu zarf, bir yanlış kimlik ve yağmur altında bir dansın ardından, olmayı tercih edeceğim başka bir yer ya da birlikte olmayı tercih edeceğim başka bir insan yok. Benimle evlenir misin, Chase Kincade?"

Yüzüğü bana doğru kaldırırken ayağa kalkmasını beklemiyorum. Yüzük sadece bir sembol, ama sevdiğim adam o. Bunun yerine dizlerimin üzerine çöküp yüzünü ellerimin arasına alıyorum ki ona gerçeği söylediğimde gözlerimi görebilsin.

sonsuz dek benim olduğunu söylediğimde.

"Benim için başka kimse yok, Gunner. Hiç kimse." Etrafımızdaki kalabalık patlarken dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Evet. Evet. Evet."

Epilogue

Topçu

Altı ay sonra

"NEREYE GIDIYORUZ?" Ellerimi gözlerinin üzerinde tutarken CHASE gülüyor. O önümde, Manhattan'ın kalabalık caddesinde beceriksizce yürüyoruz.

Sokaklar bu saatte tuhaf bir şekilde boş - belki de şehri aralıklarla vuran yağmurdur - belki de benim açımdan mükemmel bir zamanlamadır. Her neyse, memnuniyetle kabul ediyorum.

"Sadece birkaç adım daha," diyorum ve vitrine kadar yürümeden önce kaldırımdaki bir su birikintisinin etrafından dolanıyorum. Kapı açık ve onu içeri yönlendiriyorum. "Bir adım at," diyorum ve sonra bizi içeri taşıyorum.

"Kontrolün bende olmamasından hoşlanmadığımı biliyorsun," diye mırıldanıyor. Gülüyorum. "Bana bilmediğim bir şey söyle."

Boş iç mekânın karşısında duran Monique'in gözleriyle , fotoğraf çekmek için kamerasını kaldırdığında başımı sallıyorum.

Chase ile bu anı düşünmek için kendime izin veriyorum. Onun olduğu kadını.

Hayatımı nasıl değiştirdiğini. Beni nasıl daha iyi bir adam yaptığını.

Bunu nasıl hak ettim?

Omzuna bir öpücük konduruyorum, ellerimi çekiyorum ve uzaklaşıyorum.

"Sürpriz."

Chase dönüp bakıyor, yüzündeki o muhteşem hatlara şaşkınlık kazanmış ve ben gülümsüyorum.

Monique'in fotoğraf makinesinden gelen yumuşak tıkırtı karmaşasının ortasında dikkatini çekiyor ve önce fotoğrafçıya sonra da bana bakıyor. "Ne-"

"Her zaman hareket halindeyiz, her zaman bir zaman çizelgesinde bir yerde olmamız gerekiyor ve size istediğiniz nişan fotoğraflarını vermek istedim."

"Gunner." Adım, şaşkınlık ve takdir dolu bir nefesle çıktı.

"Rush ve Lennox'un kız bebekleri McKenzie erken gelmeye karar verdiği için bizimkini iptal ettiğimizi biliyorum," diyorum, "o yüzden telafi edebileceğimi düşündüm."

Sanki elimde başka ne olduğunu merak ediyormuş gibi bana bakıyor.

Kız arkadaşımın bir şey alamıyorum ama deneyeceğim.

"Buranın park ya da bunları yapmak istediğiniz yer olmadığını biliyorum ama bu eski yerin hikayemizi anlatabileceğini düşündüm."

Etrafındaki eski bara bakar. Yıllardır ihmal edilmiş. Eski sandalyeler ve masalar toz topluyor. Tepesinde loş ve harap ışıkları olan bir bar tezgahı, arkasında bir ayna ve önünde yarısı boş şişeler.

"Hikâyemiz mi?" diye soruyor bar masasına ve yıpranmış yeşil deri taburelere doğru bir adım atarken.

"Mm-hmm." Yanına gidip parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Unuttuysan söyleyeyim, bir barda tanışmıştık. Sanırım burası gibi ben de yıpranmıştım ve sen içeri girip odayı aydınlattın." Eline bir öpücük konduruyorum.

"Saçmalıyorsun."

"Biliyorum. Ve bunun için beni seviyorsun." Onu barın üstüne doğru çekiyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum. "Bunları benimle götür, istediğin bir yerde bir tur daha atarız, ama burayı gördüm ve burada birkaç fotoğraf çekmeye dayanamadım. Seni karakterize eden bir şehirde beni tanımlayan bir ortam."

"Tamam." Bana bakarken kelimeyi uzatıyor. "Bu hiç sana göre değil."

"Biliyorum ama bunu senin için yapmak istedim."

"Ben Monique," diyor fotoğrafçı, Chase'in elini sıkmak için öne çıkarak. Ona arka plan ve fotoğraflar için ne düşündüğünü söylüyor.

Ben garaj kapısı tarzı pencereleri açıp restoran alanını sokağa doğru açarken, onlar sahneleme hakkında konuşurken kahkahaları kısa sürede mekânı dolduruyor.

"Başlayalım mı?" Monique soruyor.

Sonraki kırk dakikayı barın farklı yerlerinde poz vererek geçiriyoruz. Kahkahalar, bir zamanlar bu mekanda alkolün hayal ettiğim kadar özgürce akıyor.

Dışarıdaki su birikintileri damlalarla dalgalanmaya başlarken Chase, "Yağmur yağıyor," diye fısıldıyor.

"Öyle."

"Bu mükemmel." Yağmurun temposu artarken gözlerini dikmiş bakıyor.

Elimi tutup beni dışarı çıkarırken "Ciddisin," diyorum, kameranın küçük tıkrıtları arkamızdan yakından takip ediyor.

"Benimle yağmurda dans et, Gunner." Chase kaldırımda dönüyor, yüzü gökyüzüne dönük, gülümsemesi bulaşıcı. Ve bana tekrar baktığında, tüm dünyamı görüyorum.

Ve böylece dans ederiz.

Yağmurda.

Kalp atışlarımız ve yağmur damlaları ihtiyacımız olan tek müzik.

Ellerim yüzünün kenarlarına gelirken dudaklarım onunkilerle buluşuyor. Dillerimiz birbirine değip kelimeler olmadan nasıl hissettiğimizi ifade ederken yanaklarımızdan aşağı sular süzülüyor.

"Bunu daha iyi planlayabilir miydin?" diye fısıldıyor dudaklarıma, alnımız birbirimize yaslanırken. Meşgul New Yorklular ellerinde her renkten şemsiyelerle koşuşturarak yanımızdan geçiyor ama biz hiçbir şey görmüyoruz.

Sadece birbirimizi görüyoruz.

Ama yine de, hep öyle değil miydik?

"Hiçbir şey planlamadım, ama bir şekilde seninleyken, Chase, her şey yerli yerine oturuyor."

Bir öpücük daha. Onun neden benim tüm dünyam olduğunu hatırlatan bir öpücük daha.

"Bu tarafa bakabilir misiniz?" Monique, fotoğraf çekmek için tünediği sandalyeden soruyor.

Chase'in bunu görmesi ne kadar sürecektir merak ediyorum. Her şey hesaplanmadan önce.

"Topçu mu?"

Bingo.

"Gülümsüyorum. Konuşamıyorum," diye takılıyorum. Ama eli elimde, binanın önüne bir adım daha yaklaşıyor ve tabelaya bakıyor.

Yeni girişimim için şimdiye kadar aldığım ilk ve tek şeye. Bana bakmadan önce "Jackpot?" diye sordu.

"Evet. Komandolarımızın mükemmel giden bir görev için kullandıkları bir terim."

"Yani FU-Bar'ın tam tersi mi?"

"Tam tersi," diyorum ve sırtıyorum.

"Neyi kaçırıyorum?" Etrafına, yönünü bulmak için sokak tabelalarına ve önündeki binaya bakıyor. "Buranın önünden daha önce de geçmiştim ve bu"-tabelayı işaret ediyor-"daha önce burada yoktu."

"Haklısın. Değildi. Yeni sahibi geçen hafta astı." "Yeni sahibi mi?"

Başımı salladım. "Hayatımı düzenlemek zorunda kalmayayım diye son iki yıldır şehre gidip gelirken kendini öldürüyorsun. Ama birlikte olmak, bir hayatı paylaşmak uzlaşmayla ilgilidir. Sırayla yapmaktır. Aldığınızdan daha fazlasını vermeye çalışmaktır." Uzanıp bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "İşte benim uzlaşmam. Benim sırayla yapmam. Sana aldığımdan daha fazlasını veriyorum."

"Bu senin mi?" diye soruyor, gözlerini kocaman açarak.

Başımı salladım. "Parlamak için biraz sevgiye ihtiyacı var, tıpkı bir zamanlar benim yaptığım ve senin bana verdiğin gibi. Hayatımı FU-Bar'dan Jackpot'a çevirmeme nasıl yardım ettiysen. Tüm doğru lisanslar ve izinler için başvurduk. Bunlar çıktıktan sonra burayı yenilemeye ve FU-Bar'a kardeş bir işletme haline getirmeye başlayacağız."

"FU-Bar'a ne dersiniz, yani-"

"İyileşme sırası Nix'te," diyorum. "Burayı işletmeyi, orada benimle ortak olmayı ve bebeğime benim için bakmayı teklif etti."

Ve bunu devretmek isteyeceğim kimse yok.

"Peki ya Merkez? Çocuklar mı? Yani-"

"Ben bir asker çocuğuyum, Chase. Bunu biliyorsun. Hareket etmeye, acı çekmeye, ilerlemek zorunda kalmaya alışkınım."

"Sana seçim yaptırmayı reddediyorum-"

"Beni seçim yapmaya zorlamıyorsun. Ben seçiyorum. Bana ikinci bir şans verilen o hayatı kurmanın zamanı geldi. Ayrıca, orada Ellie'ye güveniyorum. Etkinlikler için ziyaret edeceğim ama sonsuza kadar orada kalamam. Artık suçluluk duygusu içinde yaşayamam." Omuz silkiyorum, sanki bu gerçeğe varmak saatler süren bir ruh araştırması gerektirmemiş gibi. "Ayrıca, şehirde yardım edebileceğim pek çok çocuk var."

Etrafımda bir baba olmasını kaçırdım. İyi bir baba rol modelinden bir şeyler öğrenme fırsatını kaçırdım. Başkalarının çocuklarıyla bol bol pratik yaptım.

Bunu kendi aileme de uygulamak istiyorum.

Chase ile yapmak için sabırsızlandığım şeye.

"Chase, ben hiçbir şeyi gönülsüzce yapmam, neden birlikte hayatımıza bu şekilde başlayayım ki? Bu işi yürütmek için fedakarlık yapan, seyahat eden sendin. Bunu takdir ediyorum. Ama şimdi? Şimdi sıra bende. Şimdi, bir numaralı önceliğimin sen olduğunu bilmeni istiyorum."

"Hiç olmadığım gibi hissetmedim," diye mırıldanıyor ama gözlerindeki yaşlar ne dediğimi anladığını gösteriyor. Onun için cenneti ve dünyayı yerinden oynatacağımı.

"Jackpot." İsmi dilinde evirip çeviriyor ve gözlerinde yaşlarla bana bakıyor.

"Bu . Sen benimsin." Omuz silkiyorum.

"Bana her şeyi gibi geliyor." "Eminim birkaç şeyi unutmuşumdur." Gülüyorum. "Beni öpmek gibi."

"Şimdi mi? Bunu ." Ve

Chase'i öptüm.

Kaldırımında.

Yağmurda.

İkinci bir şans yakalamaktan

bahsediyoruz. Bir aileye sahip olmak.

Fark yaratma konusunda.

Hayatta.

Beyzbol bir zamanlar benim sığınağımdı. Terapistimin ofisi. İlk aşkımdı.

Bir şekilde ikimizi bir araya getiren.

Ama şimdi, tek aşkım duran kadın. Birlikte yeni anılar

biriktirmek için sabırsızlandığım kadın.

Yeni umutları

paylaşmak. Hayallerimi

gerçekleştireceğim.

Coming Soon

[Hard to Handle](#)'da Hunter ve Dekker'a aşık olmuştunuz.

Sonra Rush, onun ve Dekker'ın [Tutması Zor](#) hikâyesinde ayaklarınızı yerden kesti.

Drew ve Brexton'ın [Hard to Score](#)'daki hikayesi gölgede kalmadı. Ve

[Kaybetmek Zor](#)'da Chase ve Gunner'ın hikayesini yeni bitirdiniz.

Hard'a THE END yazdığımda bu dünya ile işimin biteceğini düşünmüştüm. ama onu yazmam için başımın etini yiyen **bir karakter daha** var: ***Finn Sanderson***.

Finn'in hikayesini bu yaz ***çıkacak olan*** Sevmesi ***Zor***'da okumak ***için*** bizi izlemeye devam edin. Kitabı [BURADAN](#) ön sipariş verebilirsiniz.

About the Author

New York Times Çok Satanlar yazarı K. Bromberg, tatlı, duygusal, bolca seksi ve biraz da gerçeğin karışımını içeren çağdaş aşk romanları yazıyor. Nefret etmeyi sevdiğimiz ama sevmekten de kendimizi alamadığımız güçlü kadın kahramanlar ve hasarlı kahramanlar yazmayı seviyor.

Üç çocuk annesi, romanlarını okul koşuları ve futbol antrenmanları arasında, çoğu zaman dizüstü bilgisayar yanında ve zihni çok farklı yönlere dağılmış bir şekilde planlıyor.

İlk kitabını 2013 yılında bir hevesle yayınladığından beri Kristy, kitaplarının bir buçuk milyondan fazla kopyasını yirmi farklı ülkede sattı ve *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal* Bestseller listelerine otuzdan fazla kez girdi. Driven üçlemesi (*Driven*, *Fueled* ve *Crashed*) şu anda yayın platformu Passionflix tarafından filme uyarlanıyor.

Hayal gücü her zaman yüksek olan Kristy, şu anda entrikalar çeviriyor, planlar yapıyor ve son kahramanına bayılıyor. Onun hakkında daha fazla bilgi edinebilir ya da sosyal medya hesaplarından Kristy ile sohbet edebilirsiniz. Yeni çıkan ve çıkacak olan romanlardan haberdar olmanın en kolay yolu [haber bültenine](#) kaydolmak ya da [Bookbub](#)'da onu takip etmektir.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

